

ความเห็น ธีรทาส ผู้จัดการพิมพ์

(พ.ศ. 2547)

เพื่อสืบอายุเมตตากรุณาธรรมมาจักรใจนพิมพ์ครั้งที่ 19

เมื่อประมาณ 3 ปีก่อน (พ.ศ. 2517) ไม่ทราบชื่อว่าจะเป็นที่านผู้ใด ที่ทางหุ่นส่วนอนุสาร เชียงใหม่ ได้จัดส่งหนังสือมาให้ข้าพเจ้า 2 เล่มคือ “ธรรมเทศนา ของ ดร. โลกนาถภิกข” ที่านแสดงในนครเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2476 (มีอายุนานถึง 44 ปีเศษ) ตอนข้าพเจ้ามีอายุ 5 ขวบดีใจจนบอกไม่ถูกได้อ่านไปจนจบเล่มก็เกิดความสว่างไสวในธรรมมาจักรใจนออกยิ่งๆ ขึ้นไปมากมายจนไม่อาจที่จะบอกให้ได้หมดในการพิมพ์ครั้งนี้ แล้วยกขึ้นแจกไปแอบนั่งสมาธิ หวนจิตกลับไปคิดถึงอดีตสมัยเมื่อ 44 ปีก่อนโน้น... ซึ่งมีชาวพุทธกลุ่มหนึ่งช่างมีคุณธรรมทางเมตตากรุณาจิตสูงมาก สืบมาแต่ชาติก่อนๆ จึงได้ทำให้มีสติปัญญามองเห็นธรรมะแนวน แล้วยังเกิดจิตคิดช่วยกันเสี่ยสละเงินทอง เพื่อการจัดพิมพ์ธรรมเทศนาเล่มนี้ออกแจกทาน เหตุที่ท่านได้หวนเพาะเชอบบุญกุศลต่างๆ ไว้ในครั้งโน้น... ผลจึงทำให้ข้าพเจ้าผู้มีปัญญา น้อยได้รู้ธรรมะแนวน ชงนัพบว่า เป็นพระคุณอันสูงสุดที่จะพรรณนาให้ออกมาได้ด้วยตัวอักษร ข้าพเจ้าจึงได้ตอบจดหมายไปยังทางหุ่นส่วนอนุสารเชียงใหม่ ว่าถ้ามีเงินมีกำลังกายใจ พอที่จะทำได้เมื่อไรแล้ว ก็จะจัดพิมพ์แจกทานไปไว้ตามห้องสมุดประชาชน

ทั่วราชอาณาจักรครั้งแรกก่อน แล้วถามบุญพอกี่คิดที่จะแจกไป
ยังห้องสมุดตามวัดต่างๆ ในเมืองไทยเรา 20,000. (สองหมื่น)
กว่าๆ วัด เพื่อให้ชาวพุทธได้ทราบรู้ถึงคุณประโยชน์ในพระธรรม
แนวนั้น คือ ถ้ามีคนให้เงินพอกี่จะได้พิมพ์แจกทานไปตามห้อง
สมุดหมดทุกๆ วัดกันเลย! จะไม่มีคำว่าดูก่อน หรือต้องคอยกัน
ไปก่อน หรือคอยวันพรุ่งนี้ในทำนองอย่างนี้ ไม่มีในดวงจิตเลย
หายใจอยู่ด้วยความอยากที่จะให้หนังสือของข้าพเจ้าทุกคนได้
แจกไปยังสองหมื่นกว่าวัดหมดทันทีเลย ด้วยซาไป สาธุ!

โอ..... มาบัดนี้บุญช่วยกศลส่งบ้างแล้ว คือเงินกองบุญ
ตำราอาหารมังสวัตรครั้งที่ 9 ได้มีเหลือบ้าง และเงินที่เหลือเศษๆ
จากการพิมพ์หนังสือธรรมะเล่มอื่น ๆ ตกทอดลงมาบ้าง และยังมี
เงินพิเศษ คือของท่านผู้ทรมเมตตาคิดต่อชีวิตกายเนื้ออันไม่เที่ยง
ของข้าพเจ้าจนมากเขาได้ส่งให้ บ้างก็ยึดเย็ดให้แก่ข้าพเจ้า แบบ
ที่ต้องจ่ายอมรับของเขาไว้... แล้วเขาใส่โทษก็สบายใจดีแล... เพื่อ
ให้แก่ข้าพเจ้าไว้เลี้ยงชีพช้ออาหารใช้จ่ายส่วนตัว (ไม่ได้เกี่ยวของ
กับพุทธสมาคมเลย) เพื่อหวังจะให้ข้าพเจ้ามีอายุกำลังกายใจ
มีขันต์ทนทำงานประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ เอาไว้ได้ช่วยการ
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ให้สัตว์มันรอดตาย หรือตายน้อยลงโดย
แท้จริง..... จะได้สืบไปอีกนานๆ หน่อย ท่านผู้ที่ให้เงินบางท่าน
มักจะพูดว่า จะหาผู้ทกล่าพูดความจริง กล่าประกาศเมตตากรุณา
ธรรมต่อชีวิตสัตว์ในทางอย่างไรหาได้ยากมากแล้ว เพราะว่ายากคน
การเผยแผ่เมตตากรุณาจิต ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปได้
จริงๆ ก็กับการฆ่าสัตว์ตาย มันช่างไม่สมดุลกันแล้ว “พระพุท-

ทีใด ๆ นั้นก็ยังไม่รู้แน่นอนอนนา! จะหนักการตายไปไม่พิน มีสติรู้
ตัวเองว่าเรายังผิดอยู่เสมอ ๆ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษพูดความจริงไม่คิดจะ
ลวงโลกเลย บาปนั้นทำไว้ก่อน ๆ ก็มี ส่วนการบุญกุศลอันแท้จริง
นั้นยังมีน้อยมาก ไม่จุใจตนเอง คิดบัญชีตัวเองแล้วคงจะยังขาด
ทุนเดิม ถ้ายังประมาทกันอีกแล้ว จะไม่ได้ทำบุญกุศลชนิดที่ให้
ได้มั่งเข็เกิดเป็นมนุษย์อีก “เนอบาบุญของมนุษย์ บำเพ็ญมนุษย์-
ธรรมบารมี” จะทำไม่ทันถ้ามีวักคิดชกช้า ไม่ได้สร้างสมคุณธรรม
ความดีงามไว้เป็นทุนแก่โลกนี้บ้างเลย ตามที่ตนได้เคยตั้งปณิธาน
เอาไว้ว่า “ข้าพเจ้านับแต่ชาติตนเป็นต้นไป จะขอหาวิธีช่วยให้
มนุษย์ได้สติจากบาป เดินไปในทางบุญกุศล รู้สัจธรรมที่พ้นจาก
บุญ หลุดจากบาป หรืออยู่เหนือบุญและเหนือบาปบ้าง เท่าที่ตนพอ
จะทำได้ และต้องหาวิธีช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายให้มาก
ที่สุด เท่าที่ปัญญาบารมีของตนจะทำได้” เพราะว่าเราเคย
ทำบาป เช่นการฆ่าสัตว์เดรัจฉาน เคยส่งหรือจ้าง หรือขอเขามากิน
นั่นก็ถือการสนับสนุนเขาไปฆ่าสัตว์ให้ตายมากขึ้นไปอีกนั่นเอง
กรรมร่วมอย่างนี้เรายอมรับว่ามีแน่นอน “กินมากเขาก็กินมาก”
ถ้ามองเห็นเมตตากรุณาธรรมคงจะไม่เลียงธรรม คำนกรกรรมร่วม
ตรงนี้ไม่ชน ... ข้าพเจ้ารู้ตัวเองว่ายังไม่เคยได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์
ให้รอดตายไปเท่า ๆ กันกับจำนวนที่ข้าพเจ้าเคยกินเนื้อมันมาบ้าง
เลย...ยอมรับว่ายังไม่เคยเลย.... “บาปมากกว่าบุญ” ถ้าข้าพเจ้า
ตายแล้วสูญหมด บาปไม่มีก็ไม่เป็นอะไร เราคงจะ “เฮง” เฮง
ดีมากไชโยได้กินเลยนา! แต่ถ้าบังเอิญเราไป “ช่วย” ช่วยตรงที่

ยังจะต้องมีการเกิดดับกันอีกต่อไปละ? แล้วชาติหน้าๆ จะทำ
ยังไฉนไฉน..... ข้าพเจ้าคิดถึงตรงนมากๆ แล้วจะปลอดภัยหรือ?
วันเกิดก็ไม่หยุดฆ่า วันพระก็ไม่เว้น การกินอย่างนี้ อย่าสงสัย
กันเลย..... (จงช่วยกันคิดตบแต่งเถิด!)

ฉะฉินเงินที่ได้พิมพ์หนังสือธรรมเล่มนี้ เป็นเงินของ “สรรพ
สัตว์” ข้าพเจ้าชื่อว่า “ธรรมะ วงศ์โพธิ์พระ” ชีวิตกายใจก็เป็นของ
สรรพสัตว์ มีอดมคติทำงานอย่างหนักเพื่อกิจที่จะได้ช่วยการโปรด
“สรรพสัตว์” บางเช่นกันเอ๋ย สาธุ!

หรือจะขอพูดแบบอวดตัวเองไปหน่อยว่า เป็นเงินของเขา
เขามอบให้แก่ “นักบุญตัวอย่าง” ซอนสังกมเขาตั้งให้แก่ข้าพเจ้า
มานานแล้ว เขาสรรเสริญงานที่คิดริเริ่ม จัดการพิมพ์หนังสือ
ธรรมแจกทานไปยังห้องสมุดทั่วประเทศ เดิมทีแรกๆ ใช้เงิน
เดือนส่วนตัวเองหมดอยู่ร่วม 10 บกอน คนยากคนจนขอหนังสือ
ธรรมะมาก็ส่งให้ฟรีๆ ไม่ได้เรียกร้องค่าส่งต่างๆ เขาเห็นว่าเป็น
คนจริงบ้าง ... คนอย่างนั้นก็บ้าง.... และไม่ออกไปเที่ยวบอกบุญ
เรียกรายเงินใครๆ ตามจังหวัดต่างๆ ด้วยประการทงปวงอีกด้วย
แถม... พอนานๆ ไปเขาเกิดเซื่อมือ... เซื่อมือขึ้นมาเอง ดัง
ผลงานที่ผ่านมาแล้วๆ นน (เพิ่งจะมาหยุดชะงักบางเล่มก็ตอนที่
กระดาษขึ้นราคามากนั่นเอง) เขาเห็นว่าทำด้วยจริงใจ ถึงแม้ยังไม่ได้
ออกบวช ยังปฏิบัติธรรมไม่ได้ดีเหมือนพระหมุดก็จริงอยู่ แต่ยังมี
มิตมากพิเศษตรงที่เป็นคนกล้าทำด้วยใจจริง กล้าในทางบกเบิก
ทางไปสู่ธรรมมาฉะฉินใจแนวทางนี้ไว้แก่โลกมนุษย์ จึงว่า “เกิด
โพธิ์จิต” คิดช่วยการปฏิวัติวิญญานสัตว์โลกยกให้สูงชนบ้าง คือ

การทำหน้าที่ของพุทธะ (ตนยังไม่ใช่พุทธะที่แท้จริง) งานนมแต่
การทำให้นุญย์ได้สติ ช่วยการโปรดสัตว์ใหญ่ที่มีมมัตนให้
รอดตายไปทางเดียว เป็นมหาอุคตมคติของ “โพธิสัตว์” ที่แรกๆ
ชาวจีนเห็นคุณธรรมอย่างนี้ก่อน สาธุ! ต่อๆ มาไทยเกิดศรัทธา
ตรงขอได้ฟรีๆ พวกแขกที่ไม่เสพเนื้อสัตว์ก็เห็นว่าเป็นการสร้าง
เมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกดีมาก ฟรังหัวหมอกแก้วทยา-
ศาสตร์ ก็เห็นว่าอย่างนี้ทำถูกแล้ว สาธุ! แล้วคำว่า “คนบ้า” นน
ก็เริ่มหายไปๆ ที่หลังเลยกลายมาเป็น “บ้าตัวอย่างไป” อย่าง
เสียแล้ว “หรือนักบุญตัวอย่างไป” สาธุ!

โอ..... ฉันจะขอแอบกระซิบ! แก่юнชนรุ่นหลังๆ ที่คิด
จะเจริญรอยตามแบบอย่างฉันบ้างนั้น ว่าน้องทรกั่วมอคตมคติของ
ฉันเอ๋ย! โลกมนุษย์นี่เป็นของฉันเองหนอ! “ไม่ตีกับข่ม.....
ไม่ตีกับข่ม..... เพราะในโลกนี้มันเป็นของกู (กฎวินัยม)” ของกูฟัง
จำเอาไว้ให้ดีๆ นา... ตีกับข่ม.... ตีกับข่ม.... ถ้าจะทำงาน
อย่างนี้ไปต้องมีความอดทนเป็นเดช.... หรือคิดว่าเราสร้าง “ศต-
ขันติบารมีโพธิสัตว์” กันเลย ต้องทำกรรมดีชนิดให้เขาเห็นบ้าง
ก่อน.... แล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันจะมาเอง.... ตามที่ตนคิดไว้แล
.... สาธุ!

ข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณ ขอรักไว้ ณ ที่นอกรด้วย ได้
เกิดมีบางท่าน พอเห็นหน้ารู้ว่าใช่แน่แล้ว (ไม่ผิดตัว) เกิดเอา
เงินยัดใส่กระเป๋าให้ก็มีบ่อยๆ ข้าพเจ้าถามขอและทออยู่กับก็จะ
ไม่ยอมบอก... มันก็จะพูดว่าขอสรรเสริญการงานและอุดมคติ สุด
แล้วแต่ท่านอาจารย์จะเอาไปทำอะไรๆ เถิดสาธุ! ไม่ต้องออก

นาม... บางท่านก็พูดว่าเมื่อหลายปีมาแล้ว ได้ จ.ม. ขอหนังสือ
ธรรมไปชุดหนึ่งท่านส่งไปให้แล้ว ก็ไม่เห็นไปทวงเงิน พดใน
ท่านองอย่างนั้น มันับท่านเกือบจะไม่ถวนเสียแล้ว ให้เงินตาม
สถานต่างๆ เฉยๆ อย่างนั้น ทำให้ข้าพเจ้าอดอดใจด้วย ตรง
ที่วรับเงินเขาแล้ว ทำอะไรๆ ไปแล้วตอบให้เจ้าของเงินทราบ
ไม่ได้.... ว่าเงินนั้นได้ทำไปทางไหนแล้ว อีกพวกหนึ่งส่งเงิน
ทาง (ธนาคารแบบลอยๆ ไม่มีชอที่อยู่ก็เช่นกัน) ถ้าเกิดสอบถาม
กันขึ้นมาเมื่อใดแล้ว ข้าพเจ้าเป็นตอบไม่ได้แน่นอน.... เพราะ
ล้มไปหมดมีมากมาย.... พอทำไปแล้วก็แล้วกัน.... ไม่ได้ไป
ขุดมันถอมถนหลงไหลเมาเป็นบุญนันทะไรนักเลย มีหน้าที่หว่าน
เพาะเชอบุญกุศล แทนเจ้าของเงินเท่านั้น ผลบุญกุศลจะเกิดซ้ำ
หรือเร็วในที่สุดแล้วแต่เหตุปัจจัยเอนาบุญนันทะเองเถิด! (ทุกวันที่
ทำไปนั้นคิดอย่างจงทนอยู่ได้)

แล้วถ้าท่านผู้ใด ๆ ในอีก 70 ปีข้างหน้า ๆ หรือในศตวรรษ
หน้าโน้น ๆ ได้มาพบเห็นอ่านหนังสือ พระธรรมเทศนา ของ
“พระอริยเจ้า” องค์เขาแล้ว เกิดธรรมปิติ เกิดมหากุศลจิต
คิดช่วยโปรดสัตว์สัตว์ใหญ่ที่มมมต่นให้รอดตายบ้าง หรือคิดถึง
ข้าพเจ้ามีนามปากกา “ธรรมาศ. หรือ ธ. ธรรมาศ” ผู้ได้เรียบเรียง
หนังสือธรรมแจกทานไปบ้างกันแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอรับรองให้ท่าน
จงช่วยกันหาวิธี ให้ได้ประกาศมหาเมตตากุณาธรรมมาจาจักรใจ
นอกจากจะได้ช่วยกันโปรดสัตว์ อย่างน้อยที่สุด จงขอรับรองให้ชาว
พุทธแท้ ชาวพุทธที่มีจิตใจสนับสนุนให้ มีการเริ่มหยุดเสพชีวิต
เบียดเบียนเนื้อสัตว์ในวันเกิดบ้าง หยุดในวันพระกันบ้างเถิด!

สร้างค่านิยมเพียงหยด ๒ วันเท่านั้น คงจะไม่ถึงกับอดตายกันจน
หมดสองหมื่นกว่าตัวที่เคยวเลยละกระมัง? สัตว์มีชีวิตจะได้รอด-
ตายนับไม่ถ้วนตัวกันเลย เอาวัดละตัววันเดียวก็สองหมื่นกว่าชีวิต
รอดตายไป “อย่าสงสัย” .... หรือช่วยกันอุทิศเงินทองตีพิมพ์
แจกทาน (สังฆนาถ์รับเงิน ป.ณ. คลองเตย ก.ท.) ได้ถ่ายทอด
ธรรมแนวนให้แก่คนรุ่นหลังๆ ได้สืบทอดธรรมะแนวนไปอีก
ยุคหนึ่งด้วยเทอญ (สืบทอดบุญกุศลนอมตะเป็นพันปี.) สาธุ!

ขอรับรองว่าบุญกุศลบารมีของท่านที่คิดริเริ่มทำอย่างนั้น
จะส่งผลถึง “พุทธนิมิต” ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการคุณธรรมใน
ดวงจิตอย่างนี้ เอาไว้ล่วงหน้า ณ ทนก่อนด้วย สาธุ! ถ้าตาม
พระคัมภีร์มหาสุญญตาสูตฺร กล่าวไว้ว่านั่นคือ “โพธิ์สัตว์” ใน
อนาคตกาลเบื้องหน้าๆ ในวัฏสงสารแน่นอนแล้วแล.... สาธุ!

หนังสือธรรมะเล่มเล็กๆ นี้ ถ้าเกิดเป็นบุญกุศลชนิดที่ทำให้
มนุษย์ได้สติบ้าง กลัวบาปคิดสร้างบุญบ้าง ส่งไปจนถึงกุศลแห่ง
มรรคผลนิพพาน ได้บ้างแล้ว นั่นต้องนับว่าข้าพเจ้ามีส่วน
แรงหนุนกองบุญด้วย แต่ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลที่เกิด
ขึ้นนี้ ถวายแด่ดวงวิญญาณ “ดร. โลกนาถภิกข” ซึ่งตามปกติท่าน
ปราชญ์ผู้เฒ่า ถอดคัมภีร์ ไม่เสกเนอส์สัตว์ มาตั้งแต่ก่อนออกบวช
เหตุที่เห็นธรรมะได้สติ ต้องถ่อมมังสวิรัตินั้น คือตอนสมัยเด็กได้
นอนเจ็บป่วยอยู่ เกิดบังเอิญได้มีลูกนกพิราบ บินมาตกอยู่ในมือ
ของท่านพอดี ท่านก็เวทนาสงสารมันมาก จึงคิดจะช่วยเลี้ยงให้
มันรอดตาย พอมันโตก็จะปล่อยมันไป เกิดมารดาของท่านได้จับ
เอาไปฆ่า แล้วก็ปรุงเป็นอาหาร ส่งมาให้ท่านกินอีกด้วย พอได้

เห็นแล้วก็เกิดความเศร้าสลดจิตใจเป็นอย่างนัก! จึงคิดได้ว่า เหตุ
เป็นเพราะเรายังเสพนเอนสัตว์อยู่ ลูกนกน้อยตัวนั้นจึงต้องถูกฆ่าตาย
ท่านจึงไม่ยอมกินอาหารมอญนั้นเลย ไม่ยอมกินยา จะขอตายตาม
ลูกนกที่ฆ่าสังสารตัวนั้นไป ถ้ามารดาของท่านไม่ยอมเลิกฆ่าสัตว์
ทำเอาจนมารดาต้องยอมทุกอย่าง แล้วท่านก็เกิดมหากุศลจิตต่อ
ชีวิตสัตว์เดรัจฉานขึ้นมา จึงเริ่มถ่อมมังสวิรัต จะพูดว่าลูกนกน้อย
ตัวนั้นเป็น “พระโพธิสัตว์” เยี่ยงอย่างในตำนานต่าง ๆ กล่าวไว้
ว่าได้มาโปรดให้ได้สติไม่ปาน... เพราะว่าเป็นผลนทำให้ต้องออก
บวชจาริกไปประกาศ มหาเมตตากรุณาธรรมมาจักรใจแฉ้ว
ไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ได้ผ่านมาหลายประเทศ จนถึงกรุง
สยามได้ ก็คือลูกนกน้อยตัวนั้นเป็นเหตุโดยแท้จริง

แล้วก็จัตพรประจำวันของ ดร. โลกนาถภิกข ท่านจะรดงค์
ไปถึงบ้านไหนเมืองใดแล้ว หลังของท่านแทบจะไม่ต้องแตะถึง
พื้นเสื่อเลย คือพอดตก่าท่านถึงนั่งเจริญสมาธิ เข้าอยู่แต่ในฉาน
สมาบัติตลอดคืนไปเลย! นับว่าท่านเป็นปฐมาจารย์ผู้ที่ได้มาบุกเบิก
ทางไปสู่ “อริยมูนิ” ทั้งไว้ให้แก่ชาวพุทธไทย เป็นพระเถระองค์
แรก เป็นบิดาแห่งการนำเรื่องการถ่อมมังสวิรัต ในราชอาณาจักร
กรุงสยามนี้ สมัยนั้นท่านได้รับเกียรติยศอันสูงสุด จากในหลวง
รัชกาลที่ 7 คือ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงอุปถัมภ์
ช่างสมกันกับในวันแรกที่จะนำชาวพุทธไทย ออกเดินทาง เริ่ม
จาริกจากกรุงเทพฯ ไปนั้น ได้มีรัฐบาลของไทย เช่นท่านขุน
หลวง พระ พระยา. ดร. ปรีดี พนมยงค์. หลวงวิจิตรวาทการ. ๆพณฯ
อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์. และอุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุสามเณร

ทรงสวามยคนันศรัทธาเลื่อมใสเคารพคุณธรรมของท่านมากมาย ได้ออกนำส่งสรรเสริญผลงานของท่านมาก ที่จะไปประกาศชักชวนชาวพุทธลอมังสวรีติ เจริญเมตตาคุณธรรมเท่าที่จะทำได้ แก่ไหน ก็พอใจเท่านั้น เรื่องนสมัยโน้นเขาทำกันมาครั่งหนงแล้ว สาธุ! ถึงแม้จะไปไม่ตลอดดี ก็ยังนับว่าดีมาก มีจุดเริ่มต้นการเพาะเชอบบุญกุศล และได้ริเริ่มหว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะนี้ ทงไว้ในดินแดนนั้นบ้างแล้ว สาธุ! (ต่างประเทศสหรัฐอเมริกา)

แล้วถาหนังสือเล่มนี้ เกิดเป็นบาปกรรมอะไรๆ ขึ้นมาบ้างกันแล้ว ข้าพเจ้าขอ “ธระ วงศ์โพธิพระ” ยินดีขออน้อมรับกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียวจนหมดเลย! คอถาเป็นบุญกุศลแล้ว ขอบอกให้แก่ท่านผู้กำลังอ่านหนังสือธรรมะเล่มนี้อยู่ และสรรพสัตว์ทงหมดอีกด้วย สาธุ! แล้วข้าพเจ้าขอพลชีวิต บูชาเป็นธรรมทาน トラบไปจนกระทั่งได้บรรลุ “พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ” ในโลกมนุษย์นออกด้วยเทอญ สาธุ!

โชคดีในธรรมนจึงเป็นของท่านผู้อ่านและท่านผู้ทอนุโมทนา ร่มกองบุญนี้ได้จารึกชื่อไว้ท้ายเล่มแล้ว (โอ... ฉัรรวมเงินไม่ทันกระดาษค่าส่งต่าง ๆ ขนราคาเสียแล้ว)

นักแจกธรรมทาน “นักบุญ” จะอัยรอดได้ด้วยเมตตาจิตของท่านผู้อ่าน... ท่านช่วยคุ้มครองชีวิตไว้ได้ทงทางตรงและทางอ้อม สาธุ!

โปรดทราบเงินในกองบุญครั้งที่ 2 และที่ 3 นั้น ยังได้แบ่งเอาไปจัดพิมพ์พระสูตร คือ “คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ”

อีก 6,000 เล่ม ได้แจกไปยังห้องสมุดวัดท่านเจ้าคณะตำบล 8,000
กว่าวัดอีกด้วยสาธุ! (ขณะนั้นห้องสมุดต่างๆ ในเมืองไทยมีตาม
วัดต่างๆ สองหมื่นกว่าแห่งแล้ว)

ข้าพเจ้า ขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิต ของชาวพุทธ
ภาคเหนือ ที่เสียสละเงินทองร่วมกันจัดพิมพ์ พระธรรมเทศนา
ที่เป็น “อมตะ” เล่มนี้ออกแจกทาน เมื่อยุค 70 ปีก่อนโน้นไว้
ณ ทนอีกครั้งเถิด! สาธุ สาธุ! สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.)

(ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร)

281/1 ซอยปลุกจิต 2 บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 ก.ท. (10330)

คำแปล

ธรรมเทศนา ของ ดร. พระโลกนาถ

แสดง ณ เชียงใหม่

เมื่อปลายเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476

ผลานิสงส์

อันคอยท่านผู้ที่ประสบพบ อ่าน และฟังธรรมเทศนานี้
นั้น
ยังจะช่วยปรุงแต่งผลานิสงส์ให้เกิดขึ้นสำหรับผู้อื่น ๆ
ที่จะได้รับความกรุณาได้อ่านธรรมเทศนานี้ต่อไป
อย่างเท่าเทียมกัน

คำนำ

หนังสือเรื่องนี้ พระยาพนานุจร ผู้ได้รับความสนับสนุนจากเจ้าแก้วนรรัฐ หลวงอนุสารสุนทร และมิตรสหายอื่น ๆ ตามหัวเมืองซึ่งมีศรัทธาบริจาคทรัพย์สำหรับพิมพ์แจกจ่ายได้ ขอให้พุทธธรรมสมาคมพิมพ์แจกเพื่อเป็นธรรมทานแก่พุทธศาสนิกชน โดยหวังผลใน ธรรมเนียมปฏิบัติและความถาวรแห่งพระพุทธศาสนา.

พุทธธรรมสมาคมได้ให้กรรมการพุทธศาสตร์ของสมาคมตรวจสอบปรากฏว่าหนังสือเรื่องนี้ประกอบด้วยหลักธรรมอันตรงต่อวัตถุประสงค์ของพุทธธรรมสมาคม สมควรที่พุทธบริษัททั้งหลายจะพึงเว้น พึ่งปฏิบัติตาม พุทธธรรมสมาคมจึงตกลงรับพิมพ์แจกจ่ายเป็นธรรมทาน สมาคมขออนุโมทนาต่อส่วนกุศลบุญราศรีที่ท่านบริจาค ได้ลงทุนลงแรงเผยแผ่หลักธรรมให้แพร่หลายเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ประชาชนต่อไป.

พุทธธรรมสมาคม

วันที่ 6 เมษายน พุทธศักราช 2477

คำนำ ป. สาครบุดร์

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476 พระโลกนาถภิกษุชาว
อิตาเลียนรูปหนึ่ง ได้จาริกไปถึงจังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้แสดง
ธรรมเทศนา ให้อุบาสกอุบาสิกาเป็นจำนวนมากฟัง ณ วิหาร
วัดเจดีย์หลวงเชียงใหม่และวิหารหลวง ลำพูน ข้าพเจ้าได้มี
โอกาสแปลธรรมเทศนาที่ท่านแสดงโดยภาษาอังกฤษ เป็นภาษา
ไทยสู่อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายฟังธรรมเทศนาที่ พระโลกนาถ
แสดงนั้น ถ้าจะสรุปความก็มีอยู่ย่อ ๆ ดังต่อไปนี้:-

1. ท่านว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเป็นพระมหา
ราชาธิราชที่อัครรรย์ในโลกโดยสมภพในราชตระกูลที่สูงที่สุด อุดม
พร้อมและแวดล้อมไปด้วยความสุขต่าง ๆ ดังปรากฏอยู่ในพุทธ
ประวัติของเราแล้วนั้น พระองค์ยังไม่ไยดีในความสุขนั้น กลับ
ทรงเห็นว่า เป็นทุกข์ รอยแปดประการและทรงเห็นว่าธรรมดาสง
ต่าง ๆ ในโลกนี้มีของเป็นคู่กัน เช่น มีร้อนแล้วก็มีหนาว มีมืด
แล้วก็มีสว่าง มีทุกข์แล้วก็ต้องมีสุข ดังนั้น จึงได้เสด็จออกทรง
ผนวชเมื่อพระชนษา 29 กำลังวัยคะนอง ทรงแสวงหาสันติสุข
ซึ่งแน่พระทัยว่ามีอยู่ในโลก ทรงบำเพ็ญตบะ แสวงหาของจริงอยู่
6 พรรษา จึงได้สำเร็จพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยมัชฌิมา

ปฏิบัติ โดยทรงเห็นว่าโลกนี้มีของจริงอยู่ 4 ประการ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เห็นหมู่สัตว์ตกอยู่ในสังสารวัฏที่มดมน อันธการหนาแน่นไปด้วยอวิชชาและกรรมลุ่มไปด้วยตัณหา ด้วยพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ จึงได้ตั้งพระทัยประกาศ พระศาสนา วางหลักแห่งการปฏิบัติ ตั้งแต่ชั้นต่ำจนถึงชั้นสูงสุด คือ เบื้องต้นแต่การบำเพ็ญทาน รักษาศีลเจริญภาวนา ไปจนถึง วิมุตติ อันเป็นขั้นที่สูงสุดแห่งการปฏิบัติ ดังเราท่านได้ทราบกันอยู่ แลวนั้น

2. ในการที่จะปลดเปลื้องตัณหาต่างๆ ท่านว่าต้องเริ่มด้วยการรักษาศีลห้า เพราะศีลห้าเป็นบรรทัดบังคับให้ดำเนินไปตาม ทางและเป็นที่บันไดตอนแรก การขึ้นบันไดจำเป็นจะต้องเหยียบ แต่ขั้นต้นขึ้นไปก่อน จะก้าวขึ้นขั้นสุดท้ายเดียวไม่ได้ จึงจำเป็น ต้องเริ่มด้วยการละเว้นเสพเนอสัตว์ทั้งหลายก่อน ตอนนั้นท่านได้ บรรยายยถายาวสมเหตุสมผล ดังท่านทั้งหลายจะได้อ่านคำแปล ด้วยตนเองในหน้ากระดาษต่อไปในสมุดเล็ก ๆ เล่มนี้

3. ท่านได้แสดงประวัติพุทธศาสนาและประวัติคริสต ศาสนาให้ศรัทธาชนทั้งหลายฟัง และพิสูจน์ว่าคริสตศาสนาเป็น ส่วนหนึ่งของพุทธศาสนาเท่านั้น จึงยังไม่ครบบริบูรณ์ พระเยซู ได้เป็นสาวกของพระพุทธองค์ ก็ได้มาร่ำเรียนพระพุทธศาสนา ยังประเทศอินเดีย ภายหลังที่พระพุทธองค์เสด็จนิพพานแล้ว 500 ปีเศษ พระเยซูได้มาร่ำเรียนอยู่ถึง 18 ปี แต่เวลาไปเผยแผ่ศาสนา

นั้นได้ใช้เวลาทำอยู่เพียง ๓ ปี พร้อมด้วยหม่อมคณะคอยกักกันอยู่รอบข้าง และมัสตूरคอยปองร้ายมากมาย ถึงกับภายหลังได้ลงทัณฑ์ต่อพระเยซูอย่างทราบกันทั่วๆ ไปแล้ว ฉะนั้นรสพระธรรมที่มีอยู่พร้อมมูลในพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนาจึงไม่ประจักษ์มากเท่าใดนัก ในคำสั่งสอนของพระเยซู หากว่าพระเยซูได้มีพระชนม์สั่งสอนอยู่นานปี คล้ายคลึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว คำสั่งสอนในคริสตศาสนาคงจะใกล้เคียงคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนาเขมามากเป็นอันมาก ฉะนั้น สำหรับผู้ท้อถอย คริสตศาสนาอยู่แล้ว เพื่อจะให้การปฏิบัติเต็มเปี่ยมอย่างองค์พระเยซูมุ่งไว้แล้วก็ยังสามารถได้โดยเรียนพระธรรมในพระพุทธศาสนาต่อเติมและถือปฏิบัติให้ครบถ้วน ทั้งนี้จะขอชี้ให้เห็นว่าเป็นสาวกของพระเยซูหรือขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองโดยแท้จริง

4. ท่านได้แสดงธรรมเรื่องเผยแผร์พระพุทธศาสนา ว่าครั้งที่ 1. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเผยแผร์เองเมื่อยังดำรงพระชนมายุอยู่ ครั้งที่ 2 สมเด็จพระมหาธรรมิกราชาธิราช พระเจ้าอโศกราช ได้จัดให้ขณเมอบ พ.ศ. 218 และแต่นั้นมาเป็นเวลาล่วงเลย 2,000 ปีแล้วก็ยังห้ามการเผยแผร์พระพุทธศาสนาขนาดเขื่องอีกไม่ การเผยแผร์ในยุค 1 และ 2 นั้นก็อยู่เพียงในประเทศอินเดีย และทวีปอาเซีย คราวนบ พ.ศ. 2476 ซึ่งใกล้เคียงกับปี พ.ศ. 2500 ที่ท่านกำลังจัดให้มีการเผยแผร์ครั้งที่ ๓ โดยพระภิกษุสามเณร สยาม พม่า ลังกา และอินเดียหลาย ๆ นิกาย

เอาไปร่วมกันเป็นนิกายเดียวคงจะไม่ขัดข้อง เพราะพุทธศาสนา
ถือการปฏิบัติเป็นใหญ่ และวิธีอุปสมบทก็อย่างเดียวกัน กล่าวถึง
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยวาตะว่า พุทธ ธรรม์ สงฆ์
สรณ กัจฉามิ เช่นเดียวกัน จะต่างกันบ้างก็แต่วิธีการเล็กน้อย
และการทแะกนิกายไม่ใช่เป็นของดี โดยเป็นเหตุให้แตกสามัคคี
หากจะแบ่งควรแบ่งเป็นชั้น ๆ ตามหลักแห่งการปฏิบัติและภูมิที่
บรรลุ อย่างที่ท่านจำแนกไว้เป็น 4 ชั้น 8 จำพวก คือ โสดา
สติกาคา อนาคา อรหันต์ เมื่อรวมกันเป็นหมู่ได้แล้วจำนงไว้ว่า
จะแพร่ให้ทั่วโลก คือจากสยามไป พม่า อินเดีย พักอบรมบรรดา
สมาชิกทั้งหลายให้คล่องแคล่วสามารถพอสมควร อันจะเป็นเวลา
ประมาณ 3 ปี แล้วจะได้ออกทำการต่อไป มุ่งตรงไปทวีปยุโรป
ผ่านประเทศอัฟกานิสถาน เปอร์เซีย ตุรกี เลยเข้ายุโรปไปยัง
กรุงโรมในประเทศอิตาลี แล้วเลยผ่านประเทศต่างๆ ทางตะวันตก
ของทวีปยุโรป ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปทวีปอเมริกา ผ่าน
ทวีปอเมริกา จากทางตะวันออกไปตะวันตก (กว้างใหญ่มาก)
แล้วข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมาประเทศญี่ปุ่น จีนประเทศจีน และ
ผ่านจีน ญวน มาบรรจบที่ประเทศสยามอีก ประมาณเวลาทาง
พักทอนเดยด้วยราว 15 ปี

ธรรมเนียมที่พระโลกนาถแสดงนั้น เป็นที่ต้องใจหมู่
ศรัทธาทั้งหลายโดยซาบซึ้ง เกิดความปีติยินดีมาก จนถึงกับมีผู้
สมัครจะไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาด้วยในเชิงใหม่ 13 ท่านและ
มีผู้รับสละหาพร้อมทั้งจะไม่เสพนเอนอัสตวเป็นอาหารอีกต่อไปจนสิ้น

ชีวิต 104 คน และยังมีผู้พยายามจะปฏิบัติตามอีกก็มาก นับว่า
กรรมเทศนาของท่านได้ประโยชน์เห็นทันตา คือปลุกให้ผู้ที่มอ-
นัสยอยู่แล้วตนขึ้นรับถือปฏิบัติทันที อันจะป้องกันชีวิตสัตว์ที่จะ
ต้องตกมาถูกฆ่าตายเป็นอาหารได้เป็นจำนวนมากมาย “พระโลก
นาถ” ว่าหัวใจของพระพุทธศาสนา ก็คือพรหมวิหาร ๔ คือ
เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เมตตารักใคร่สัตว์ทั่วไป กรุณา
สงสารสัตว์ทั่วไป มุทิตา-ยินดีที่สัตว์ทั้งหลายได้รับความสุข
อุเบกขา-เมื่อไม่มีทางที่จะแสดงใน ๓ ประการต้น ก็ให้วางใจเฉย
ก็เมื่อเรายังเอาเนื้อของสัตว์เหล่านั้นมารับประทาน จะว่าเราพร้อม
ที่จะบำเพ็ญพรหมวิหารอย่างไรได้ ขอนสำคัญมาก เมื่อเรายอม
ที่จะเป็นพทนมามกะอันจริงแท้แล้ว ควรที่จะบำเพ็ญตนตามหลัก
ดังกล่าวแล้วให้บริบูรณ์ ถ้าไม่เช่นนั้นยังมองไม่เห็นผลแห่งการ
ปฏิบัติว่าจะได้ประสบสุขด้วยอาการเช่นไร เพราะความสุขเกิด
จากความสงบ การสังหารผลาญชีวิตและกินเลือดกินเนื้อกิน ไม่
ใช้วิถีทางแห่งธรรมวิเศษเลย

มีผู้ฟังกรรมเทศนาของพระโลกนาถแล้วได้มาหารือ ข่าพ-
เจ้าเป็นจำนวนมากว่า เมื่อท่านจาริกเลยไปเสียแล้ว รสธรรม
เหล่านั้นตามธรรมดาย่อมจะจางไป ถ้ามิได้มีการรวบรวมพิมพ์ขึ้นไว้
เพื่ออ่านสดับตรับฟังกันอีกต่อไป ขอให้ข้าพเจ้าเป็นธุระในเรื่องนี้
ข้าพเจ้าเองโดยที่เป็นผู้แปลก็ยังจำข้อความได้อยู่บ้าง แต่ไม่หมด
จดละเอียดตลอด เมื่อมีผู้มาถามขอสงสัยบางแห่งบางตอนก็อธิบาย

ไปเท่าที่จำไว้ได้ จึงได้หารือท่าน ท่านจึงให้ข้าพเจ้าดูโน้ตหัวข้อ
ที่ท่านเขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องปราบตัมพาทด้วยการ
เสพแต่ผักเป็นอาหาร ข้าพเจ้าขอคัดเอาไว้และคุณหลวงประสาธ
ศุภนิติกับบรรดาผู้สมัครท่านอื่นๆ ได้กรุณาช่วยกันแปลและตรวจ
ทาน มีท่านผู้เผ่าที่มีจิตเปี่ยมไปด้วยกุศล 2 ท่าน คือ 1 เจ้าแก้ว
นวรรฐ เจ้าผครองนครเชียงใหม่ 2 คุณหลวงอนสารสนทร กับผู้
อื่นอีกเป็นอันมากพร้อมทั้งบริจาคนั้น ขอให้ข้าพเจ้าพิมพ์ธรรม
เทศนาของพระโลกนาถออกแจกจ่ายกันเพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อๆ
ไป ในขั้นต้นก็คิดกันว่าพิมพ์แจกเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่
และลำพูน แต่โดยรู้สึกว่าการนี้เป็นการกุศลอันใหญ่หลวง ควร
จะได้แพร่ไปทั่วๆ ในประเทศสยาม จึงพร้อมใจเห็นว่าควรพิมพ์
ให้เป็นจำนวนมากและจ่ายไปทั่วประเทศ

ฉะนั้น เมื่อท่านผู้ใดได้อ่านธรรมเทศนาของพระโลกนาถ
ในทันแล้ว และได้รับประโยชน์จากรศธรรมเทศนานั้น ข้าพเจ้า
ขอเสนอผู้ว่าทนายให้แสงสว่างส่องมาถึงท่านนั้น นอกจากองค์
พระโลกนาถเองแล้ว คือท่านผู้มจิตเปี่ยมด้วยเมตตากรุณาหลายๆ
ท่านดังข้าพเจ้าได้ออกนามมาแล้วนั้น ได้ช่วยเหลือกันออกทรัพย์
ออกแรงส่งเสริมการกุศลอันนี้ด้วย

ขอ ความสุข ความเจริญ จงมีแด่ ท่านผู้ได้อ่าน ฟัง และ
ปฏิบัติ เทอญ

ป. สาครบุดร์

นครเชียงใหม่

วันที่ 1 มีนาคม พุทธศักราช 2476

รูป พระโลกนาถ ถ่ายนครเชียงใหม่ พ.ศ. 2476

รูป พระโลกนาถ ถ่ายที่ห้องพักสถานีรถไฟเชียงใหม่
ถ่ายพร้อมด้วย เจ้าแก้วนวรรณี เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ หลวง
อนุสารสุนทร และ พระยาพนานุกร. พ.ศ. 2476

ดร. โลกนาถภิกขุ พ.ศ. 2476

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

พุทธศาสนา-ศาสนาแห่งความเมตตา

“พุทธมามกะทั้งหลาย จงอย่าเสพนื้อสั่วเลย”

ในประเทศอินเดีย ชาวฮินดูมักพากันถามอาตมาเสมอ ๆ ว่า “ทำไมพวกอุบาสกอุบาสิกาในพม่า ลังกา และสยาม จึงรับประธานนื้อสั่ว? สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้เทศนาหลักแห่งความเมตตากรณาไว้ดอกหรือว่า อหิงสา ปรมมา ธมฺมา ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด”

เมื่ออาตมาได้ฟังคำพูดเช่นนั้น ทำให้อาตมาต้องอึ้งเสมอ อาตมาต้องนิ่ง อาตมาไม่มีคำตอบ สัมปชัญญะบอกอาตมาว่า คำกล่าวหาของพวกเหล่านั้นเป็นความจริง แล้วอาตมาปลอบตนเอง ด้วยความคิดที่ว่าสมเด็จพระพุทธองค์มิได้ทรงอุปถัมภ์บุคคลทั่วไปทั้งหมดอยู่ในกองกิเลส พระองค์ทรงโปรดได้แต่เฉพาะบางคน ที่มจิตบริสุทธิ์พอที่จะสำเร็จได้เท่านั้น

ขอให้เรามาแยกแยะปัญหาข้อนี้ให้ถ่องแท้ ขอให้มาแสวงหาความจริงโดยไม่ต้องเกรงกลัวอะไร เพราะความจริงเป็นของดี ที่สุดถึงแม้จะทำให้รู้สึกเจ็บบ้าง กมมิดของนายศัลยแพทย์ก็จำเป็นจะต้องใช้ตัดเอาเนื้อร้ายออกเสียจนได้

ทำไมคนทั่วไปจึงสมคบกันอย่างเงิบๆ ละเมิดสีลข้อ 1 ที่ว่า ปาณาติปาตาเวรมณี ๆ งดเว้นจากการทำชีวิตให้ตกลงไปอยู่ดังนกนทกคนชอบเสพเนื้อสัตว์ ดังนั้น แต่ละคนจึงจงใจให้คนอื่นเชื่อไปว่า สมเด็จพระผู้มพระภาคเจ้าของเราทรงอนุญาตให้เสพเนื้อสัตว์ได้ ขอให้เปิดช่องให้มนุษย์แต่น้อยเดี๋ยวเถิด ! แล้วมนุษย์จะกระโดดเข้าขยายช่องนั้นกว้างออกไปจนโตเต็มความพอใจของตน “อกุศลเจตนาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดได้” เขาจะถือเอาความพื่อนพันธ์ของสมเด็จพระศาสดาจารย์ไปใช้โดยไม่มีจำกัดขัดขั้น มนุษย์จะยกเอาพุทธานุญาตขนั้นมาบังหน้า แล้ววิ่งกันไปด้วยไม่มีการเหนยวรง หม่มมนุษย์นั้นจะถือว่า บรรลุสภาพบุคคลแล้วยังไม่ได้ เป็นเพียงแต่ทารกต้องใช้ไม้เรียวอยู่เสมอ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ทรงอนุญาตให้ภิกษุบริโภคเนื้อสัตว์ได้ต่อเมื่อไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่สงสัยว่าสัตว์นั้นถูกฆ่าเฉพาะเพื่อภิกษุนั้น ภิกษุเป็นผู้ปราศจากสมบัติจะขอหรือขายอะไรไม่ได้ ฉะนั้นภิกษุจะต้องรับเอาอาหารใด ๆ ที่จะพึงได้โดยดุษณภาพ จะเป็นอาหารคหรือเสย มากหรือน้อย ผักหรือเนื้อ ก็ต้องรับทงสน

แต่หลักข้อนี้ใช้แก่ภิกษุเป็นส่วนมาก ไม่ใคร่ใช้สำหรับอุบาสก อุบาสกา เป็นธรรมดาอยู่เองทมราวาสจะเถียงว่า “ก็เมื่อพระภิกษุซึ่งเป็นอาจารย์และผู้นำของเราบริโภคเนื้อสัตว์ได้ เหตุใดเราจะเอาอย่างไม่ได้? เรากินเนื้อสัตว์กันเถิด” การมเหตุผลนั้นถูกแต่ความหมายสุดท้ายนั้นผิด...

ภิกษุไม่มีเงิน ดังนั้นภิกษุจะต้องบริโภคน้ำแต่จะได้อะไร
ไม่ใช่น้ำแต่จะชอบ แต่อุบาสกอุบาสิกามีเงิน กินอะไรได้ตาม
ประสงค์ผักหรือเนื้อ

ในเรื่องอาหารนี้ ภิกษุมีเสียงไม่ได้ แต่อุบาสกอุบาสิกามี
เสียงได้เต็มที่ ภิกษุเลือกอะไรไม่ได้ อุบาสกอุบาสิกาเลือกได้ทุก
ประการ ถ้าภิกษุบริโภคน้ำสัตว์ ก็เป็นกรรมที่ไม่มีเจตนา ภิกษุ
เลือกชนิดอาหารที่จะรับไม่ได้ เมื่อภิกษุบริโภคน้ำสัตว์บ้างก็
บริโภคน้ำด้วยความไม่เต็มใจยิ่ง แต่ถ้าอุบาสกอุบาสิกาเสพน้ำสัตว์
โดยมากเป็นกรรมที่มีเจตนา เพราะอุบาสกเลือกชนิดอาหารได้
อุบาสิกามีเงิน จะซื้ออาหารอย่างใดก็ได้ตามชอบ ผัก หรือ เนื้อ

เพราะฉะนั้น เรื่องของภิกษุจึงต่างกับเรื่องของอุบาสก ภิกษุ
ที่แท้จริงนั้นหวังจะบริโภคน้ำแต่ผัก เพราะฉะนั้น ฆราวาสผู้ประสงค์
จะได้บุญมากต้องถวายผักแก่ภิกษุ อย่าถวายเนื้อสัตว์เลย ผู้ที่ถวาย
เนื้อสัตว์แก่ภิกษุนั้น ได้บุญน้อย หรือไม่ได้เลย ฆราวาสผู้ถวาย
อาหารที่เป็นผักแก่พระภิกษุจะได้บุญมากมาย

การรับประทานเนื้อสัตว์นั้น ทำให้มีความสงสัย แม้เราจะ
ไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ว่าเนื้อนั้นไม่ได้ทำสำหรับเราโดยเฉพาะก็ดี
แต่เราก็สงสัยอยู่เสมอ เนื้อสัตว์จะต้องทำเพื่อผู้บริโภคน้ำสัตว์ไป
ฉะนั้น การรับประทานเนื้อสัตว์ก็เป็นการผิดศีล สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงส่งสอนให้รับประทานผักโดยทางอ้อม
ทำไมไม่สอนโดยตรงเล่า ก็เพราะว่าหลักทุกหลักต้องมีข้อยกเว้น
สมเด็จพระศาสดาทรงเป็นบรมมหาปราชญ์แห่งปราชญ์ทั้งหลาย

ทำไมจึงมีชีวิตอยู่ในความสงสัยตลอดไปเล่า? เป็นผู้เสพแต่ผักเสียเถิดแล้วความสงสัยก็จะหมดสิ้นไป จะได้อยู่ในทางที่ปราศจากภัย จะได้มีชีวิตอยู่โดยจิตใจบริสุทธิ์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราต้องการให้เราปฏิบัติเมตตาและกรุณา ศีลข้อ 1 นั้นชัดมาก มิได้หมายความว่าเราจะต้องไปฆ่า หรือทำร้ายสัตว์มีชีวิต แต่หมายความว่าเราจะต้องไม่ทำใหม่การฆ่าหรือทำร้ายสัตว์มีชีวิตใด ๆ ด้วย

พระธรรมบทกล่าวไว้ว่า :-

กนใดหรือสัตว์ใด
แม้นทนโทษกรรม
เหตุว่าสัตว์ทั้งหลาย
ลองเอาใจเรานั้น
(เหตุนี้ขอให้เกิด!
ผลาญสัตว์จึงควรเว้น

กนใดหรือสัตว์ใด
แม้นทนโทษกรรม
เหตุว่าสัตว์ทุกผู้
จงประพฤติก่อกำหนั้น
(เหตุนี้ขอให้เกิด!
ผลาญสัตว์จึงควรเว้น

จะเป็นใครก็ตามที่
ก็ยอมหวาดขลาดต่อทัณฑ์
ยอมกลัวตายทวนหน้ากัน
ใส่ใจเขาเขาก็เห็น
อย่าละเมิดซึ่งศีลเบญจ)
หรืออย่าเข่นให้ฆ่ากัน

จะเป็นใครก็ตามที่
ก็ยอมหวาดขลาดต่อทัณฑ์
ยอมต้องรู้จักขวน
จงต้องการให้เราเป็น
อย่าละเมิดซึ่งศีลเบญจ)
หรืออย่าเข่นให้ฆ่ากัน

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

แม้ใครจักทำล้าเค็ญ ให้แก่สัตว์เป็น

ผู้ต้องการสุขทุกคน

เพื่อหวังบำเรอสกล ให้สุขแก่ตน

ตัวเองจักต้องเวทนา

ดับจิตไปแล้วเถิดหนา กรรมนั้นจักมา

สนองให้ไม่พบสุขเอย

การชื้อเนื้อสัตว์ในตลาดนั้นทำให้มีการฆ่าสัตว์ เพราะการ
จำหน่ายย่อมต้องให้พอเพียงแก่ความต้องการ ฉะนั้น การชื้อเนื้อ
ในตลาดก็เป็นการผิดศีลข้อ 1

ดร. โสนิ เขียนไว้ว่า “สำหรับข้าพเจ้านั้น ถ้าคำว่า
‘อย่าฆ่าสัตว์’ มิได้หมายความว่าไปถึงว่า ‘อย่าเสพเนื้อสัตว์’ ด้วย
แล้ว ศีลห้าก็จะสูญค่าและความหมายไปสิ้น ข้าพเจ้าถือขอน
เคร่งนัก ความตัดสินใจนั้นในข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้าเว้นจากการ
รับประทานเนื้อสัตว์มา 11 ปีแล้ว และความเชื่อมั่นขอนพร้อม
ด้วยความสัตย์จริงเป็นกำลังหนุนอยู่ จักทำให้ข้าพเจ้าได้อุปการะ
แก่สัตว์อันน่าสงสารได้บ้างในบางกาล ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังคิดตั้ง
สมาคมสำหรับผู้ปลงใจจะเว้นจากการเสพเนื้อสัตว์ในสภาพใดๆ
อยู่”

จริงทีเดียว ศัลหฺจะศุญยฺกํและความหมายสน ถ้าคำว่า ‘อย่าฆ่าสัตว์’ มิได้หมายความไปถึงว่า ‘อย่าเสพเนื้อสัตว์’ ด้วย ทงนเพราะว่าจะมีการเสพเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย ถ้าไม่มีการฆ่าสัตว์ เสียก่อน กินเนื้อสัตว์ทำให้เกิดการฆ่าสัตว์ ฉะนั้นอย่าฆ่าสัตว์ หมายถึงอย่ากินเนื้อสัตว์ด้วย

ดร. โสณิ เขียนต่อไปว่า “การเสพเนื้อสัตว์ได้ฝังรากลง ในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนาเสียแล้ว จนกระทั่งไม่รู้สึกรู้กัน ว่าเป็นของชั่วร้าย จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะต้องมีคนฉลาดการ กัดคํานในข้อนี้” จริงทีเดียวเราจะได้ฟังพุทธศาสนิกชนกล่าว ความเช่นว่า “เนื้อสัตว์ตายในตลาดเป็นของบังสุกุล อารับ ประทานได้” ดังนี้! เพื่อนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายเอ๋ย! อาตมา ขอคัดคํานในข้อนี้ “เนื้อสัตว์ตายในตลาดไม่ใช่ของบังสุกุล ทำ ไม้ไม่ใช่ ก็เพราะว่าการจำหน่ายย่อมต้องให้พอกับความต้องการ เนื้อบังสุกุลต้องเป็นเนื้อทมิฬด้วยเหตุสุดวิสัย เป็นต้นว่าเนื้อ ของสัตว์ที่ตายเอง ตราบใดที่มีการจำหน่ายให้พอกับความต้องการ แล้วจะไม่มีเนื้อบังสุกุลเลย ถ้าไม่มีความต้องการก็จะมี เนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าตาย เพราะฉะนั้นท่านจะต้องรับผิดชอบในการที่เขา จำหน่าย ท่านจะต้องรับผิดชอบในการที่เขาฆ่าสัตว์ตาย ท่านละเมิด ศัลข้อ 1 ปาณาติปาตาเวรมณฺ ๑ นน

การจำหน่ายย่อมเป็นไปตามส่วนของความต้องการ
ความต้องการเป็นเหตุ

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

การจำหน่ายเป็นผล

ถ้าไม่มีเหตุ ก็ไม่มีผล

ถ้าไม่มีความต้องการ ก็ไม่มีการจำหน่าย และไม่มีการ
ฆ่าสัตว์

(ช. ต. พ.)

ถ้าไม่มีคนกินเนื้อสัตว์หรือคนชอบ ฆ่าสัตว์ก็จะต้องเลิก
อาชีพหรือต้องเปลี่ยนไปทำกิจการอื่นๆ ทนทานับถือกว่า. โอ...
ท่านผู้ชอบกินเนื้อทั้งหลาย คนฆ่าสัตว์นั้นเป็นผู้สมคบกับท่านด้วย
นะ! ท่านให้เงินเขาเป็นสินจ้าง ท่านจ้างเขาฆ่าสัตว์ซึ่งไม่รู้เลยว่า
เพื่อกระเพาะของท่าน

พุทธศาสนิกชนบางท่านหลง ตนเอง อย่างใหม่ คือ
สัปปลาน หรือเนอนนเป็น ชั้นเล็ก ๆ เล็กที่สุดจนมองไม่เป็นเนื้อ
ด้วยศิลปะเหล่านั้น เขาอาจหลงตนเองได้ แต่จะหลงกรรมนั้น
ไม่ได้ดอก ปาณาติบาต ๆ ก็คือ ปาณาติบาต ๆ จะทำเนื้อเป็น
อย่างไร ชั้นเล็กหรือชั้นใหญ่ ก็ไม่พ้นกรรมร่วมอยู่นั่นเอง

สมเด็จพระศรีสรรเพ็ชญ์พุทธเจ้าของเราในอดีตมาในโลก
เพื่อคัดค้านการบูชาบุญด้วยเลือดเนื้อซึ่งกระทำกันอยู่ในสมัยของ
พระองค์ แต่มาบัดเดี๋ยวนี้เรากลับบูชาบุญด้วยเลือดเนื้อเพื่อเอาใส่
กระเพาะของเราให้เต็ม โลहितในโรงฆ่าสัตว์นั้นไหลหลั่งดูจอกทก
ธาร อาตมาอยากทราบนัก ว่า ในสมัยโบราณที่เขาใช้บูชาบุญต่อ
พระเจ้ากับสมณชนบูชาต่อกระเพาะนั้นต่างกันอย่างไร? อาตมาว่า
ทองก็คือพระเจ้านั่นเอง

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถกิกข

ห้องนอนเมื่อใส่อาหารเข้าไปเต็มแล้ว ก็ก่อความเปล่าด้วย ความโง่เขลา (อวิชชา) ทำให้เกิดสังสารโลภขันธ์ เหตุนี้จึงปล่อยให้ห้องว่างโดยรับประทานอาหารแต่เมื่อเดียว แล้วท่านก็จกทำลายสังสารโลภเสียได้ โดยสำเร็จเป็นพระอรหันต์ นี้คือวิชชาของพระมหากัสสปเถระ และจุดบัญญัติ 13 ข้อของท่าน อดอาหาร และทรมานตน ทุ่มหมั่นแต่น้อย และอยู่กลางแจ้ง นำความสำเร็จเป็นพระอรหันต์และนิพพานมาให้ได้เป็นตัวอย่าง

ถ้าเมื่อใดพหุศาสนิกชนละการเสพเนื้อสัตว์เสียได้แล้ว เมื่อนั้นความต้องการเนื้อสัตว์ก็จะน้อยลง ขอให้อุปาสกอุปาสิกา ทุกคนจงบังคับตนเอง อย่าไปตีผู้อื่นเขา แม้คนคนเดียวไม่อาจช่วยชีวิตสัตว์ทั้งโลกได้ก็ดี แต่คนคนนั้นก็ยังสามารถช่วย ชีวิตสัตว์ที่เขาสามารถจะช่วยได้อยู่ การทำตัวอย่างนั้นติดต่อกันไปได้ เริ่มรับประทานแต่ผักขุ่นคนเดียว จะยังผลให้ผู้อื่นเห็นเกิดกุศลจิตอีกหลายคนกระทำตาม “การปฏิบัติเป็นตัวอย่างนั้นดีกว่าออกบัญญัติ”

ขอให้กิดดู ชีวิตสัตว์ประมาณ 200,000 (สองแสน) ตัว จะต้องถูกฆ่าเพื่อคนคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ 60 ปี น่าสลดใจไหมเล่า? ดูซิคนคนเดียวกินอะไรบ้างในชีวิต 60 ปี:-

นก เป็ด ไก่	20,000 ตัว
ไข่	60,000 ฟอง
กุ้ง ปลา ฯลฯ.....	120,000 ตัว
สัตว์อื่น ๆ (สุกร โค ฯลฯ)	<u>3,000</u> ตัว
รวมทั้งสิ้น (สองแสนสามพันชีวิต)	<u><u>203,000</u></u> ตัว

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกข

ในวันหนึ่งๆ เรากินสัตว์ที่ถูกฆาตกรรมดุกี่เล็กน้อย แต่เมื่อรวมเข้าๆ! จะเป็นเรื่องสำคัญนัก “นาที่ละหยดยังทำให้ถึงเต็มได้นั้นใด คนพาลจะมีบาปหนักทีเดียวกระทำที่ละน้อยๆ ฉะนั้น”

ท่านมีอำนาจเหนือสัตว์อยู่ 200,000 (สองแสน) ตัว* ท่านจะเว้นชีวิตให้เพื่อความเมตตาไม่ได้เจียวหรือ? หรือท่านจะฆ่ามันเพื่อตนของท่าน ท่านจะมีสุขใจได้อย่างไร? ในเวลาที่เสพเนื้อสัตว์โดยร่อยุ่วารสโอะชะนะนได้ประกอบขึ้นด้วยความรับทุกขเวทนาของสัตว์อนๆ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเน้นทรงเสวยแต่ผักผลไม้ต่าง ๆ คนชอบเสพเนื้อสัตว์บางคนพยายามพิสูจน์ว่า พระองค์เข้าสู่ปรินิพพานโดยเสวยเนื้อสุกร เหลวไหลอะไรเช่นนั้น สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคแต่ผลาหารมาจนตลอดพระชนม์ชีพ จะว่าเสด็จเข้าสู่ปรินิพพานด้วยการเสวยเนื้อสุกรอย่างไรได้ พระองค์ทรงเสวยผักผลไม้ต่าง ๆ จนตลอดกาลอวสาน พระองค์เสด็จสู่ปรินิพพานโดยเสวย “เห็ดที่เป็นพิษต่างหาก” อินเดียนักบุญไม่เสพเนื้อสัตว์หมด มาจนถึงทกวินน

พระเจ้าอโศก ก็เป็นพุทธศาสนิกที่แท้ พระองค์เสวยแต่ผลาหาร และได้ตั้งกฎหมายข่มครองชีวิตสัตว์ทั้งหลายด้วยไม่มีราชารัษของค์ใดในพงศาวดารที่จะเปรียบปานพระองค์ได้ พระองค์เป็นบรมราชารัษอย่างแท้จริง “กษัตริย์อธิราชในมวลประวัติศาสตร์ทั้งปวง ไม่มีใครจะดลเศเกล้าพระเจ้าอโศกราชรัสมิ

* ตัวเลขนี้ยังโบราณไป ปัจจุบันการฆ่าสัตว์เชื่อว่าตายมากกว่านี้ เขาใช้เครื่องยนต์กลไกทันสมัยจับสัตว์ทะเลต่างๆ ขุดบ่อเลี้ยงสัตว์ต่าง ธ. ธีรทาส

ของพระองค์ส่องแสงสว่างอยู่กลางนภากาศ ดุจดาราเด่นดวงสุกใส สะอาดอยู่ดวงเดียว”

เมื่ออาตมาเริ่มนับถือพระพุทธศาสนาในอเมริกา *อาตมาก็เริ่มรับประทานแต่ผักตั้งแต่บัดนั้นมา แม้ว่าในเวลารับประทานอาหารพวกฟองจะพากันล้อเลียนอาตมาทกลับเป็นคนที่รับประทานแต่ผักในทันทีทันใดนั้นก็ดี แต่อาตมาก็ยังมีอยู่ในคำปฏิญาณนั้น และปฏิเสธอย่างแน่นแฟ้น ไม่ยอมรับประทานเนื้อสัตว์ เนื้อปลา หรือไข่ เป็นอันขาด

แต่ครั้งโบราณกาล มีพยาธิอยู่เพียง 3 ชนิดเท่านั้น กล่าวคือ อัจฉา-ความต้องการ. อนสนัง-ความหิว. และชรา-ความแก่. แต่อย่างไรก็ดีเนื่องจากการฆ่าสัตว์กิน พยาธิ 3 ประการนี้ ได้เพิ่มขึ้นเป็น 98 จำพวก พยาธิเกิดขึ้นได้จากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถ้าเราวางก้อนหินให้ตรงดงขึ้นไปบนอากาศ ก้อนหินนั้นก็จะตกลงตรงหัวเรา ในทำนองเดียวกันถ้าเราให้ทุกข์แก่สัตว์ใดๆ ทุกข์นั้นก็จะตกลงบนหัวเรอก เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น

“อยู่เถิด! และปล่อยเขาอยู่ด้วย” ขอให้ปล่อยขอนไว้เป็นกาลา ถ้าท่านบนทอนชีวิตผู้อื่น ชีวิตของท่านก็จักต้องสิ้นไปด้วย ถ้าท่านมีชีวิตอยู่โดยการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่ามา สัตว์เหล่านั้นก็จะกระโดดคว่ำคอหอยและคอยกินท่านเสียเช่นเดียวกัน เป็นธรรมดาอยู่เองที่บุคคลจะกลายเป็นปลาไปก็ได้ ถ้าได้บรรจปลา 120,000 (หนึ่งแสนสองหมื่น) ตัวเข้าไว้ในกระเพาะ ขอให้ดูเหยี่ยวกินปลา

*ดร. โลกนาถภิกขุ ได้ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ แห่งสหรัฐอเมริกา. มรณะภาพอายุ 85 พรรษาที่พม่า

เถิดว่ามีเนื้อหนังเหมือนกาปลาอย่างไร เมื่อรูปขันธ์ (ร่างกาย) เป็นปลาไปแล้ว ขันธ์อื่น ๆ (จิตใจ) ก็เป็นปลาไปด้วย แล้วผู้รับประทานปลาก็กลับกลายเป็นปลา นั่นคือเหตุและผลกำลังกัน และกำลังสะท้อนต้องเท่ากันและตรงกันข้ามอยู่เสมอไป เพราะฉะนั้น เราจึงเป็นผู้เสพแต่ผักก็เกิดแล้วจะทำให้การฆ่าสัตว์ลดน้อยลงไป เราจึงเป็นผู้เสพแต่ผักก็เกิดแล้วจะทำให้โรคภัยไข้เจ็บลดน้อยลงไป นี่เป็นทาง ๆ เดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่นอีก

หลักสำคัญของพระพุทธศาสนาคือความกรุณา ฉะนั้น ถ้าพุทธศาสนิกชนคนใดขาดความกรุณา คนนั้นก็กลับไม่ใช่พุทธศาสนิกชน เพราะถ้าไม่มีกรุณา พระพุทธศาสนาก็ไม่มีประโยชน์ ดังนี้ จึงพยายามเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีโดยเป็นผู้มีกรุณา รับประทานแต่ผักอย่างเดียวกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ผู้ทรงพระมหากรุณายิ่งนันทอญ

เมื่ออาตมาและพวกเดินทางไปเมืองจิตตากอง (ในเขตพม่า) โดยเรือกลไฟ “นิลลา” นั้น ก็ต้มน้ำร้อนได้พูดกับอาตมาด้วยถ้อยคำเอาจริงเอาจังว่า “พระเจ้าสร้างปลาในทะเล ฉะนั้นจะผิดร้ายอะไรที่กินปลา”

อาตมาก็ตอบเขาด้วยถ้อยคำเอาจริงเอาจังอย่างเดียวกันว่า “พระเจ้าสร้างสิงโตในป่า ฉะนั้นสิงโตนั้นจะผิดร้ายอย่างไรที่จะกินกับต้มน้ำร้อน ‘นิลลา’ เสีย”

ปลาชนิดใหญ่กินปลาเล็ก แต่อำนาจไม่ใช่ธรรม คริสต-
ศาสนิกชนพูดว่า “พระเจ้าสร้างสัตว์ทั้งหลายมาเพื่อประโยชน์แก่
มนุษย์” ถ้าท่านจะไปถามสิ่งโตและเสื่อบ้าง มันก็จะพากันพูด
ว่า “พระเจ้าสร้างมนุษย์มาเพื่อประโยชน์แก่พวกเรา” มนุษย์เป็น
ศัตรูทรยศของสัตว์ อกุศลเจตนาของมนุษย์นั้นหาที่สนมิได้
มนุษย์จะยึดถือเอาสิ่งใด ๆ เสียทงนั้นก็จะหยาบฉวยได้ มนุษย์ใช้
สมองจับสัตว์อื่น ๆ ที่โง่กว่าไปไว้ในอำนาจ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็น
ผู้ข่มเหงเขาแก่ที่สุดบนพื้นพระธรณีนี มนุษย์ใช้ปัญญาความ
ฉลาดจับสัตว์บนอากาศ บนพื้นดิน และในน้ำ มาเพื่อตน เพื่อ
ท้อง หรือเพื่อเล่นสนุก ฯลฯ ขอให้หยุดจับสัตว์เล่นกันเสียทีเถิด!
สัตว์เดรัจฉานนั้นเป็นผู้โง่เง่า ที่แท้สมควรจะได้รับความกรุณา
ของเราเพราะความโง่เง่ามันอย่างยิ่ง

ของงแแม่เมตตาให้แก่สัตว์ให้ทั่วไป ของงใช้ความเมตตา
จุดชนเป็นอಕ್ಕ เฝ้าผลาญตัณหาให้สิ้นไปในกองมหาเพลิงแห่ง
เมตตานนเทอญ

เวลาสัตว์เจ็บตาย เราก็อำมันไปฝังดินเสียทันที แต่เวลา
มันตายโดยการฆาตกรรมด้วยคมมีดของคนฆ่าสัตว์ เรากลับเอาฝัง
ไว้ในกระเพาะเราเสียโดยทันทีเหมือนกัน ดังนั้นกระเพาะของคน
ก็ก่อบาป มนุษย์ก็คือ หลุมฝังศพที่เดินได้ ประชาชนที่เลี้ยงร่าง
ตนด้วยร่างสัตว์ที่ฆาตกรรมเอามา ต้องเป็นพวกที่ขาดความกรุณา

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

อย่างแน่นอน เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนนกแรงที่หากินอยู่ตามป่าช้า เขาเลิกเอาซากศพไปจากป่าช้า แล้วก็เปลี่ยนตัวของตัวเป็นป่าช้าที่มีชีวิต กระเพาะมนุษย์เป็นป่าช้าใหญ่โตมาก เพราะสามารถฝังสัตว์ตลกฆ่าถึง 200,000 (สองแสน) ตัวได้ในระยะเวลา 60 ปี

รับประทานเนื้อสัตว์นั้นบาป บาปคืออะไร บาปคือสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์แก่ตัวเองหรือผู้อื่น การรับประทานเนื้อสัตว์ทำให้เกิดทุกข์แก่ตัวเองและสัตว์นั้นๆ เพราะฉะนั้น การรับประทานเนื้อสัตว์จึงเป็นบาป

(ช. ต. พ.)

อีกประการหนึ่ง การทำบาปคือการทำผิดกฎที่ว่าจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน สัตว์นั้นเป็นเพื่อนบ้านของเรา การรับประทานเนื้อสัตว์จึงเป็นการกระทำผิดกฎ รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน เพราะฉะนั้นการกินเนื้อสัตว์จึงเป็นบาป

(ช. ต. พ.)

การเสวยครั้งสุดท้ายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

(พุทธปัจฉิมปัจฉิมขบัต)

เมื่อสามเดือนก่อนปรินิพพาน ที่เมืองเวสาลี พระพุทธองค์ได้ตรัสประทานโอวาทแก่พระภิกษุสงฆ์ว่า:-

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราเตือนท่านทั้งหลายให้รู้สงฆ์ปัจฉิมปัจฉิม สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมเป็นธรรมดา จงตั้งหน้าหาทางช่วยตนให้ถึงพร้อมบริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาท ปรินิพพาน

แห่งตลาคตจะมาถึงในไม่ช้า ต่อแต่นั้นไปอีก ๓ เดือน ตลาคตจัก
ปรินิพพาน”

“วัยแห่งเราแก่จนแล้ว ชีวิตแห่งเราใกล้ถึงที่สุดแล้ว
เราจักละกำหนดไป เราจักจากไป ฟังตัวเราผู้เดียว
ฉะฉานจงตั้งใจเถิด! ภิกษุทั้งหลายผู้ทรงศีล ทรงปัญญา
จงมีความดำริมั่นคง จงตามรักษาซึ่งจิตตน
บุคคลใดที่ไม่ทอดทิ้ง ยึดมั่นอยู่ในธรรมวินัย
จักข้ามชาติสังสารนี้ได้ จักทำที่สุดแห่งทุกข์ได้”

วันสุดท้าย สมเด็จพระผู้มีพระภาคกับสงฆ์หมู่ใหญ่เสด็จถึง
แคว้น ป่าวา และทรงรับปัจฉิมปัจฉิมบาตาทานที่บ้านนายจุนทะฯ
ช่างโลหะเป็นชาวอินคุที่ไม่นิยมเสพนเนื้อสัตว์

นางสุชาดาได้ผลานิสงส์เป็นผู้ถวายภัตตาหาร ซึ่งเมื่อ
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้ทรงบริโภครแล้วก็ได้ทรง
ตรัสรู้พระอนตรสัมมาสัมโพธิญาณ นายจุนทะฯ ได้ผลานิสงส์
เป็นผู้ถวายภัตตาหารซึ่งเมื่อพระองค์ทรงบริโภครแล้ว ก็ได้เสด็จ
ปรินิพพานด้วยอนุปาทิเสสนิพพานธาตุซึ่งเป็นการดับขันธได้สนิท
ไม่มีอะไรเหลืออยู่

นางสุชาดาถวายน้ำข้าว* (ข้าวปายาส) เป็นปัจฉิมบาตาทาน

* คำที่แปลว่า “น้ำข้าว” นั้นในต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้ว่า “Rice-
Milk” อันคำว่า “Milk” ในภาษาอังกฤษนั้นหมายความว่า นมสัตว์หรือ
มนุษย์ก็ได้ และหมายความว่า น้ำยางที่ได้มาจากต้นไม้ หรือ ผลไม้ (เช่น
กะทิ) ก็ได้ เหตุฉะฉานคำว่า “Rice-Milk” จึงมีความหมายถึง “น้ำยางที่
ได้มาจากข้าว” จะได้เมื่อหุงต้มแล้วก็ได้ หรือได้โดยคั้นจากเมล็ดข้าวอ่อน

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

ที่สุดสำหรับบำเพ็ญญาณ สมเด็จพระภควันต์ทรงสรรเสริญไว้ 11 ประการคือ :-

- 1. นาข้าว ทำให้เกิดอายุ
- 2. นาข้าว ทำให้เกิดวรรณ
- 3. นาข้าว ทำให้เกิดสุข
- 4. นาข้าว ทำให้เกิดผละ
- 5. นาข้าว ทำให้เกิดสติสัมปชัญญะ
- 6. นาข้าว ปลดเปลื้องความหิว
- 7. นาข้าว บำบัดความกระหาย
- 8. นาข้าว ทำให้เวทนาแห่งกายสิ้นไป
- 9. นาข้าว ชำระไตให้สะอาด
- 10. นาข้าว ทำให้อาหารย่อย
- 11. นาข้าว เป็นยาบำบัดโรค

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงสรรเสริญไว้ ดังนี้

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้เสวยเนื้อสัตว์ เพื่อตรัสรู้

พระอนตรสัมมาสัมโพธิญาณ ด้วยเหตุใดเล่า? ก็เพราะเหตุว่าเนื้อสัตว์นั้นทำให้เกิดตัณหาและราคะ และทำลายเสียซึ่งกรุณา
นาข้าวเป็นสิ่งที่ไม่มีโทษจึงเป็นภตตาหารทดเชยมเพื่อการตรัสรู้

*โดยตรงก็คือ เรียกว่า “Rice milk” ได้ทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ดี คำนี้จะแปลว่าข้าวที่หุงด้วยน้ำนมตามคำอธิบายในเรื่องข้าวปายาสนั้นไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงแปล “Rice-Milk” เป็นกลางๆไว้ว่า “น้ำข้าว” ซึ่งให้หมายได้
อย่างกว้างว่าน้ำที่ได้มาจากข้าวดังกล่าวแล้ว . . . . . ผู้แปล

นายจนทะฯ ถวายอาหาร ๓ สิ่ง คือ (1) สกรมัททวะ (2) ข้าวหวาน (โภชนีเย?) (3) ขนมหวาน (ขาทนีเย?)

เมื่อสมเด็จพระพุทธองค์ประทับลงแล้ว พระองค์ได้ทรงตรัสแก่นายจนทะฯ ช่างโลหะ ว่า “คุณจุนทะฯ สกรมัททวะอันใดที่ท่านได้ทำไว้แล้วนั้น ท่านจงโอกาสแก่เราเถิด! ส่วนอาหารอื่นๆ คือข้าวหวานและขนมหวานนั้น จงโอกาสภิกษุสงฆ์เถิด.”

จุนทะฯ นายช่างโลหะ จึงสนองพระพุทธพจน์ว่า “สาธุ พระพุทธเจ้าข้า” แล้วก็นำสกรมัททวะที่ท่านได้ทำไว้แล้วนั้นถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์เดียว ส่วนอาหารอื่นมีข้าวหวานและขนมหวานนั้นได้นำถวายแก่ภิกษุสงฆ์

อะไรคือ สกรมัททวะ? ศาสตราจารย์ ริส เดวิดส์ แปลว่า เห็นใต้ดินชนิดหนึ่ง พวกเขาชอบเนื้อสัตว์รกๆ จะแปลว่า “เนื้อสกรบ่าอ่อน” แต่โปรดจำไว้ว่า สมเด็จพระสัมพันธุณีได้ทรงอนุญาตให้ภิกษุสงฆ์มีก้อนบริโภค “สกรมัททวะ” นั้น

อะไรคือ สกรมัททวะ? ท่านภิกษุ สุภัทร์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้ให้คำอธิบายอย่างดีไว้ในหนังสือ พุทธศาสตร์ คาทะซัสมี (พุทธปจฺฉนาวิสัยชานา) ของท่านว่า “สกรมัททวะเป็นเห็ดชนิดหนึ่งซึ่งรับประทานได้” ไม่ใช่ “เนื้อสกรบ่า” ดังที่เคยแปลกัน การผิดเพี้ยนเกิดขึ้นโดยอาการดังนี้ คือ พระอรรถกถาจารย์ชาวอินเดียแต่โบราณกาลมิได้เข้าใจคำนี้ถูกต้องมาแต่แรก ความหมายที่แท้จริงซึ่งใช้กันในเฉพาะชนบทเดิวนั้นได้สูญหายไปเสียแล้ว “สกรโร” หมายความว่า หมูบ่า “มัททวะเวน” หมายความว่า สังขงอ่อนนุ่มหรือชุ่มชื้นอร่อย แต่ว่าเมื่อเอาคำสองคำนั้นมาสมาส

กันเข้าแล้ว ทำให้เกิดความหมายที่น่าสงสัย แม้จะมีเหตุผล
โต้แย้งอยู่มากมายก็ดี ในที่สุดนักชอบเสพเนื้อได้ลงความเห็น
สอดคล้องตอกลงไปว่า คำนี้จะต้องหมายถึงเนื้อหมูบาอ้อน
อย่างไรก็ดี แปลคงผิด หลักฐานที่ค้นพบใหม่ จะแปลคำนี้ว่า
หมูอ่อนนุ่มหรือชุ่มชื้นนั้นไม่ได้ ต้องแปลว่า สิ่งซึ่งอ่อนนุ่มหรือ
ชุ่มชื้นแก่หมู แปลอย่างง่ายกว่า “หมูชอบ” หรือ “หมูยินดี”
การใช้เรียกชื่อสิ่งของโดยคำอุปมาอุปมัยเช่นนี้ได้ใช้กันอยู่ในนคร
ประเทศกรุงพุททกาล คำนี้จึงได้ใช้เรียกเห็ดซึ่งหมูป่าในอินเดีย
ชอบแสวงหาเป็นอาหารนัก อย่างเดียวกับหมูในทวีปยุโรปชอบ
กินทรัพย์สิน (เห็ดใต้ดินชนิดหนึ่ง)

ในจำนวนเห็ดที่ นายจุนทะฯ ทำถวายนั้น มีเห็ดที่มพิษ
ปนอยู่ด้วย พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงตระหนักดีอยู่แล้ว ฉะนั้น
จึงแสดงให้เห็นได้โดยธรรมด่าว่า เห็ดใดพระองค์จึงได้ตรัสสั่ง
ไม่ให้ชายช่างโลหะอังคาสเห็ดนั้นแก่ภิกษุสงฆ์ พระองค์กลับ
ทรงสั่งให้นำไปทิ้งเสียอย่างของไม่ควรบริโภค.

เมื่อสมเด็จพระพุทธรองค์ได้ทรงเสวยสุกรมัททวะนั้นเพียง-
พอแล้ว พระองค์ได้ตรัสแก่นายจุนทะฯ นายช่างโลหะ นนว่า
“ดูกร จุนทะฯ เห็ดที่เหลืออยู่แก่ท่านเท่าใดจงเอาไปฝังเสียในบ่อ
จุนทะฯ เอ๊ย! เราไม่เห็นใครเลยไม่ว่าในโลกนหรือในสวรรค์ชั้น
มาร หรือสวรรค์ชั้นพรหม ไม่เห็นใครเลย ไม่ว่าในเหล่าสมณ
หรือเหล่าพราหมณ์ จะเป็นเทพยเจ้า หรือมนุษย์ที่จะบริโภคแล้ว
ให้เหลือเลี้ยงร่างกายได้ นอกจากตถาคต.”

นายจุนทะ ๑ ช่างโลหะ ก็กล่าวรับสนองพระพุทธรักษา
ว่า “สาธุ พระพุทธรักษา!” แล้วนำเอาเหล็กที่เหลออทิ้งสนนไป
ฝังเสียในบ่อ.

สมเด็จพระศรีสรรเพชญ์พุทธรักษา ได้ทรงตรัสล่วงหน้าไว้
แล้วว่า พระองค์จะปรินิพพานในกำหนด ๓ เดือน และบัดนั้น
ได้ถึงกำหนด ๓ เดือนนั้นแล้ว สุกกรมัททวะนั้นเป็นพิษไม่ควรแก่
การย่อยหล่อเลี้ยงร่างกายเป็นอาหารที่เหมาะสมแก่การที่จะทำ
สมเด็จพระพุทธรักษาองค์ทรงรักษาพระสัจวาจาที่จะเสด็จสู่ปรินิพพาน
ตามเวลากำหนดได้.

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าได้พร้อมแล้วที่จะปรินิพพาน
พระองค์ทรงตั้งพระทัยแล้วว่า จะปรินิพพานในวันนั้น แต่หาได้มี
พระพุทธรักษาประสงคที่จะให้ผู้นอนถึงแก่อาการมรณะไปด้วยไม่ ทง
มิได้ประสงคที่จะทำให้นายจุนทะ ๑ มีวิปฏิสารเสียใจที่ไม่มี
ผู้ใคร่รับอภิสบิณฑบาตทานแห่งตน พระองค์จึงได้เสวยสุกรมัท
ทวะนั้น และเต็มพระทัยที่จะเข้าสู่อนุปาทิเสสปรินิพพานอัน
วิเศษสุด เป็นการดับขันธโดยมิได้มีชาติภพคงเหลืออยู่เลย.

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบริโภคน้ำทิพย์ของนายจุน
ทะ ๑ ช่างโลหะ นั้นแล้ว ก็เกิดอาพาธกล้า ทรงพระประชวร
โรคบิด (ลงพระโลหิต) เกิดเวทนาแรงกล้า แต่พระองค์ทรง
พระสติสัมปชัญญะและขันติธรรม มิได้ล้นพระพุทธรักษาจนถึง
ความเวทนานนประการใดเลย.

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

และพระองค์ดำรัสเรียกพระอานนท์ว่า “ดูกร อานนท์ เราพร้อมกันจักไปเมืองกุสินารา.”

“สาธุ พระพุทธเจ้าข้า” พระอานนท์รับพระพุทธาณัติพิพนดังนี้.

พระพุทธบรหารที่ตรัสสั่งให้นายจุนทะฯ ฟังสุกรมัททวะ ส่วนที่เหลือเสียนน ได้ช่วยให้ชีวิตมากหลายรอดไปจากความตาย.

ถ้าความจริงสุกรมัททวะนั้นเป็นเนื้อหมูป่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราจักไม่ทรงบริโภคนน พระองค์ก็จักเสวยแต่ข้าวหวานและขนมหวานกับเหล่าภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย สมเด็จพระสัพพัญญูและเหล่าภิกษุสงฆ์ก็ไม่บริโภคเนื้อสัตว์ในเมื่อท่านสงสัยว่า เนื้อสัตว์นั้นได้ถูกจัดเตรียมเพื่อเฉพาะท่าน สุกรมัททวะนั้นได้ทำเตรียมขนเพื่อสมเด็จพระพุทธองค์และเหล่าสงฆ์สาวก ดังนั้นถ้าเป็นเนื้อหมูป่าพระองค์ก็ทรงบริโภคไม่ได้ เพราะฉะนั้นสุกรมัททวะจึงไม่ใช่เนื้อหมูป่า (แต่เป็นเห็ด)

(ช. ต. พ.)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นมิได้เคยทรงเปล่งพระสุรเสียงเป็นสำเนียงโกรธออกมาเลย ก็เหตุไฉนจะทรงบริโภคเนื้อสัตว์ซึ่งถูกฆาตกรรมมาแล้ว? พระองค์จะทรงก่อกำเนิดให้บังเกิดมีการฆ่าสัตว์อย่างไรได้? กรรมอะไรเล่าจะร้ายกว่า โทสะจริต หรือ การฆ่าสัตว์?

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงเป็นพระประมุขของสงฆ์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ที่จะโปรดประกอบกรรมบางอย่าง

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

ได้บางขณะอย่างเดียวกับพระมหากษัตริย์มีสิทธิ์ที่จะบังคับทั้งพระองค์เองได้ในพระราชอุทยาน ชาวประชาชนนั้นหาอาจที่จะทำอะไรตามใจชอบในพระราชอุทยานได้ไม่. และภิกษุทั้งหลายก็ไม่บังควรที่จะบริโภคนิสิต เพราะเหตุที่ภิกษุเหล่านั้นสมมติวิปริตไปว่าสมเด็จพระผู้มพระภาคทรงบริโภคนิสิตควรทรงหนึ่งหรือสองครั้งในพระพุทธสมัย. (เป็นการเข้าใจผิดไปมาก)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราในทรงตรัสพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ มิใช่ด้วยการเสวยนิสิต แต่ด้วยเสวยน้ำข้าวต่างหาก! ฉะนั้นด้วยเหตุใดเล่าสมเด็จพระภควันต์จักทรงบริโภคนิสิตในกาลที่พระองค์ทรงดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน (อนุปาติเสสปรินิพพาน).

ผู้รักที่จะเสพนิสิตหวังแต่จะอ้างอิงเอาเหตุจากพระพุทธปัจฉิมบิณฑบาตมาโต้แย้ง เหตุใดเล่า? ก็เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่พบธรรมเทศนาในที่ใดๆ เลยว่า สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคนิสิต ถ้าหากว่านายจุนทะฯ ถวาย น้ำข้าว แก่สมเด็จพระผู้มพระภาคแทนที่จะถวาย สกนมัทวะแล้ว แม้พวกเราก็เสพนิสิตก็ต้องยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้บริโภคนิสิตแต่ผู้ตลอดพระพุทธชนมชีพ เป็นการเลขาเกินไปที่ผู้รักเสพนิสิตจะหวังเอาคำๆ เดียว คือ สกนมัทวะ-เห็ด มาเป็นข้อเถียง เป็นคำแห่งคำทั้งหลายที่จะพิสูจน์ว่าสมเด็จพระพุทธองค์หาได้ทรงเสพนิสิตกัณกาลอวสาน ถ้าหากจะมีนางสุชาดาคนทั้งสองมาถวาย น้ำข้าว แก่

สมเด็จพระพุทธองค์ในปัจจุบันเวลานี้แล้ว พวกเราก็คงเสพนอสุดตัว จะเอาอะไรมาปฏิเสธได้เล่าว่าพระพุทธองค์ไม่ได้ทรงเสพแต่ผัก ตลอดพระชนม์ชีพ สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงเสด็จรับบิณฑบาต อยู่เป็นเวลา 50 พรรษา และมีได้เคยทรงบริโภคนอสุดตัวเลย ก็ เหตุใดเล่าพระองค์จะมาบริโภคนอสุดตัวในวันสุดท้ายที่จะปรินิพพาน สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์เจ้าจะทรงบริโภคนอสุดตัวในวันสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพทส่วยแต่ผักมาแล้วเขียวหรือ ?

ภิกษุทั้งหลายมิให้บริโภคนอสุดตัวเหล่านั้น คือ เนอมนษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้อเนื้อสิงโต เนื้อเนื้อโคกรัง เนื้อเนื้อเสือเหลือง เนื้อหมู เนื้อเลี้ยงผา* เหตุนี้ภิกษุจึงไม่บังควรบริโภคนอสุดตัวเป็นอนาถ ถ้าไม่ได้ถามเสียให้รู้ก่อนว่าเป็นเนื้ออะไร

ถึงแม้สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราจักมิได้ยอมให้พระเทวทูตตตวงวินัยให้เสพแต่เฉพาะผักชนิดนี้ แต่พระองค์ปฏิเสธก็ เพราะพระศาสนาของพระองค์เป็นศาสนาของ สากลโลก พระองค์ทรงเป็น ประทีปแห่งสากลโลก มิใช่เป็นแต่เฉพาะประทีปของประเทศอินเดียซึ่งหาผักได้ง่ายเท่านั้น นอกจากนั้นพระองค์อุบัติมาเพื่อทรงส่งสอนพระจตุราริยสัจ มิใช่ทรงอุบัติมาเพื่อแต่เฉพาะลัทธินิกายผักเท่านั้น

ภิกษุทั้งหลายห้ามทรมายสมบัตินี้ จึงต้องบริโภคนอสุดตัวแต่จะได้ มิใช่ตามแต่จะชอบ บัดนี้ความประสงค์อันแรงกล้าของเรา

* เรื่องห้ามเนื้อสัตว์ 10 อย่างนี้ พระบาลีเดิมพระวินัยเดิมต้นตอไม่มี นักเสพนอในลังกาเข้ามาเขียนเพิ่มเติมขึ้นภายหลังเมื่อ พ.ศ. 900 เศษ ๆ

เพื่อจะสถาปนาคณะสงฆ์ในอัสตงคตประเทศ ถ้าหากสมเด็จพระพุทธองค์ของเราทรงตั้งวินัยห้ามการเสพเนอสัตว์เสียแล้วจักสถาปนาคณะสงฆ์ขึ้นในอัสตงคตประเทศที่เขาเสพแต่เนอสัตว์กันมิได้เลย ความหวังที่จะเผยแพร่พระพุทธศาสนาก็จะต้องถูกบั่นทอน สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นใหญ่ยิ่งกว่าเทพยดาทั้งหลาย ทรงพระปรีชาญาณมองการไกลๆ เพียงใด

วิธีการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนานั้นกระทำจากทางภายในมิใช่ทางภายนอก พระพุทธพจน์ในพระธรรม วรรค 393 และ 394 มีว่า:-

“มิใช่ด้วยมุ่นผม หรือด้วยเชอสาຍ หรือด้วยกำเนิด ที่จะทำบุคลิกให้เป็นพราหมณ์!

ผู้ใดมีผมแล้วจึงจะธรรม ผู้หนักบิสัทธ ผู้หนักเป็นพราหมณ์ มุ่นผมนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า ผู้เฉาโรคเอ๋ย! เครื่องห่อหุ้มด้วยหนังนั้น จะมีประโยชน์อะไรเล่า? ในเมื่อภายในกายเจ้า มีแต่สังโสโครก เจ้าชำระแต่ภายนอก”

ประมวลธรรมวินัยโดยย่อ

ประเทศอินเดียนั้นเป็นแหล่งที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้เลือกแล้ว ไม่มีพนธณแดนใดที่จะได้รับผลานิสงส์อันวิเศษดังนี้ แม้ในสมัยนี้จะปรากฏเห็นๆ ว่า พระพุทธศาสนาได้สูญไปจากประเทศอินเดียแล้วก็ดี แต่ในดวงจิตและขนบธรรมเนียมของชาว

อินเดียทั่วไปก็ยังมีความรู้สึกเป็นพุทธศาสนิกชนซึมซาบอยู่ด้วย เพราะว่าจะเป็นไปได้เจิวหรือที่จะกวาดพระพุทธรูปออกจากแหล่งที่เกิดให้เตียนราบได้ในระยะเวลา 2,500 ปี?

ในส่วนที่ไม่เสพเนื้อสัตว์ ชาวฮินดูเป็นพุทธศาสนิกชนมากกว่าพุทธศาสนิกชนเอง หลักธรรมแห่งพระพุทธศาสนา ข้อ อหิงสา ความไม่เบียดเบียนกันนั้นได้ปฏิบัติกันครบถ้วนในอินเดียมากกว่าประเทศที่เรียกกันว่า ถิ่นศาสนาพุทธ เช่น สิงหล พม่า และสยาม ชาวฮินดูไม่เคยถวายเนื้อสัตว์แก่พระ “สาธุ” ของเขาเลย เขาเหล่านั้นทราบว่ามันไม่เป็นการสมควรที่ผู้ทนต์บถของเขาจะเสพเนื้อสัตว์ แต่ในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา พระภิกษุจะบริโภคแต่ผักได้ก็ด้วยความยากลำบาก

ท่านเรียกพวกฮินดูว่า มัจฉาทิฎฐิบุคคผล (คนที่เชื่อผิด) จริงอยู่ แต่เขาเหล่านั้นมีความกรุณา ท่านเป็นสัมมาทิฎฐิบุคคผล (คนที่เชื่อถูก) แต่ทำไม ท่าน จึงไม่เป็นคนมีความกรุณาเล่า สัมมาทิฎฐิสอนให้ท่านทำให้เกิดการฆ่าหรือ ขอให้ ปฏิบัติ สัมมาทิฎฐิกันเถิด! อย่าเป็นสัมมาทิฎฐิกันแต่ทางปริยัติเลย

สำหรับชาวฮินดูนั้น เขาเห็นกันว่าพุทธศาสนิกชนเป็นคน แผลง จากหลักเดิมโดยไม่มีที่สุด ทำไม เพราะพุทธศาสนิกชนนั้นยอมรับหลักธรรมที่ว่า อหิงสา ปรมมา ธมมา ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด และในเวลาเดียวกันเขาเหล่านั้นพากันรับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกฆาตกรรม?

เคยมีอยู่เสมอ ๆ ที่คนขอให้เอาตมาข้อมความใน พระไตร-
ปิฎก มาแสดงให้เห็นว่า พระพุทธองค์ทรงบริโภคแต่ฝึก คำตอบ
ของเอาตมาคือ “ให้เบ็ดพระมหาไตรปิฎกนั้นไปทุก ๆ หน้า ท่าน
จะพบคำว่ากรรม มีปรากฏอยู่ทุก ๆ หน้า”

หัวใจของพระพุทธศาสนานี้ คือ กรรม กรรม กรรม
ดังนั้นท่านหวังจะเป็นพุทธศาสนิกชนได้อย่างไร ถ้าท่านจะยังชีพ
ของท่านอยู่ด้วยเลือดเนื้อของสัตว์ที่ถูกฆาตกรรมชีวิตมา? จะช่วย
มิฉนัขพของคนฆ่าสัตว์ให้คงอยู่ทำไม? ทำไมไปอุดหนุนให้เขา
ทำการฆาตกรรม ด้วยวิธีจ่ายเงินค่าสัตว์ที่ถูกทำการฆาตกรรมมา
แล้วนั้น? การช่วยเหลือของท่านเช่นนี้เป็นกรสมคบในกรรมร่วม
นั้นด้วย อย่าสงสัย

การภาวนา แผ่เมตตาและกรณาจิต นั้น จะทำไปไม่ได้ ถ้า
ท่านยังเสพเนื้อสัตว์ ขณะใดเอาตมาพบเนื้อสัตว์เขาสักชนหนึ่งใน
ปากเอาตมากรู้สึกเหมือนกับนั้นเนื้อทารก และรีบถ่มออกมาได้
ทันทีโดยไม่รู้สึกตัว เมื่อบำเพ็ญเมตตา และกรณา-ภาวนา ได้
สำเร็จแล้วการเสพเนื้อสัตว์จะทำไปไม่ได้เลย การเสพเนื้อสัตว์
จะทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังบำเพ็ญการแผ่เมตตา และแผ่เมตตาก็
ทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังเสพเนื้อสัตว์ การที่จะสาธยายว่า สพเพ
สตตา สบ โหนต สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงจงอยู่เป็นสุข ๆ เกิด! ใน
เมือพนักเกี้ยวเนื้อสัตว์ไปด้วยนั้น เป็น การกระทำคล้ายทารก เล่น
ละคร และ เหลวไหล โดยแท้จริง (แผ่เมตตาด้วยลมปาก-มิได้
แผ่ด้วยจิตใจ)

เป็นปลาทำไมเล่า? ปลานั่นเป็นทาสของชีวหา มันจะกิน
เหยื่ออย่างจะกละ กลืนเบ็ดลงไป แล้วก็ติดอยู่ในอำนาจของนาย
พรานเบ็ด ดังนั้น อย่าทำตนเป็นปลา อย่าเป็นทาสแห่งชีวหา
อย่าเสพเนื้อสัตว์ (เหยื่อ) เป็นคนรับประทานแต่ผักเถิด! ถ้าท่าน
กินเนื้อสัตว์ พระยามาร นายพรานเบ็ด จะจับท่านได้ด้วยขอเบ็ด
และท่านก็จะตกทักขอยู่ในนรก เนื้อสัตว์ทั้งหลายนั้นคือเหยื่อ
เนื้อสัตว์ต้องมีขอเบ็ดอยู่ด้วยเสมอ จะแยกเนื้อสัตว์จากขอเบ็ดไม่
ได้ จะแยกขอเบ็ดจากเนื้อสัตว์ก็ไม่ได้ เมื่อท่านกลืนเนื้อสัตว์
ท่านก็ต้องกลืนขอเบ็ดลงไปด้วย ถ้าท่านไม่ชอบขอเบ็ด ท่าน
ก็ต้องพยายามเลิกเนื้อสัตว์และเป็นผู้เสพแต่ผัก

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “สิ่งทงปวงเป็น
ของร้อน จักษุก็ร้อน โสตะก็ร้อน ฆานะก็ร้อน ชิวหา โณฏ-
ฐัพพะ และมโนก็ร้อน ร้อนเพราะไฟอะไร? ร้อนเพราะไฟแห่ง
ความกำหนัด ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเกิด ความ
แก่ ความเจ็บ ความตาย ความโศก ความพิโรธรำพัน ความเสียใจ
ความคับใจ ความคิดไม่สมหวัง” เพราะฉะนั้นระวังชีวหาไว้
รับประทานด้วยความปราศจากตัณหา จงให้ผักเถิด อย่าให้เนื้อ
ท่าน โปฐาโครัส กล่าวว่:-

“อย่าได้ปลิดชีพที่ท่านให้เกิดไม่ได้

เพราะของทุกสิ่งมีสิทธิ์เท่ากันในการที่จะมีชีวิตอยู่
จงบำรุงชีพแต่ด้วยผลาหาร (พืชผักผลไม้ต่าง ๆ)
และทำให้รสแห่งการกระหายโลหิตสิ้นสุดลง”

พยายามเป็นผู้กินแต่ผักเถิด! ผลาหารจะไม่ฆ่าท่านได้ มีชีวิตอยู่เรื่อยๆ อย่างขางดกว่าที่จะดูร้ายอย่างเสีย มังสาหารจะทำให้ท่านดูร้ายอย่างสัตว์ที่เสพแต่เนื้อ เช่น สัตว์ โสโคร่ง เสือ คาว ฯลฯ ผลาหารจะทำให้ท่านสงบเสงี่ยมอย่างสัตว์ที่เสพแต่หญ้า เช่น โค กวาง แพะ แกะ ฯลฯ จงเป็นมิตรกับตนเอง อย่าเป็นศัตรูกับตน มังสาหาร ทำให้เกิดโรค โทสะ โมหะ ทุกข์ ความใคร่ ความโกรธ ความโหดเขลา และความเจ็บปวด มังสาหารเป็นภัยแก่การภาวณา เหตุใดเล่า เพราะเหตุว่ามันทำให้เกิดตัณหาและราคะ จะมี “ฉาน” ไม่ได้เลยในเมื่อยังมีตัณหา ราคะ และ บัญจนีรณ อยู่ (บัญญัติบัญญัติ คือเครื่องกีดกันอารมณ์ 5 ประการ มี กามฉันทะ-มีความใคร่ในกาม 1 พยาบาท-ความพยาบาท 1 ฉนะมิททะ-ความข่มขวาง่วงงมแห่งจิตและร่างกาย 1 อุทัจจกุกุจ-ความฟุ้งซ่านรำคาญใจ 1 และวิจิจฉนา-ความสงสัยลังเลใจไม่แน่ใจ 1) ผลาหารทำให้น้อยลงซึ่งความใคร่ ความโกรธ ความโหดเขลา และ ความเจ็บปวด ผลาหารดีเยี่ยมเพื่อการภาวณาและนำความบริสุทธิ์มาให้

การฆ่าสัตว์ทำให้เกิดการฆ่าคน เพราะการฆ่าคนนั้นห่างจากการฆ่าสัตว์เพียงขนเดียวเท่านั้น ขอให้ดูสถิติของความอาชญาในประเทศตะวันตกที่เสพเนื้อสัตว์กัน มันก็โทษอาชญามากกว่าประเทศอินเดียที่เสพแต่ผักถึง 8 เท่า ดุการมหาสงคราม ปี ค.ศ. 1914-1918 ประเทศที่เสพเนื้อสัตว์เชือดคอกันเองอย่างบ้าเถื่อนเพียงใด และที่เมืองซีกาโกนนั้นเล่าก็เป็นโรงฆ่าสัตว์ของโลก เป็น “นครของอาชญาแห่งประทุษกรรมต่อมนุษยชาติ”

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกข

ทรงหนงขณะทชวณานาญหนงกำลังขบถเวยนอยู่ ได้เกิดความคิดประหลาดขัน จึงกล่าวแก่เพอนทหนงมาข้าง ๆ ว่า “เนื้อสัตว์เป็นสงทต้องการเพอทำให้เกิดกระดูก จะทำกระดูกจากผักนั้นไม่ได้” ชวณานาญนยังมิตันได้จับประโยคคำพูด พ้อโคกักระชากเวียนไปจนชวณานาญนเกือบตกจากทหนง เป็นการพิสัจนด้วยกำลังให้เขาเห็นว่าหญ้านดอก (คือกำลังนี้) ไม่ใช่เนื้อสัตว์ที่พูดว่าเป็นของดเคยมในโลก ในการกระทำให้เกิดกระดูก

เมื่อท่านเกิดมา กระดูกของท่านก็เจริญขันด้วยนามของมารดา บัดนี้ท่านโตแล้ว ท่านจะทำให้เกิดกระดูกได้ด้วยน้ำข้าวน้ำข้าวเป็นอาหารดเคยมในโลกสำหรับร่างกายและดวงจิต พระบรมศาสดาของเราจะได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยการบริโภคนเนื้อสัตว์ก็หาไม่ พระองค์ทรงตรัสรู้ด้วยการบริโภคน้ำข้าว อาหารที่ประเสริฐสุดสำหรับบำเพ็ญญาณ

เป็นทาสของชีวหาทำไมเล่า? ทำไมจึงเป็นแมงกะพรุน? ทาสของดินเป็นสงทขลาดทางใจ ในเมื่อใจมีกำลังมากกว่าดิน พระพุทธศาสนาสอนให้เป็นไททั้งภายในและภายนอก การเป็นทาสก็เท่ากับเป็นผู้นอกศาสนาพุทธ “เท่าที่ปรากฏมาแล้ว พระพุทธศาสนาเป็นทนายให้แก่เสรีภาพของมนุษย์อย่างประเสริฐสุด” นิพพานคือเสรีภาพทั้งภายในและภายนอก การเป็นทาสก็คือการสละนิพพาน

ถ้าท่านเป็นทาสของชีวหา ถ้าท่านชอบลมรสเนอสัตว์
ทำไมท่านไม่เดือนชนเนอจากขาของท่านแล้วรับประทานเล่า?
ทำไมท่านถึงจะเอาเนอจากขาของญาติของท่าน คือสัตว์ทั้งหลาย
เล่า?

เนอทมรสโอชะที่สดคือเนอทชอมาด้วยราคาแพงที่สุด ก็
เมอเนอของท่านหากำมิได้ เนอของท่านก็มีรสโอชะเยี่ยมกว่าเนอ
ทั้งหลาย เหตุฉะนนั้น ขอให้เนอแพะ แกะ โค กระบือ ๆ ไข่เถ็ด
รับประทานเนอขาของท่านเองก็แล้วกัน

ถ้าการที่จะเอาเนอจากขาท่านไปเพื่อประโยชน์ ของท่านเอง
เป็นการเจ็บปวดรวดร้าวแล้ว ก็เป็นสิ่งที่แน่นอนอย่างยงที่สุด
นั้น ๆ จะต้องเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งกว่าในการที่ต้องสละเนอของมัน
ทั้งตัวเพื่อประโยชน์ของท่าน แน่แล้วทอกศลเจตนาของมนุษย์นั้น
ไม่มทสนสด มนุษย์ทำแก่สัตว์เหมือนทอนไม้

ถ้าท่านกระหายเนอสัตว์จริงๆ ท่านควรจะไปหาหัว แล้ว
พูดว่า “ท่านโคเอ๋ย! ขอได้โปรดให้เนอจากขาของท่านเถิด” ถ้า
วอนอนุญาตแก่ท่าน ท่านก็เอานอไปเถิด! มิฉะนนั้นแล้ว อย่าเลย
การเอาเนอจากสัตว์โดยไม่ได้รับความยินยอมของสัตว์นั้นเป็นการ
กระทำผิด อทินนาทาน-ลักทรัพย์ ๆ ประกอบกับปาณาติบาต ๆ
ฆ่าสัตว์ด้วย

พระโพธิสัตว์ของเราทรงประทานพระวรกายของพระองค์
ทั้งสนให้แก่แม่เสือหัวตัวหนึ่ง นั้นเป็นทานปรมัตถ์ (การให้ทานที่
ประเสริฐยิ่ง) โดยแท้ เป็นปรมัตถ์ด้วยใจสมัคร แต่ท่านไม่มี
สติที่จะบังคับให้โคกระทำทานปรมัตถ์ เป็นปรมัตถ์ทั้งบังคับเอา

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกข

เพื่อประโยชน์ ของท่านเอง จึงทำทานปรมัตถ์เพื่อผู้อื่นเถิด แต่อย่าขอให้ผู้อื่นทำทานปรมัตถ์เพื่อประโยชน์ของท่านเลย

จงพยายามเป็นผู้เสพแต่ผัก รับประทานด้วยความโศกาลัย อย่างบิดามารดาที่กินเนอบตรของตนเองในทะเลทราย เพื่อจะข้ามทะเลทรายนั้นไป เรื่องเป็นดังนี้ คือ มีสามภรรยาคนหนึ่งได้เดินทางข้ามทะเลทรายแห่งหนึ่งไปพร้อมกับบุตรชายหัวแก้วหัวขี้ญคนเดียวของตน ขณะนั้นได้ขาดเสบียงอาหารลง ทางที่จะเดินไปก็ยังอยู่อีกไกล บิดามารดาจึงได้ตกลงกันด้วยความเศร้าสลดใจว่า ตายคนเดียวดีกว่าจะตายทั้งสามคน ดังนั้นบิดามารดาคนนั้นจึงได้ฆ่าบุตรชายคนเดียวของตนนั้นเสีย แล้วเอาเนอมาสูกกินทั้งชนแห่งและชนสด เพื่อข้ามทะเลทรายนั้นไปจนได้

สมเด็จพระพุทธองค์ของเราได้ทรงตรัสไว้ว่า “บิดามารดา กุณินจักต้องกินเนอบตรากไปพลาง และขอทวงไปพลางว่า ลูกคนเดียวของเราไปไหนเสีย? ลูกคนเดียวของเราไปไหนเสีย?”

“ครุ ภิกษุทั้งหลาย ท่านจะคิดหรือบิดามารดานั้นเสพอาหารเพื่อเล่น หรือ เพอร์ส หรือเพื่อความงดงามแห่งร่างกาย หรือเพื่อความอ้วนพี?”

“มิใช่เช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“บิดามารดา กุณินมิได้เสพอาหาร เพื่อที่จะข้ามทะเลทรายนั้นไปดอกหรือ?”

“เป็นเช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเขื่อนนเรากล่าวว่า เนื้ออาหารจืดต้องถือ
เป็นเช่นเดียวกัน” อาหารคือเนื้อของทารก เพราะฉะนั้นอย่าเสพ
เพอร์สอรรอย จงเสพด้วยโสกาถ้อยอย่างกับกินเนื้อบุตรคนเดียวของ
ท่านเอง เสพแต่เฉพาะเพื่อจืดขำโอะมะสังสาร เสพแต่เฉพาะ
เพื่อดำเนินตรงไปนิพพานเถิด! (เสพชั่วคราวในยามจำเป็นนั้น)

เนื่องจาก “ชีวิตนั้นเป็นโรคาพาธที่ยาวนาน” จึงควรใช้
และถืออาหารเหมือนหนึ่งว่าเป็นยาบำบัดโรค การบริโภคอาหาร
นั้นเป็นบาปเสมอถ้าเราเสพโดยมีตัณหา แต่ถ้าเราบริโภคโดย
ปราศจากตัณหาแล้วก็เป็นกรณที่ต้อง อาหารคือเนื้อทารก อย่า
เสพเพื่ออยู่ในโลกแล้วกระทำการฆาตกรรมตลอดไป บริโภคเพื่อ
หนีให้พ้นจากภพ แล้วก็หยุดฆาตกรรมได้จนกาลอวสาน

จงพยายามเป็นผู้รับประทานแต่ผัก สมเด็จพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าของเราได้ทรงตรัสไว้ว่า เป็นความยากอย่างยิ่งที่จะหา
สัตว์โลกสักตนหนึ่งที่ไม่ใช่ แม่ พ่อ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย บ้า
น้ำ อา ลุง ฯลฯ ของเราในชาติก่อน ๆ เพราะสังสารวัฏนั้นไม่มี
ที่สิ้นสุด และสังสารวัฏนั้นก็ไม่มีที่ตงตน เพราะฉะนั้นขณะใด
ที่ท่านรับประทานเนื้อสัตว์ เนื้อปลา หรือไข่ ท่านจงเชื่อมั่นได้
เถิดว่า ท่านได้กินญาติพี่น้องของท่านเองในชาติก่อน ๆ นั้นแล้ว
นำเศร้าสลดใจไหมเล่า?

ขอให้ระลึกไว้ว่า ญาติพี่น้องของคนคนหนึ่งถึงสองแสนจะ
ต้องถูกฆ่าเพื่อยังชีพคนนั้นเอง นำเศร้าสลดใจมากไหมเล่า?
เพราะฉะนั้นโปรดสอนบุตรหลานของท่านให้เป็นคนกินแต่ผักเสีย

เดยวันเกิด! แล้วเขาจะไม่ได้มาและกินท่านเมื่อท่านกลับไปเกิด เป็น โค กระบือ หรือปลาต่างๆอีก (จงทำบุญสอนเขาไว้ก่อน)

“คนป่าทเถาะบอเนยวันนเขากินญาติของเขาเอง จึงถูกเรียกว่าเป็นมนุษย์กินคนทบาเถอน แต่อารยะชนทกินพ่อแม่พี่น้องของเขาเองน ก็ควรจะเรียกได้เหมือนกันว่า เป็นมนุษย์กินคนท เจริญแล้ว.”

ถ้าท่านดมนานม โคก็เป็นมารดาของท่าน ท่านจะกินมารดาของท่านอย่างไรได้?

เราเป็นผู้แทนของสัตว์ เราก็กินได้กินเสียงร้อง เสียงกรางของสัตว์น.

ท่านมีความกรุณาอยู่หรือไม่? ถ้าท่านมีความกรุณาหรือท่านเป็นสาวกของสมเด็จพระพุทธรองค์แล้ว ทำไมท่านยังกินเนื้อสัตว์อยู่เล่า? ถ้าท่านไม่มีความกรุณา ท่านก็เป็นสาวกของพระยามาร ท่านจะเรียกตนเองว่าเป็นพุทธศาสนิกชนอย่างไรได้? มารนั้นไม่ชอบการเทศนาให้กินผัก มารชอบเทศนาให้กินเนื้อสัตว์ ขอให้ท่านเลิกเอาจะเป็นพุทธสาวก หรือ มารสาวก? จะเป็นผู้กินเนื้อหรือ จะเสพแต่ผัก?

ก่อนอะไรๆ ทงสน ขอให้อำไว้ว่า “พระธรรมวินัยโดยย่อ นน คือ เมตตาแก่สัตว์ทงหลาย” ปราชญ์ยอมเชอม่นว่า เมตตานั้นมอยู่ในพระสัจธรรมทงสน อหิงสา ปรมา ธมมา ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด เมตตาแก่สัตว์ทงหลาย เป็นประมวลของธรรมวินัย ทงสน.

พระธรรมเทศนา ดร. โลกนาถภิกขุ

ชีวิตนั้นสั้นนัก และนรกก็ใกล้เข้ามาแล้ว เพราะฉะนั้นจึง
หมั่นระวังตนและเป็นผู้เสพแต่ผักเสี้ยน ท่านไม่ทราบดอกว่าท่านอยู่
ใกล้กับนรกเพียงใด ระหว่างจิตกับชีวหานั้นอะไรมีกำลังมากกว่า
กัน การเสพเนื้อสัตว์เป็นหนึ่งสอเดินทางอย่างดีที่จะไปนรก ขอ
ให้ตีเหล็กเมื่อยังแดงอยู่เถิด! ขอให้ตัดไม้เมื่ออ่อนเถิด! การกลับ
ชาติในทางธรรมเท่านั้นที่จะช่วยท่านให้รอดจากนรกไปได้ บัดนี้
เป็นเวลาที่จะต้องคิดแล้วท่านได้เผชิญหน้า แล้วกับการเดินทาง
ผ่านศาสนานิตยเพียงมีเป็นครั้งแรกในโลก และการเผยแผ่พระ
ศาสนาเช่นนี้มีได้มีมาทุก ๆ วัน เพราะฉะนั้นจงกลับชาติไปใน
ทางธรรมเสียเถยวัน ให้คำมั่นว่าจะเป็นผู้เสพแต่ผักเสี้ยนบัดนี้.

เอวี่

วันที่ 1 มีนาคม พุทธศักราช 2476

ดร. โลกนาถภิกขุ

พ.ศ. 2475 ชาริกมาโปรดสัตว์ กรุงสยาม. ที่หัววัดบวรนิเวศน์.
กทม. พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ร. 7 ทรงอุปถัมภ์.

พ.ศ. 2476 ชาริกโปรดสัตว์ ถึงนครเชียงใหม่ คณะเจ้าแก้วนรรัฐ
เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่. ทรงอุปถัมภ์.

พระอริยเจ้า หรือ พระอริยโพธิสัตว์ ที่ตั้งผลงานอมตะไว้
แต่เสียดายสาธุคุณท่านเทศนาธรรมในกรุงสยามนั้น ไม่ได้พิมพ์ไว้เลย.

แนะนำผู้เริ่มสนใจทดลองกินผัก

โดย “ข้ารัส วมขกุล” ดพบรี

ถ้าสาธุคุณ พระภิกษุสามเณร ผู้ถือศีลหวังความเจริญใน
เมตตากรุณาธรรมให้สูงขึ้นไป จะทดลองฉันอาหารมังสวิรัตใน
ระยะแรกๆ นั้นจะลำบากหน่อย พอชาวบ้านเขารู้เข้าก็ง่ายไปเอง คือ
ต้องเตรียมตัวเพียงใช้พวกนาซอวเค็ม หรือซอวหวาน เต้าเจี้ยว
เต้าฮุย ขิงดอง ผักกาดดอง เครื่องกระป๋องต่างๆ เช่นนม-โกโก้
เนย-กาแฟ พวกนั้นได้ ทดลองผักหัดผัดผักกระเทียมเจียว หัว
หอมเจียว ผัดผักกับข้าวสกเป็นข้าวผัด จะใส่เต้าเจี้ยว เต้าฮุย
ก็ได้ ท่านก็จะได้อาหารที่บริสุทธิ์ไม่มีเนื้อสัตว์ฉันแล้ว ระยะต่อๆ
ไปผักหัดทำอาหารที่เก็บได้นานๆ เช่น ถั่วลิสงคว งามคว มะพร้าว
คว หรือพริกกับเกลือผสมตำปั้นติดตัวไปในเวลาเดินทาง ไปฉัน
ที่ไหนร่วมวงกับเขาก็หยิบแต่ผักในจานเนอนัน สายกลางตรงนั้น
ให้เขาเห็นไปพลางก่อน! จนชาวบ้านเขาเห็น เขารู้เข้าก็จะฉวย
โอกาสเทศนาขแรงไปว่า ผู้ที่จะบำเพ็ญศีลสมาธิปัญญาให้เจริญ
ก้าวหน้าจริงๆ แล้ว ไม่สมควรเสพเนื้อสัตว์ เพราะว่าสัตว์จะ
ถูกฆ่าตายไปจะขาดเมตตากรุณาธรรมมากไป ถ้าญาติโยมต้องการ
ทำบุญที่สูงสุดบริสุทธิ์จริงๆ แล้ว สมควรทำอาหารมังสวิรัต
หรือผักผลไม้ต่างๆ ถวายพระเณรผู้ทรงศีลแห่งเมตตากรุณาธรรม
ทานนั้น และจะได้บุญเป็นผู้นำการกระทำเริ่มชักจูงจิตใจผู้อื่นๆ
กุศลจิตที่ทำตามแบบอย่าง เช่นมีคนหนึ่งเห็นแล้วเขาไปพูด 100
คน ฟัง 1,000 คน ได้ยินข่าวสร้างกานิยม-จิตถึงจิต-ได้ช่วย
ปลดช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายอีกมากมายอีก สาธุ! เมตตา
กรุณาธรรมยังคุ้มครองโลก สาธุ!

1 佛化的家庭，應該持素，
纔有慈悲愛護一切衆生的心，持素
受五戒的人，男可娶，女可嫁，無
論一切蔬菜均可以吃。

๕๗
1 ทุสฺส — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ทุกชนิด ถือเพียงแค่ศีล 5
จีนเรียกว่า (โหวงก่าย) งคการเสพนื้อสัตว์ถือมังสวิรัต ขายหญิงแต่งงานได้ ศีล 5 ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมียเลย ครอบครัวชาวพุทธที่แท้จริงนั้น
สมควรถือมังสวิรัตเพื่อได้สร้างเมตตากรณาธรรมบารมีต่อชีวิตสรรพสัตว์
ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายของเราด้วย

2 持齋，是八關齋戒，這是在
家居士極則最高的戒，持戒的
人，過午不食，男不可娶，女不可
嫁，過着清淨的生活。

๕๘
2 ทุเจ — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ต่างๆ ถือศีล 8 อุโบสถ-
ศีล จีนเรียกว่า (โบยกวงเจก่าย) ขายหญิงห้ามแต่งงาน และยังห้าม
กินข้าวเย็นอีกด้วย อย่างนี้ถึงจะเรียกว่ากินเจแท้ เวลานี้ชาวจีนแทบจะ
ไม่มีแล้ว มีแต่ซัดข้าวเย็นกันทุกโรงเจเลย

ลังกาตารสูตร

楞伽經 (เล็งแกเก็ง)

แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัส พระสูตร นี้ไว้ในเกาะลังกา
ก็เพื่อที่จะโปรดคนให้ได้สติสำนึกถึงเวรภัยแห่งการฆ่าฟัน ...
และเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกัน

ท่านอริยครูหลาย ๆ ยุคท่านบอกว่าถ้าใครอ่านพระสูตรนี้ 10 จบ
แล้วจิตใจยังไม่เศร้าสลดยังแข็งกระด้างอยู่ ...
จิตยังไม่อ่อนลงบ้างเลย แล้วบุคคลนั้นชาติหน้า ๆ
ไม่มีหวังที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีกแล้ว กรรมผูก
มัดกายเนื้อ ดึงดูตวิญญาณ ธรรมชาติจิต
หรือกรรมร่วมบังคับตัวไว้แล้ว

" โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า สติปัญญา
เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) สหายเอ๋ย ! จงพยายาม
หลีกเลี่ยงการทำลายธรรมชาติ ! อย่าฆ่าชีวิตที่
เจ้าให้กำเนิดมันไม่ได้ - บาปกรรมนั้นจะกลับถึงตน

แต่ละชีวิตมีจิตเกิดดับเป็นภพหนึ่ง - จิตเกิดภพหนึ่ง ๆ
ก็แวบเดียว ๆ ชีวิตมนุษย์ต่อให้มีอายุยืนนานถึง 100 ปี
ก็ประเดี้ยวเดียว ๆ

สิ่งที่มีชีวิตเกิดมาจากจิตหนึ่ง - จิตหนึ่งเป็นประภคเหตุ
เกิดธรรมชาติ จิตหนึ่งมีพลังงานโลกีย์สูงมากคุมไปถึง
การให้กำเนิดจักรวาลต่าง ๆ

เมตตากรุณา สามัคคีธรรม ยังเป็นสูตรที่คุ้มครองโลก
ให้สงบเย็นยาวนาน ขอเพียงแค่อาศัยกันเกิดขึ้น
อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันแตกดับสลายไป "

บุณฺชนโพรธิสฺตวี

" จะย้ายภูเขาทั้งลูก
ให้เอาไปตั้งไว้ที่ไหน ๆ ก็ได้
ดูเหมือนว่าจะทำได้ง่าย
เร็วกว่าการเปลี่ยนนิสัยคน
แล้วถ้าไม่มีผู้เสียสละช่วยให้สติกันบ้าง
ก็จะไม่มีหนทางเลย "

ธีรทาส.

จะโชคดี .....

อริยครุโบราณบอกว่า

ให้แนะนำผู้อื่นได้อ่านหนังสือเล่มนี้

จะได้บุญสูง .....

คือ บวชจิตก่อนบวชกาย

กุศลเท่าบวชพระ

(พิมพ์ครั้งที่ 19 แก้ไขเพิ่มเติม)

ความคิดเห็นของ ธีรทาส ผู้จัดพิมพ์

พระกัมภีร์ลึงกาตารสตร เล่มนี้ เป็นพระสูตรที่มชื่อเสียงมาก ซึ่งนักปราชญ์โลกทั้งหลายหรือชาวพุทธต่างประเทศเขารู้จักกันมานานแล้ว “พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา” ก็ได้เคยนำไปถ่ายทอดไว้ ณ ประเทศจีน เมื่อสมัย พระเจ้าเหลียงบูต (ประมาณ พ.ศ. 1067) ต่อ ๆ มาค่อย ๆ แพร่หลายไปจนพัฒนาจิตใจชาวพุทธจีนขึ้นสู่พุทธปัญญา วิปัสสนาปัญญาเห็นธรรมชาติที่แจ้งในสภาวะทุกขของสรรพสัตว์ ได้ยกระดับจิตใจขึ้นสู่มหาเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลก เกิดแก่เจ็บตายได้ คืองดเว้นเลิกการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันได้หมดทุก ๆ วัด ก็ต้องใช้เวลาประกาศสร้างธรรมมาฉกรรใจน้อยตง 200 กว่าปี จึงเกิดผลเป็นเนอบาบุญแพร่หลายได้จริงๆ

ส่วนชาวพุทธไทยเรตาม จังหวัด อำเภอ ตำบลต่างๆ และห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักรนั้น ที่จะได้ศึกษาพระสูตรนั้น ยังมีน้อยมาก หรือจะเรียกว่ายังไม่ค่อยจะได้ทราบเรื่องราวของโลกต่างแดน โลกภายนอกเขาอีกโลกหนึ่งกันเท่าไรนักเลย เหตุเป็นเพราะว่าเราขาดแคลนพวกตำราเป็นคู่มือการศึกษาต่างๆ ที่มีอยู่บ้างก็ขายกันตั้งแต่เล่มละ 20-200 บาท

พระณเร ผู้ถือศีลทหากจนก็ไม่มีเงินที่จะซื้อไปอ่านได้ทั่วถึง ส่วนคน
รวยๆ ก็ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องหนังสือธรรมะ มันขัดกันอยู่อย่างนี้
พระพุทธศาสนาเราจึงจะไปไม่ค่อยรอด ถ้าไม่เปิดโอกาสให้
พระณเรผู้ยากจนขอหนังสือได้ ฟรี! ฟรี! แล้วต่อไปอีก 100 ปี
อีก 1,000 ปี ก็ไม่มีทางที่จะพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นไปกว่าทุกวันนี้
ได้เลย แล้วชาวพุทธไทยเรายังมองข้ามเรื่องการพิมพ์หนังสือ
ธรรมแจกทานไปตามห้องสมุดวัดบ้านนอกคอกนาป่าดอนกันอีก
มาก สองหมื่นกว่าวัดไม่มีหนังสือให้คนยากคนหิวขี้ม่านได้รู้
เรื่อง แบบพูดภาษาธรรมดาๆ เรายังขาดแคลนมาก เขามัวไป
แข่งขันกันทำบุญสร้างวัตถุเอาไว้วดกันโก้ๆ จนล้นบ้านเต็ม
เมืองไปหมดแล้ว ในเรื่องคุณธรรมแห่งจิตใจตามกันไม่ทันทาง
วัตถุ แล้วโลกจะอันตรายไม่สงบสุข

คนยากคนใช้อุบายฆ่าคนตายหมู่เหมือนการฆ่าสัตว์ตาย ต้อง
ช่วยกันหาวิธีลดความโหดเหี้ยมของจิตใจลงก่อน จึงป้องกันได้
บ้าง (ทุกๆ คนมีภัยร่วมกัน)

ข้าพเจ้า “ธระ วงศ์โพธิ์พระ” ก็ไม่ใช่ผู้ดีมีคุณธรรมสูง
พร้อมทุกประการ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรเลย อดีตข้าพเจ้าก็เคย
ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเสพเลือดเสพเนื้อสัตว์ คือจิตใจก็เคยเกิดเป็นยักษ์
เป็นมารมาหมดแล้ว เวลานี้เป็นได้แต่ผู้กล้าพูดความจริงในสิ่ง
ที่เขาช่วยกันปกปิดอำพรางไว้ไม่ค่อยจะยอมพูดกัน ข้าพเจ้าทำ
หน้าที่ “ปฎุชนโพธิสัตว์” กระตุ่นเตือนเพื่อนมนุษย์ว่าอย่ามอง

ข้ามกรรมนี้ไป แล้วมหาเวรภัยต่างๆ มันจะมาถึงพวกเราเมื่อกกรรม
ร่วมกันแน่นอน 100% ข้าพเจ้าไม่โกหกตัวเอง ก็รู้ตัวอยู่เสมอ
ว่า “ตนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา เราต้องปรับปรุงตนเองให้เท่า
ทันเข้ากับธรรมชาติ แล้วอยู่กับธรรมชาติให้มากที่สุดเป็น
เป้าหมายแล้วจะเบากายสบายใจ”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า “ธรรมทานชนะการให้
ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้า” ในประวัติศาสตร์ชาติไทยเรา
ยังไม่มีเศรษฐีได้เห็นธรรมจักขุทานนี้ แล้วอุทิศเงินสัก 500,000
(ห้าแสนบาท) หรือห้าล้านบาท พิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไป
ยังสองหมื่นกว่าวัด (โดยไม่หวังผลตอบแทน) ยังไม่เคยมีท่าน
เศรษฐีสักคนเลย ให้ประวัติศาสตร์ชาติไทยจารึกชื่อว่าเป็นคน
แรก จนชาวบ้านพระเถรวาทประเทศทุกๆ วัดจำชื่อได้เรียกกัน
จนติดปากยังไม่มีมาเกิดขึ้นบ้างเลย แต่ถ้าสร้างโบสถ์ขาดเงิน
หลังละล้านบาทมีคนยกให้เสมอๆ

ทำไมจึงว่า “ให้ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลก
นี้และโลกหน้า” นั้น เพราะว่าการให้หนังสือธรรมเป็นทานไป
นั้น เป็นคุณธรรมทางจิตใจอันหาค่ามิได้ คือการช่วยให้เพื่อน
มนุษย์ได้เกิดสติปัญญาญาณ ทั้งโลกีย์และโลกุตระ พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าและพระอรหันตผู้ทั้งหลายได้บอกไว้ว่า ให้ธรรมทาน
เป็นมหาบุญกุศลบารมีอันสูงสุดยอดแล้ว ได้ช่วยพัฒนาปัญญาญาณ
ยกระดับจิตใจภูมิธรรมให้สูงขึ้น และสอนสรรพสัตว์ให้เกิดมี

อนุสัจจิตเขาสู'แดนถิ่นอริยกุมิ'ไปทุกชาติภพ จึงเรียกว่าสูงสุด. เพียงได้อ่านก็ประทับใจจิตตวิญญาณ์แล้ว.

๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐
๑๐๑
๑๐๒
๑๐๓
๑๐๔
๑๐๕
๑๐๖
๑๐๗
๑๐๘
๑๐๙
๑๑๐
๑๑๑
๑๑๒
๑๑๓
๑๑๔
๑๑๕
๑๑๖
๑๑๗
๑๑๘
๑๑๙
๑๒๐
๑๒๑
๑๒๒
๑๒๓
๑๒๔
๑๒๕
๑๒๖
๑๒๗
๑๒๘
๑๒๙
๑๓๐
๑๓๑
๑๓๒
๑๓๓
๑๓๔
๑๓๕
๑๓๖
๑๓๗
๑๓๘
๑๓๙
๑๔๐
๑๔๑
๑๔๒
๑๔๓
๑๔๔
๑๔๕
๑๔๖
๑๔๗
๑๔๘
๑๔๙
๑๕๐
๑๕๑
๑๕๒
๑๕๓
๑๕๔
๑๕๕
๑๕๖
๑๕๗
๑๕๘
๑๕๙
๑๖๐
๑๖๑
๑๖๒
๑๖๓
๑๖๔
๑๖๕
๑๖๖
๑๖๗
๑๖๘
๑๖๙
๑๗๐
๑๗๑
๑๗๒
๑๗๓
๑๗๔
๑๗๕
๑๗๖
๑๗๗
๑๗๘
๑๗๙
๑๘๐
๑๘๑
๑๘๒
๑๘๓
๑๘๔
๑๘๕
๑๘๖
๑๘๗
๑๘๘
๑๘๙
๑๙๐
๑๙๑
๑๙๒
๑๙๓
๑๙๔
๑๙๕
๑๙๖
๑๙๗
๑๙๘
๑๙๙
๒๐๐
๒๐๑
๒๐๒
๒๐๓
๒๐๔
๒๐๕
๒๐๖
๒๐๗
๒๐๘
๒๐๙
๒๑๐
๒๑๑
๒๑๒
๒๑๓
๒๑๔
๒๑๕
๒๑๖
๒๑๗
๒๑๘
๒๑๙
๒๒๐
๒๒๑
๒๒๒
๒๒๓
๒๒๔
๒๒๕
๒๒๖
๒๒๗
๒๒๘
๒๒๙
๒๓๐
๒๓๑
๒๓๒
๒๓๓
๒๓๔
๒๓๕
๒๓๖
๒๓๗
๒๓๘
๒๓๙
๒๔๐
๒๔๑
๒๔๒
๒๔๓
๒๔๔
๒๔๕
๒๔๖
๒๔๗
๒๔๘
๒๔๙
๒๕๐
๒๕๑
๒๕๒
๒๕๓
๒๕๔
๒๕๕
๒๕๖
๒๕๗
๒๕๘
๒๕๙
๒๖๐
๒๖๑
๒๖๒
๒๖๓
๒๖๔
๒๖๕
๒๖๖
๒๖๗
๒๖๘
๒๖๙
๒๗๐
๒๗๑
๒๗๒
๒๗๓
๒๗๔
๒๗๕
๒๗๖
๒๗๗
๒๗๘
๒๗๙
๒๘๐
๒๘๑
๒๘๒
๒๘๓
๒๘๔
๒๘๕
๒๘๖
๒๘๗
๒๘๘
๒๘๙
๒๙๐
๒๙๑
๒๙๒
๒๙๓
๒๙๔
๒๙๕
๒๙๖
๒๙๗
๒๙๘
๒๙๙
๓๐๐
๓๐๑
๓๐๒
๓๐๓
๓๐๔
๓๐๕
๓๐๖
๓๐๗
๓๐๘
๓๐๙
๓๑๐
๓๑๑
๓๑๒
๓๑๓
๓๑๔
๓๑๕
๓๑๖
๓๑๗
๓๑๘
๓๑๙
๓๒๐
๓๒๑
๓๒๒
๓๒๓
๓๒๔
๓๒๕
๓๒๖
๓๒๗
๓๒๘
๓๒๙
๓๓๐
๓๓๑
๓๓๒
๓๓๓
๓๓๔
๓๓๕
๓๓๖
๓๓๗
๓๓๘
๓๓๙
๓๔๐
๓๔๑
๓๔๒
๓๔๓
๓๔๔
๓๔๕
๓๔๖
๓๔๗
๓๔๘
๓๔๙
๓๕๐
๓๕๑
๓๕๒
๓๕๓
๓๕๔
๓๕๕
๓๕๖
๓๕๗
๓๕๘
๓๕๙
๓๖๐
๓๖๑
๓๖๒
๓๖๓
๓๖๔
๓๖๕
๓๖๖
๓๖๗
๓๖๘
๓๖๙
๓๗๐
๓๗๑
๓๗๒
๓๗๓
๓๗๔
๓๗๕
๓๗๖
๓๗๗
๓๗๘
๓๗๙
๓๘๐
๓๘๑
๓๘๒
๓๘๓
๓๘๔
๓๘๕
๓๘๖
๓๘๗
๓๘๘
๓๘๙
๓๙๐
๓๙๑
๓๙๒
๓๙๓
๓๙๔
๓๙๕
๓๙๖
๓๙๗
๓๙๘
๓๙๙
๔๐๐
๔๐๑
๔๐๒
๔๐๓
๔๐๔
๔๐๕
๔๐๖
๔๐๗
๔๐๘
๔๐๙
๔๑๐
๔๑๑
๔๑๒
๔๑๓
๔๑๔
๔๑๕
๔๑๖
๔๑๗
๔๑๘
๔๑๙
๔๒๐
๔๒๑
๔๒๒
๔๒๓
๔๒๔
๔๒๕
๔๒๖
๔๒๗
๔๒๘
๔๒๙
๔๓๐
๔๓๑
๔๓๒
๔๓๓
๔๓๔
๔๓๕
๔๓๖
๔๓๗
๔๓๘
๔๓๙
๔๔๐
๔๔๑
๔๔๒
๔๔๓
๔๔๔
๔๔๕
๔๔๖
๔๔๗
๔๔๘
๔๔๙
๔๕๐
๔๕๑
๔๕๒
๔๕๓
๔๕๔
๔๕๕
๔๕๖
๔๕๗
๔๕๘
๔๕๙
๔๖๐
๔๖๑
๔๖๒
๔๖๓
๔๖๔
๔๖๕
๔๖๖
๔๖๗
๔๖๘
๔๖๙
๔๗๐
๔๗๑
๔๗๒
๔๗๓
๔๗๔
๔๗๕
๔๗๖
๔๗๗
๔๗๘
๔๗๙
๔๘๐
๔๘๑
๔๘๒
๔๘๓
๔๘๔
๔๘๕
๔๘๖
๔๘๗
๔๘๘
๔๘๙
๔๙๐
๔๙๑
๔๙๒
๔๙๓
๔๙๔
๔๙๕
๔๙๖
๔๙๗
๔๙๘
๔๙๙
๕๐๐
๕๐๑
๕๐๒
๕๐๓
๕๐๔
๕๐๕
๕๐๖
๕๐๗
๕๐๘
๕๐๙
๕๑๐
๕๑๑
๕๑๒
๕๑๓
๕๑๔
๕๑๕
๕๑๖
๕๑๗
๕๑๘
๕๑๙
๕๒๐
๕๒๑
๕๒๒
๕๒๓
๕๒๔
๕๒๕
๕๒๖
๕๒๗
๕๒๘
๕๒๙
๕๓๐
๕๓๑
๕๓๒
๕๓๓
๕๓๔
๕๓๕
๕๓๖
๕๓๗
๕๓๘
๕๓๙
๕๔๐
๕๔๑
๕๔๒
๕๔๓
๕๔๔
๕๔๕
๕๔๖
๕๔๗
๕๔๘
๕๔๙
๕๕๐
๕๕๑
๕๕๒
๕๕๓
๕๕๔
๕๕๕
๕๕๖
๕๕๗
๕๕๘
๕๕๙
๕๖๐
๕๖๑
๕๖๒
๕๖๓
๕๖๔
๕๖๕
๕๖๖
๕๖๗
๕๖๘
๕๖๙
๕๗๐
๕๗๑
๕๗๒
๕๗๓
๕๗๔
๕๗๕
๕๗๖
๕๗๗
๕๗๘
๕๗๙
๕๘๐
๕๘๑
๕๘๒
๕๘๓
๕๘๔
๕๘๕
๕๘๖
๕๘๗
๕๘๘
๕๘๙
๕๙๐
๕๙๑
๕๙๒
๕๙๓
๕๙๔
๕๙๕
๕๙๖
๕๙๗
๕๙๘
๕๙๙
๖๐๐
๖๐๑
๖๐๒
๖๐๓
๖๐๔
๖๐๕
๖๐๖
๖๐๗
๖๐๘
๖๐๙
๖๑๐
๖๑๑
๖๑๒
๖๑๓
๖๑๔
๖๑๕
๖๑๖
๖๑๗
๖๑๘
๖๑๙
๖๒๐
๖๒๑
๖๒๒
๖๒๓
๖๒๔
๖๒๕
๖๒๖
๖๒๗
๖๒๘
๖๒๙
๖๓๐
๖๓๑
๖๓๒
๖๓๓
๖๓๔
๖๓๕
๖๓๖
๖๓๗
๖๓๘
๖๓๙
๖๔๐
๖๔๑
๖๔๒
๖๔๓
๖๔๔
๖๔๕
๖๔๖
๖๔๗
๖๔๘
๖๔๙
๖๕๐
๖๕๑
๖๕๒
๖๕๓
๖๕๔
๖๕๕
๖๕๖
๖๕๗
๖๕๘
๖๕๙
๖๖๐
๖๖๑
๖๖๒
๖๖๓
๖๖๔
๖๖๕
๖๖๖
๖๖๗
๖๖๘
๖๖๙
๖๗๐
๖๗๑
๖๗๒
๖๗๓
๖๗๔
๖๗๕
๖๗๖
๖๗๗
๖๗๘
๖๗๙
๖๘๐
๖๘๑
๖๘๒
๖๘๓
๖๘๔
๖๘๕
๖๘๖
๖๘๗
๖๘๘
๖๘๙
๖๙๐
๖๙๑
๖๙๒
๖๙๓
๖๙๔
๖๙๕
๖๙๖
๖๙๗
๖๙๘
๖๙๙
๗๐๐
๗๐๑
๗๐๒
๗๐๓
๗๐๔
๗๐๕
๗๐๖
๗๐๗
๗๐๘
๗๐๙
๗๑๐
๗๑๑
๗๑๒
๗๑๓
๗๑๔
๗๑๕
๗๑๖
๗๑๗
๗๑๘
๗๑๙
๗๒๐
๗๒๑
๗๒๒
๗๒๓
๗๒๔
๗๒๕
๗๒๖
๗๒๗
๗๒๘
๗๒๙
๗๓๐
๗๓๑
๗๓๒
๗๓๓
๗๓๔
๗๓๕
๗๓๖
๗๓๗
๗๓๘
๗๓๙
๗๔๐
๗๔๑
๗๔๒
๗๔๓
๗๔๔
๗๔๕
๗๔๖
๗๔๗
๗๔๘
๗๔๙
๗๕๐
๗๕๑
๗๕๒
๗๕๓
๗๕๔
๗๕๕
๗๕๖
๗๕๗
๗๕๘
๗๕๙
๗๖๐
๗๖๑
๗๖๒
๗๖๓
๗๖๔
๗๖๕
๗๖๖
๗๖๗
๗๖๘
๗๖๙
๗๗๐
๗๗๑
๗๗๒
๗๗๓
๗๗๔
๗๗๕
๗๗๖
๗๗๗
๗๗๘
๗๗๙
๗๘๐
๗๘๑
๗๘๒
๗๘๓
๗๘๔
๗๘๕
๗๘๖
๗๘๗
๗๘๘
๗๘๙
๗๙๐
๗๙๑
๗๙๒
๗๙๓
๗๙๔
๗๙๕
๗๙๖
๗๙๗
๗๙๘
๗๙๙
๘๐๐
๘๐๑
๘๐๒
๘๐๓
๘๐๔
๘๐๕
๘๐๖
๘๐๗
๘๐๘
๘๐๙
๘๑๐
๘๑๑
๘๑๒
๘๑๓
๘๑๔
๘๑๕
๘๑๖
๘๑๗
๘๑๘
๘๑๙
๘๒๐
๘๒๑
๘๒๒
๘๒๓
๘๒๔
๘๒๕
๘๒๖
๘๒๗
๘๒๘
๘๒๙
๘๓๐
๘๓๑
๘๓๒
๘๓๓
๘๓๔
๘๓๕
๘๓๖
๘๓๗
๘๓๘
๘๓๙
๘๔๐
๘๔๑
๘๔๒
๘๔๓
๘๔๔
๘๔๕
๘๔๖
๘๔๗
๘๔๘
๘๔๙
๘๕๐
๘๕๑
๘๕๒
๘๕๓
๘๕๔
๘๕๕
๘๕๖
๘๕๗
๘๕๘
๘๕๙
๘๖๐
๘๖๑
๘๖๒
๘๖๓
๘๖๔
๘๖๕
๘๖๖
๘๖๗
๘๖๘
๘๖๙
๘๗๐
๘๗๑
๘๗๒
๘๗๓
๘๗๔
๘๗๕
๘๗๖
๘๗๗
๘๗๘
๘๗๙
๘๘๐
๘๘๑
๘๘๒
๘๘๓
๘๘๔
๘๘๕
๘๘๖
๘๘๗
๘๘๘
๘๘๙
๘๙๐
๘๙๑
๘๙๒
๘๙๓
๘๙๔
๘๙๕
๘๙๖
๘๙๗
๘๙๘
๘๙๙
๙๐๐
๙๐๑
๙๐๒
๙๐๓
๙๐๔
๙๐๕
๙๐๖
๙๐๗
๙๐๘
๙๐๙
๙๑๐
๙๑๑
๙๑๒
๙๑๓
๙๑๔
๙๑๕
๙๑๖
๙๑๗
๙๑๘
๙๑๙
๙๒๐
๙๒๑
๙๒๒
๙๒๓
๙๒๔
๙๒๕
๙๒๖
๙๒๗
๙๒๘
๙๒๙
๙๓๐
๙๓๑
๙๓๒
๙๓๓
๙๓๔
๙๓๕
๙๓๖
๙๓๗
๙๓๘
๙๓๙
๙๔๐
๙๔๑
๙๔๒
๙๔๓
๙๔๔
๙๔๕
๙๔๖
๙๔๗
๙๔๘
๙๔๙
๙๕๐
๙๕๑
๙๕๒
๙๕๓
๙๕๔
๙๕๕
๙๕๖
๙๕๗
๙๕๘
๙๕๙
๙๖๐
๙๖๑
๙๖๒
๙๖๓
๙๖๔
๙๖๕
๙๖๖
๙๖๗
๙๖๘
๙๖๙
๙๗๐
๙๗๑
๙๗๒
๙๗๓
๙๗๔
๙๗๕
๙๗๖
๙๗๗
๙๗๘
๙๗๙
๙๘๐
๙๘๑
๙๘๒
๙๘๓
๙๘๔
๙๘๕
๙๘๖
๙๘๗
๙๘๘
๙๘๙
๙๙๐
๙๙๑
๙๙๒
๙๙๓
๙๙๔
๙๙๕
๙๙๖
๙๙๗
๙๙๘
๙๙๙
๑๐๐๐

ท่านอาจารย์ต้นม่อเขียง และอาจารย์เสถียร โปธินันทะ ได้นำคณะธรรมจารย์ฮ่องกง และได้หวนเข้าเฝ้า “สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ วัดบวรฯ ท่านตรัสว่า ชาวบ้านเอาใจพระมากเกินไป จึงทำให้พระเสียนิสัยฯ”

พระยาโกษากรณวิจารย์ ซึ่งเข้านักปราชญ์แห่งยุคได้ยื่นเข้าแล้วบอกว่า “พูดความจริงอย่างนี้ ข่างสมถันกับให้เป็นพระสังฆราชเสียจริง ๆ” คำพูดแบบนี้มันก็จะเบนนอมตะ

แล้วที่ทุกวันนี้ไม่ค่อยจะสนใจการปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนา เจริญวิปัสสนาอันก็ไม่ใช่อื่นไกลอะไรเลย เหตุอยู่ที่หลงมัวเมาในวัตถุมากเกินไปนั่นเอง แล้วก็ขาดแคลนตำรา

เป็นคู่มือการศึกษาค้นคว้าด้วยมีหวังจะต้องตกรอกกันอยู่แล้ว แต่
ยังไม่ได้สติคิดเฉลียวจิตใจบ้างเลย! ทหารายยังขนไปอีกยังแถม
เพิ่มเติมบาป ก่อกรรมด้วยปาก ด้วยคำพูดของตกรอกกันคือการ
ไปห้ามขัดขวาง พุดยุง ยแหยให้เขาหมดความศรัทธา ในการ
เจริญเมตตากุศลธรรม ต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ร่วมโลกเกิดแก่
เจ็บตายทั้งหลายอีกด้วย สัตว์จะตายตามปากเขานั่นไปเป็นร้อย
เป็นพันๆ ปี หรือนับชาติไม่ถ้วน การฆ่าสัตว์ด้วยคำพูดการ
ฆ่าสัตว์ด้วยปากกา สัตว์มันจะตายระยะยาวนานมากกว่า “มืด
และบั้น” แล... อย่างนี้กรรมร่วมหนักถึงสองชนตกรอกทีเดียว
2 ขมกันเลยเชียวนา! ก็ตนเองมีหวังต้องตกรอกและยังจะจง
ให้ผู้อื่นๆ หลงตกรอกตาม (วัจกรรม) ของตนไปอีกเป็นแฉวๆ
อย่างนับบาปกรรมบวกหนักมากใหม่หนอ?

โบราณอริขรูบา ท่านแยกแรงกรรมวิบากได้ค้นพบว่า
ส่วนมากพวกที่ไม่สนใจเมตตากุศลธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกแล้ว
ตอนนั้นปลายของชีวิตจิตใจไม่สงบจิตคอยแต่คิดหวาดระแวงภัยอยู่
ตลอดเวลา กรรมของการฆ่าฟันชีวิตเขาตายไปๆ มีกรรมร่วม
ของป่าเถื่อนบาป มันสนองตอบมาทำให้จิตใจเร่าร้อน ประสาท
ไม่สงบเย็นตามวัยของอายุ กรรมทันตาเห็นอย่างนี้มาก่อน แยก
ธาตุตรงนั้นแล้ว จะพบว่าเพราะจิตขาดเมตตากุศลธรรมหล่อ
เลี้ยงวิญญาณและนามรูปที่เกิดดับขาดมากเกินไป จิตเป็นธาตุ
จิตเป็นตัวรู้ ส่วนลึกจิตรู้เองว่ายังไม่ปลอดภัยในวิภูสงสาร เมื่อ
ในชาตินี้เห็นอย่างนี้บ้างกันแล้ว.

ส่วนในชาติต่อ ๆ ไปมองถึงเรื่อง “ชนกรรม” ชนกรรมที่จะนำวิญญานเราไปเข้าในร่างกายเนื้อใหม่ ตามกรรมนั้นได้อย่างไร... ไปในภพภูมิที่สูงหรือต่ำแบบไหน... เป็นปัญหาที่จะต้องเผชิญหน้าของทุกๆ คนทีเดียว ผู้ได้สติเห็นภัยแรงกรรมวิบากในวัฏสงสาร จึงไม่ประมาท ในการเกิดและตายระยะที่ยาวนาน ๆ แล้ว ตัวใครตัวมันนะ! ช่วยกันแทบจะไม่ได้เลย “คนเป็นทพของตน” ตนคิดตนทำไวเองทงสิน เข้าสูตรที่ว่า “จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ.” เมื่อจิตรู้แจ้งกรรมบ้างแล้ว แต่ยังเจริญธรรมไม่ได้สะดวกเพียงแต่จิตเกิดคิดช่วยการถ่ายถอดบอกต่อ ๆ ไปก็เป็นบุญแล้วยังช่วยให้จากหนักเป็นเบาลงได้แล...

พระสูตรเล่มนมหาวิทยาลัยต่างประเทศเขาศึกษากันมาก ข้าพเจ้าและ “อาจารย์เสถียร โพนันทะ” เชื่อว่าจะเข้าบ้านเมืองไหนประวัติศาสตร์ก็จะซารอยเต็ม ๆ นนอก ก็ถ้าได้พิมพ์แจกหว่าน ๆ ไปยังสองหมื่นกว่าวัดกันหมดแล้ว เพราะเชื่อแห่งพุทธะนตง ๆ ไว้ก่อน ผลมันจะไปเกิดขึ้นอีก 100 ปี ข้างหน้า ๆ โน้น! กลิ่นคาวเลือด คาวเนื้อสัตว์ จะเริ่มหมดไปจากโรงครัววัดต่าง ๆ อย่างน้อยที่สุดก็ 50-60% แล้วจะได้ช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ชดงเวรภัยได้ ธรรมจักขนบ้างและได้ช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายไป โดยนับไม่ถ้วนวันชีวิตทีเดียวแน่นอน (ผู้ที่หุคเงินก็คือ ผู้ที่ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายนั่นเอง) เพราะ

ว่าการพัฒนาจิตใจคนนั้น มันยากกว่าการพัฒนาวัตถุ ต้องใช้เวลานับเป็นสิบ ๆ ปีจึงจะเกิดผลได้บ้าง ไม่ต้องดูอันไกลอะไรเลย เอาเพียงแค่กรุงเทพฯ ของเรา เราได้สร้างมากันกร่อยไปแล้ว ก็ยังมาได้เพียงแค่นั้นเอง ขอเวลาข้าพเจ้า (ธีระวงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)) อีก 100 ปีเถิด! คงจะเกิดผลเป็นเนืองนาบุญทอดบาง สาธุ!

เวลานับัญญาชนที่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สนใจการเสพพืชผักผลไม้กันมากมาย เพราะไม่เชื่อโรคร้าย ๆ ถ้าเข้าใจคัดเลือกกินเป็นแล้วไม่จำเป็นต้องง้อเนื้อสัตว์ราคาแพง ๆ เลย วิตามินสด ๆ แร่ธาตุต่าง ๆ ในพืชผักผลไม้มีอุดมสมบูรณ์ดีมาก ตำราอาหารมังสวิรัต (เจ) ข้าพเจ้าพิมพ์แจกทาน (ทาง ป.ณ.) ไปหลายหมื่นเล่ม ผลทำให้คนตัวบางแล้ว สาธุ!

ข้าพเจ้าอายุ 23 ปี ไปที่สวนโมกข์ ๆ อ.ไชยา นมัสการท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ วันสุดท้าย ท่านเจ้าคุณได้บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า “ธีระ-จะอย่างไรดี จงช่วยหาวิธีปลุกระดมความคิดของอคตคติโพธิสัตว์ภูมิ ที่ตายไปนานแล้ว และความกตัญญูตถะที่หมั่นแหบจะสูญพันธุ์ไป ให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในยุคนี้ นอกที่ จะทันสมัยได้ช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกให้สงบเย็นลงได้มาก.” (ข้าพเจ้าขออนุมนมัสการ รับหลักธรรมจากพุทธทาสภิกขุ)

ข้าพเจ้าขอกราบขอพระคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ.ไชยา ผู้ซึ่งเป็นนักปราชญ์แท้จริงที่มีจิตใจสูงกว้าง

ขวางมาก ท่านถือธรรมาธิปไตย เอาความจริงเป็นอุดมคติ ส่วนใครจะปฏิบัติธรรมได้มาก หรือได้น้อยนานเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! ท่านแปล “ลัทธิทวารสูตร” นลงตีพิมพ์เป็นสมบัติของคณะธรรมทานไชยารวมอยู่ใน “ชุมนุมข้อคดีอิสระ” สาธุ! ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าเสด็จไปลังกา 3 ครั้ง ตามหลักฐานที่จารึกไว้ทางลังกาวงศ์

มหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าอินทูปันและเกาหลักต้องใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี คือดอกบัว 4 เหล่าจะทำให้บานพร้อมๆ กันหมดทันทีนั้นย่อมจะไม่ได้ แต่ถามผู้เสยสละคอยปลูกให้รากก็จะค่อยๆ บานไปที่ละดอก วัดโน้นดอกวัดนี้ดอกก็ได้นานไปก็จะบานสวยหมดสระเองหรือหมดเมืองได้ในอนาคตกาล อย่างนั้นก็ทำได้ ช่วยอุทิศเงินพิมพ์แจกทานไป ขอเวลานักบุญ ธีรทาส. อีกสัก 50-100 ปีเถิด! คงจะเกิดเป็นเนอานาบุญทอด เวลานักเกิดผลบ้างแล้ว สาธุ!

มหาบุญกุศลบารมีใดๆ ที่เกิดจากธรรมทานบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่ท่านผู้กำลังอ่านพระสูตรนี้ และสรรพสัตว์ทั้งหมด ถ้ามีบาปกรรมอะไรเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขอยอมพลชีวิตยินดีน้อมรับกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียว เพื่อบูชาเป็นธรรมทานนสืบไปตราบจนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทอญ สาธุ!

ส่วนเงินทองที่จัดพิมพ์พระสูตรดวงแรก ๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าได้มาจากเงินของผู้ที่เมตตากรุณาจิตทั้งหลาย เขาส่งมอบให้ข้าพเจ้าไว้ซื้ออาหารเพื่อใหม่กำลังกายใจ หรือใช้จ่ายส่วนตัวต่าง ๆ ยกเว้นถ้าไม่มีเงินบ้างเป็นธรรมเนียมแบบนั้นไม่ได้เลย! บ้างก็เป็นเงินที่หักเอาไว้ซื้อแสตมป์ จากหนังสือแต่ละเล่มเหลือเศษ ข้าพเจ้าก็ยกเอามารวม ๆ อุทิศไปในกองบุญหมดเป็นเงินของสรรพสัตว์ ข้าพเจ้า ทำบุญกุศลอย่างนี้ก็จะช่วยชีวิตสรรพสัตว์แล...

ข้าพเจ้าผู้มานามปากกาว่า “ธีรทาส” ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร ขอสวดมนต์อวยพรให้สรรพสัตว์ที่อนุโมทนาแล้วก็ขอให้ธรรมะนั้นจงเป็นพรอันประเสริฐได้ตามที่ต้องการ จงมีแต่โชคดีในธรรมมาฉัตรใจนี้ มีอายุยืนด้วยบุญบารมีได้สมในความต้องการ จงได้เกิดเป็นญาติมิตรสหายธรรมทานกับข้าพเจ้าออกทุกชาติภพ トラบไปจนกระทั่งหมดชาติชาติภพ “นิพพาน” ด้วยเทอญ สาธุ!

วิชาหนังสือเล่มนี้ต้องทำจิตใจเป็นกลาง คือให้ทำจิตใจเป็นธรรมไม่ให้เข้าข้างตัวเองและเข้าข้างคนอื่น ๆ มีวิญญูญาณอิสระสักครู่ก่อน สติสัมปชัญญะเบื่องสูงจะรู้ว่าหนังสือเล่มนี้บริสุทธิ์มาก เพราะเป็นพระสูตรตรัสจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า ในเกาะลังกา ได้แปลจากภาษาดั้งเดิมมีหลักฐานเดิม

ทศนตของลังกา ทำไมเขาสืบ ๆ กันลงมาเป็นเวลาสองพันกว่าปีได้ แล้วพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทหรือหินยานเมืองไทยเรานี้มาจากลังกา ถ้าท่านผู้อ่านไม่ทำจิตใจให้เป็นธรรม แล้วจะหาว่าพระสูตรที่เขาแต่งกันขึ้นเพื่อเอามาอ้างให้อ่านกัน เพราะปกติของคนเรา มันชอบเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอๆ หรือชอบเข้าข้างกิเลส ๆ ของตัวเอง หรือห่มุ่คณะของตนเองเป็นของธรรมดาๆ ถ้าจิตมีเชื่อนุสัยเฝ้าโพธิญาณ หรือพระอริยเจ้า หรือปราชญ์แท้ ๆ จริง ๆ บ้างแล้ว จะไม่คัดค้านในการช่วยสร้างคุณธรรมนี้เป็นอาณาจักรใจอย่างนี้ไว้ช่วยโปรดสรรพสัตว์เลย มีแต่สรรเสริญเมตตากรุณาธรรมยังค้ำจุนโลกแล... สาธุ!

ลังกาวดารสูตรเล่มนี้ยังแปลเป็นภาษาไทยไม่จบ (อนาคตอาจจะมีผู้แปลจนจบ) ยังมีธรรมอยู่อีกมากเป็นพระสูตรที่นักปราชญ์โลกเขาขอมกันว่ามีอิทธิพลมากในการได้ลดความโหดเหี้ยมของจิตใจคนลงบ้าง เพราะว่าโลกทุกวันนี้เกิดสงคราม “การฆ่าคนตาย กับ การฆ่าสัตว์ตาย” ได้พัฒนาก้าวหน้าไปแทบจะฆ่ากันตายแบบง่าย ๆ พอ ๆ กันแล้ว. กลัวบาปกรรมหนักันบ้างเถิด!

เราทุก ๆ คนอยู่ในโลกนี้ก็มีกรรมร่วมกัน จะหาความสงบจิตและปลอดภัย นับวันจะยากแล้ว ถ้าเราไม่รีบช่วยกันสร้างธรรมอาณาจักรใจไว้คุ้มครองชีวิตบุตรหลาน ๆ ในอนาคตกาล

แล้ว โลกจะลุกร้อนเป็นไฟบาปกรรมแห่ง “ปาณาติบาต” คือ
การฆ่าคนตายเป็นหมู่ๆ กับฆ่าชีวิตสัตว์ตายกันมีทุกรูปแบบ
ต่างๆ ไม่ปลอดภัยแน่นอน เรามีกรรมร่วมกัน-บุญ-บาป-สุข
-ทุกข์-ในโลกนี้มีส่วนร่วมกันมากจึงต้องช่วยกันเผยแพร่มหา-
เมตตากรุณาธรรมทานบารมีอย่างนี้ไว้ป้องกันภัย ได้คุ้มครอง
ชีวิตสัตว์โลกทั้งปวงแล... สาธุ!

ท่านเจ้าคุณสวนโมกข์ฯ (พุทธทาสภิกขุ)
อ. ไชยา สุราษฎร์ธานี
ท่านเจ้าคุณวัดชลประทาน (ปัญญาันทภิกขุ)
อ. ปากเกร็ด นนทบุรี
(ภาพถ่ายโดย ร. บุนนาค พ.ศ. 2506 ที่ เชียงใหม่)
(สมัยเป็นหนุ่ม)

ลัทธิดาวสูตร

แปลโดย “พุทธทาสภิกขุ”

ลัทธิดาวสูตร เป็นคัมภีร์หลัก (text) ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน. เป็นคัมภีร์หนึ่งในเก้าคัมภีร์ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญที่เรียกว่าสูตรสูตรหนึ่งนามมิใช่สั้น ๆ เช่นที่เราเข้าใจกัน แต่เป็นหนังสือขนาดใหญ่หรือคัมภีร์ชุดหนึ่งนั่นเอง. ลัทธิดาวสูตร พิมพ์บนเบรณภาษาสันสกฤตเมื่อ ค.ศ. 1922 โดยท่าน Bunyin Nangio, M.A. (Oxon) D. Litt. Kyoto. สูตรนี้แปลเป็นภาษาจีนครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 443 โดยท่านคุณภัทระแห่งอินเดีย, เป็นครั้งที่สองเมื่อ ค.ศ. 513 โดยท่าน โพธิ รุจิแห่งอินเดีย. และครั้งที่สามเมื่อ ค.ศ. 700 โดยท่านศึกษานันทะ แห่งอินเดียเหมือนกันเป็นสูตรว่าด้วยศีลธรรมล้วน.

ภาคที่แปลแห่งลัทธิดาวสูตรนี้ กล่าวถึงเรื่องการกินเนื้อสัตว์ โดยเฉพาะ เรียกว่า ภาคมางสภักชนปริวรรต. จากข้อความในภาคนี้ย่อมเป็นการพิสูจน์ไว้อย่างเต็มที่ว่าสาวกในพระพุทธศาสนาจะเป็นบรรพชิต หรือฆราวาสก็ตาม จะไม่รับประทานเนื้อปลา หรือเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย. ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอน ซึ่งตัดตอนมาจากข้อความในภาคนี้ โดยเห็นว่าพวกเรา แม้เป็นฝ่ายเถรวาท (หินยาน) ก็ควรได้อ่านฟังกันไว้บ้าง เป็นการประกอบการศึกษาธรรมเรื่องน ด้วยใจเป็นอันอิสระ.

ข้อความในพระสูตรนั้น มีดังนี้:-

“พระตถาคตเจ้าผู้องค์อรหันต์ ได้ตรัสรู้อย่างถกถ้วนแล้ว, และได้ตรัสความเป็นกุศลหรืออกุศลแห่งการบริโภคนิสัตว์แก่เรา, เพื่อว่าเราและสาวกอื่นๆ ในพระพุทธศาสนา ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จะได้ประกาศสังฆธรรมอันนี้ แก่เขาเหล่านั้นผู้บริโภคนิสัตว์ เพื่อเป็นการทำลายความอยากเสพในนิสัตว์ของเขานั่นๆ เสีย”

“พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสว่า : โอ, มหาบัณฑิต! ด้วยน้ำหนักแห่งเหตุผลอันมากมายเหลือจะประมาณ บ่งแสดงว่านอทุกขนิคเป็นสังควรปฏิเสห โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา. ผู้มีใจเปี่ยมอยู่ด้วยความกรุณา. สำหรับเขาเหล่านั้น เราจักกล่าวแต่โดยย่อๆ.

โอ, มหาบัณฑิต! ในวัฏสงสารอันไม่มีใครทราบ ที่สุดในเบื้องต้นนี้ สัตว์ผู้ฆ่าได้พากันท่องเที่ยวไปในการร้ายเวรอันในการเกิดอีกตายอีก, ไม่มีสัตว์แม้แต่ตัวเดียว ที่ในบางสมัยไม่เคยเป็น แม่ พ่อ พี่น้องชาย พี่น้องหญิง ลูกชาย ลูกหญิง หรือเครือญาติอย่างอื่นๆ แก่กัน. สัตว์ตัวเดียวกัน ย่อมลอบปฏิสนธิในภพต่างๆ เป็นกวาง หรือสัตว์สองเท้าสัตว์สี่เท้าอันเป็นนก ฯลฯ ซึ่งยังนับได้ว่า เป็นเครือญาติของเราโดยตรง. สาวกแห่งพระพุทธศาสนาจะทำลงไปได้อย่างไรหนอ, จะเป็นผู้สำเร็จแล้วหรือยังเป็นสาวกธรรมดาอยู่ก็ตาม ผู้เห็นอยู่ว่าสัตว์

ถึงกาวตารสูตร

อากาศ บนบกและในน้ำ, เทยรรบกวร้งควานมัน ทงทนและ
ทนนอยู่เสมอ. สมณภาพของเขาลูกทำลายเสียย่อยยับแล้ว,
พรหมภาพของเขาลูกทำให้เศร้าหมองเสียแล้ว, เขามีได้ประกอบ
ด้วยศรัทธาและสมาจาร. คนชนิดนี้แหละที่กล่าวคำเท็จเทียม
มากมายหลายชนิดแต่พระพุทธวจนะ

โอ, มหาบัณฑิต! มีกลิ่นที่น่ารังเกียจ ไม่น่าบริโภคนอยู่
ในเนื้อสัตว์ เช่นเดียวกับกลิ่นแห่งศพ. แม้เหตุผลเพียงเท่านั้น
เนื้อก็เป็นของไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนอยู่แล้ว. ถ้า
หากว่าศพถูกเผา และเนื้อสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ถูกเผา มัน
ก็จะไม่มีกลิ่นที่น่ารังเกียจ ไม่แตกต่างอะไรกันเลย. ดังนั้น
บรรพชิตในพระพุทธศาสนาผู้หวังความบริสุทธิ์ จะไม่บริโภค
เนื้อใดเลย.

เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกลียดกันแล้ว สำหรับท่านผู้บริสุทธิ์
และสาวกของท่าน ในกรณีที่พยายามเพื่อโมกษะและความ
ตรัสรู้, เพราะฉะนั้นสาวกผู้ดำเนินตามทางอันสูงยงน ทงครอบ
ครวัฏหญิงชาย ย่อมรู้้อย่างเต็มใจว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกลียดกัน
ในทุกๆ กรณีที่พยายามเพื่อสมาธิ.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้น เนื้อทุกๆ ชนิด เป็น
สิ่งที่ไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนซึ่งเป็นผู้ปรารถนาจะ
มีสาธุคุณในทางจิต ทงเพอตนเองและผู้อื่น.

พทธทาสถิกข

นักกินเนื้อ ย่อมเป็นเหยื่อแห่งโรคหลายชนิด เช่นโรค
ไส้เดือน โรคพยาธิ โรคเรื้อน โรคเจ็บในท้อง ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! เรากำลังประกาศว่า การกินเนื้อสัตว์
เป็นการกินเนื้อบุตรของตนเองอยู่ดังนั้น, แล้วจะกล่าวไปอย่างไร
ได้ ที่เราจะบัญญัติให้สาวกของเรากินเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของจัด
ไว้ต้อนรับของพวกคนใจอำมหิต, เป็นของถูกห้ามโดยท่าน
สัตว์บุรุษทั่วไป, เต็มไปด้วยมลทิน, ปราศจากคุณธรรมใดๆ,
ไม่เหมาะที่จะบริโภคสำหรับผู้บริสุทธ์, และเป็นของควรห้าม
เด็ดขาด โดยประการทงปวง.

โอ, มหาบัณฑิต! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า, สำหรับอาหาร
อันสมควรซึ่งได้กำหนดนิยามกันมาแล้วโดยบรรดาท่านผู้บริสุทธ์
แห่งสมัยเพรงกาล, ได้แก่อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือย
ข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามูญชะ อูรทะ และมสร ฯลฯ นมส้ม
น่านม นม นาดาลสด กุท (?) นาดาล และนาดาลกรวด ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! ในกาลก่อน มีพระราชากรองราชสมบัติ
อย่างผาสุขพระองค์หนึ่ง นามว่า ราชาสิงหะเสათโส. ต่อมาได้
กลายเป็นผู้ละโมบอย่างแรงในการบริโภคเนื้อ ในที่สุดถึงกับ
ใช้เนื้อคนเป็นอาหาร เนื่องจากความอยากได้เป็นไปแก่กล้าหนัก
เข้า. เพราะเหตุนี้พระองค์ถูกถอดออกจากความเป็นพระราชา
โดยพระสหาย เสนาบดี และประยูรญาติของพระองค์เอง และ
คนอื่น ๆ ต่อจากนั้นต้องสละราชสมบัติ ถูกเนรเทศออกไป

ลึงกาวตารสูตร

จากแว่นแคว้นของพระองค์โดยประชาชน ต้องรับทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง เนื่องจากเนื้อสัตว์เป็นต้นเหตุ.

โอ, มหาบัณฑิต! ก็ในปัจจุบันชาตินี้เอง เขาเหล่านั้นซึ่งเคยชินเกินไปในการกินเนื้อสัตว์ ในมาตรฐานนี้ เมื่อความอยากเป็นไปรุนแรงเข้า ก็กินเนื้อคนได้ (ในยามขาดแคลน). ย่อมเป็นผู้ละโมภในการกิน และเป็นเหมือนยักษ์ป่าจ่าร้าย. ครั้นถึงอนาคตชาติหน้า เพราะอำนาจจิตคิดฝังแน่นในการอยากกินเนื้อ เขาย่อมตกไปสู่กำเนิดแห่งสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น สิงโต เสือ สุนัขป่า สุนัขใน แมว สุนัขจิ้งจอก นกเค้า และ ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! มิใช่เพราะเนื้อจะเป็นของต้องกินหรือการฆ่าเป็นของต้องทำก็หาไม่ได้. ในกรณีนั้น ๆ ส่วนมากทั้งหมดเป็นเพราะการเห็นแก่เงิน, จึงฆ่าสัตว์ทมิชีวิต ถึงแม้จะเป็นสัตว์เชื่องและปราศจากอันตรายแต่อย่างใด ก็ได้ถูกฆ่า. การฆ่าเพราะเหตุอื่นนั้นน้อยที่สุด. มันเป็นการทรมานใจเขามาก ในเมื่อใจเต็มไปด้วยความอยากกินเนื้ออย่างแรงกล้า. คนที่กินเนื้อคนได้อยู่เสมอ จะต้องกล่าวไปทำไมกะเนื้อสัตว์ เนื้อนกก ฯลฯ ส่วนมากที่สุด เนื่องจากความโง่เง่าเข้าใจผิด มนุษย์จึงได้รับกรรม ความกระวนกระวายใจ โดยความอยากในเนื้อสัตว์. คนฆ่านก ฆ่าแกะ และปลาโดยใช้ข่ายหรือเครื่องกล. การฆ่ามันเหล่านั้น ซึ่งเป็นสัตว์ที่เชื่องและหาอันตรายมิได้ นั่นก็เพื่อหวังจะให้ได้เงิน.

โอ, มหาบัณฑิต! ในกรณีแห่งอาหารที่เราได้บัญญัติแก่
สาวกนั้น มิใช่เป็นเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย ซึ่งเป็นของ
ควรกิน, สัตว์ซึ่งเป็นของไม่ควรกิน. ไม่เป็นเหตุควรถูกกิน
มิใช่สิ่งที่ควรสมมุติว่าควรกิน. ในอนาคตกาล ในหมู่สงฆ์
ของเราจะเกิดมีบางคน ซึ่งกำลังสมาทานข้อปฏิบัติแห่ง
บรรพชิต และกำลังปฏิญาณตนเป็นศากยบุตร กำลังครองผ้า
กาสาพัศตร์สีแดงหม่น จะเป็นผู้มีวิมานและประกอบตนคลุก
เคล้าอยู่ในความเพลิดเพลิน. เขาจะมีจิตที่เต็มไปด้วยความ
ปรารถนาลามก บัญญัติข้อปฏิบัติที่คิดแบบแผนขึ้นใหม่ เขา
เหล่านั้นเป็นผู้อยากเสพเพราะติตรส และจะเรียบเรียงพระกัมภีร์
ใหม่ขอความเท็จ อันจะเป็นเครื่องยืนยันและโต้แย้งอย่างพอเพียง
สำหรับการกินเนื้อสัตว์กัน, เขาจะบัญญัติสิ่งที่ตลาคตมิได้
บัญญัติไว้. เขาจะกล่าวข้อความที่ส่งเสริมการกินเนื้อสัตว์. เขา
จะกล่าวว่าเราตลาคตได้บัญญัติไว้ในเรื่องนั้น เช่นนี้ และว่าเรา
ตลาคตนั้นมันเข้าใจในสิ่งทั้งหลายที่ควรกิน, และว่าพระภควันต์
ก็ได้ทรงเสวยเนื้อสัตว์โดยพระองค์เอง.

แต่ โอ, มหาบัณฑิต! เรามิได้เคยบัญญัติเนื้อสัตว์ไว้ในสูตร
ใด ๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควรกิน หรือนับมันเข้าในประเภทของ
สัตว์ที่ควรกิน.

โอ, มหาบัณฑิต! อริยสาวกทั้งหลาย ไม่บริโภคแม้แต่
สิ่งที่คนธรรมดาชอบกินนิยมกันवाद, เขาเหล่านั้นจะมาบริโภค

ถึงกาวตารสูตร

เนื้อและเลือดขงเบ็นของควรปฏิเสฐไต้ย้งไรเล่า? เหล่าสาวกของตลาคต เบนผู้เดินตามแนวสัจธรรม. กนผู้มีปัญญาเบ็นเครื่องคิดกนของตนเอง และบรรดาพทศาสนิกชนทงหลายอน ๆ (แห่งพระพุทชเจ้าองค่อน ๆ) ก็เบ็นเช่นเดัยวกัน. เขาเหล่านมิใช่ผู้กนเนื้อสัตว์. พระตลาคตเจ้าทงหลายในกาลก่อน ๆ ก็เบ็นดั่งนั้น... พระตลาคตเจ้าทงหลาย มีสัจธรรมเบ็นพระกายของพระองค์ ทรงดำรงพระชนม์ชพอยด้วยสัจธรรม, มิทรงดำรงกายด้วยเนื้อสัตว์. ท่านเหล่านนี้ มิเคยเสวยเนื้อสัตว์ย้งใด ๆ เลย. พระองค์ทรงเพิกถอนความอยากในโลภียวัตถุไต้ทงหมดแล้ว. ท่านเหล่านนี้ปราศจากมลจิตอันเบ็นมูลแห่งความทกข์. ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยปรัชญาณอันมิข้งขัดโนอันจะหยงทราบสังขงเบ็นกุศลและอกุศล ทรงทราบสังทงปวง, เห็นแจ้งสังทงปวง. พระองค์ทรงมงไปที่สรรพสัตว์กล้ายกับเบ็นบุตรของพระองค์เอง, ทรงประกอบด้วยมหาเมตตากรณาคุณ. โดยทำนองเดัยวกันนี้ เรอตลาคตเห็นสรรพสัตว์เช่นเดัยวกับบุตรของเราเอง. เราจะบัญญัติให้สาวกของเราบริโภคเนอลูกของเราไต้ย้งไรเล่า? และเราเองก็จะบริโภคมันไต้ย้งไรเล่า? มันไม่มีข้อควรสงสัยเลยในเร่องว่า เราไต้บัญญัติให้สาวกบริโภค หรือเราไต้บริโภคมันโดยตนเองหรือไม่.

(ในที่สุด ไต้ตรัสคำท้ผู้กเข้าเบ็นคภา ซึ่งจะยกมาในท้น แต่บงคภา มีใจความว่า :-)

พทททาสกิกข

โอ, มหาบัณฑิต! พระชินวรได้ตรัสไว้แล้วว่า สุรา
เนื้อ และหอมกระเทียม เป็นสิ่งพุทธศาสนิก หรือมหาพุทธ
ศาสนิกใดๆ ไม่ควรบริโภค. (1)

บรรพชิตควรเว้นเสมอ จากเนื้อสัตว์ หัวหอม และนานา
ประเภทแห่งเครื่องคั้นมันเมา, กระเทียมและหัวผักกาด. (5)

เขาคู่มือสัตว์ชนิดใดๆ ก็ตาม เพื่อเงิน. และเขาคู่มือ
จ่ายเงินชื้อเนื้อนั้น, ทั้งสองพวกชื่อว่าเป็นผู้ประกอบอกุศลกรรม
และจกจมลงในนรกโรรเว และนรก ฯลฯ. (9)

เราบัญญัติห้ามเนื้อสัตว์ไว้ในข้อความแห่งคัมภีร์เหล่านี้
คือ 1. หัสติกัศยะ, 2. มหาเมฆะ 3. นิรวาณางคลี มาลิกา,
และ 4. ลังกาวตารสูตร. (16)

อันเดียวกันกับที่ ความถูกผูกพันเป็นข้อของ ความหลุด
พ้นเป็นอสรภาพ, เนื้อสัตว์ สุรา และ ฯลฯ ก็เป็นข้อของ
นิรวาณ (คือนิพพาน) ฉะนั้น. (20)

ดังนั้น เนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของคูนากลัวแก่สรรพสัตว์ และ
เป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติเพื่อวิมุติ จึงเป็นของไม่ควรกิน. นคือ
ธงชัยแห่งอารยชน. (24)

จ.ม. ถามเป็น 1,000 ฉบับ ตอบแก้ปัญหาของใจ... ธีรทาส

เรื่องเข้าใจเขว... ต่าง ๆ เช่น หัวหอม หัวกระเทียม ในคัมภีร์โพธิสัตว์วินัยต่าง ๆ พระอรชรกถาจารย์ท่านแก้ไว้ว่า เป็นพืชผักชนิดที่มีกลิ่นแรงมาก และเคยมีเรื่องภิกษุณีชอบไปบิณฑบาต หอมกระเทียมอีกด้วย และเป็นพืชผักที่เสพเข้าไปมาก ๆ แล้วจะกระตุ้นกามราคะ กระตุ้นโทสะจิต แล้วจะเป็นอุปสรรคแก่การบำเพ็ญสมาธิภาวนา ผู้ที่มุ่งจะทำตามสมาบัติชั้นสูง ๆ อย่างฉับพลันแล้ว ก็สมควรที่จะหลีกเลี่ยงถึงแม้จะเสพก็ไม่มีบาปกรรมหนักเหมือนกับพวกที่เสพชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ ส่วนพวกหัวผักกาด คือหัวฉายทำคิบ ๆ มีกลิ่นเผ็ดแรงมาก สมัยใหม่หอมกระเทียมวิทยาศาสตร์บอกว่าเป็นยาดีมากเลย

ข้าพเจ้า ธีรทาส ชอบปฏิบัติคิดแก้ไขความมมงายทางวิญญาน มีความเห็นว่าดูชาวพุทธอินเดีย เขาถือมังสวิรัตเพียงแค่นี้ 5 เขามีลูกเมียได้ไม่ผิดศีล 5 เลย ดู “นางวิสาขา” ในพุทธกาลบรรลุโสดาบันแล้ว ยังมีลูกเป็นโหล (ประเพณีแบบจีนภาคเหนือเดิมก็มี) เรื่องอาหารแขกเขากินพวกของเผ็ดร้อนมากกว่าจีนเช่นเครื่องเทศต่าง ๆ มันเผ็ดฉุนขับลม และกินพวกถั่วต่าง ๆ มาก ยังดื่มนมกินเนยแทนเนื้อสัตว์มากกว่าชาวจีนในเมืองไทยที่ข้าพเจ้าเห็น แขกอินเดียไม่กินเนื้อสัตว์จึงอยู่ได้แขกอ้วน ๆ กันส่วนมาก. จะกินเจต้องกินแบบแขกอินเดีย

ส่วนแบบของจีนนั้นยังผิดหลักเขาไป คือเงินเอาแบบกินผักของแขกมาเปลี่ยนเป็นกินเจ แล้วก็กินแบบแขก มากินพืชผักแบบเงินผักที่ชาวจีนกินนั้นส่วนมากไม่เผ็ดร้อน พวกผักเย็น ๆ กินไปนาน ๆ ร่างกายบางคนทนไม่ไหวก็มี ข้าพเจ้าเคยถูกปัญหานี้กับแพทย์จีนต่าง ๆ

เรื่องเข้าใจเขว... ๓ ทาส

ท่านเห็นด้วย ทางแก้แล้วต้องกินพวกหัวหอม กระเทียม กุฉ่าย คือพวกพืชผักที่เผ็ดร้อน ขับลมไปแก้บ้าง ผักพวกนี้ป้องกันโรคหวัดมีวิตามินสูง แทนเชื้อสัตว์ได้มาก แล้วต้องกินพวกถั่วต่าง ๆ ดมนมกินเนย กินแบบแขกนั้นบ้าง จึงจะถูกต้องอนามัย เดินสายกลางตามพุทธประสงค์ต้องใช้สติปัญญาปรับปรุงให้ทันสมัยร่างกายเราอยู่ได้ระยะยาวด้วย (ใช้สติปัญญาที่มีเหตุผลก่อน)

อีกเรื่องหนึ่งชาวจีนในเมืองไทยมักจะพูดปนเปสับสนกันไปมาก มีอยู่ 2 ข้อ คือข้อ 5 กินผัก. กับข้อ 8 (อุโบสถศีล) นี้ ในพระไตรปิฎกมหายานแยกกันว่า

ข้อ (1) **ทสุ-คือถือนังสวิรัต** กินพืชผักทั้งหมดได้ ถือเพียงแคศีล 5 เท่านั้น ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมีย (แบบแขก)

ข้อ (2.) **ทเจ-คือถือนังสวิรัตเหมือนกัน แต่ถือนัง 8** คืออุโบสถศีล ห้ามมีลูกมีเมียและยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย จีนเรียกว่า **“โบยกวงเจก่าย”** อย่างนี้จึงเรียกว่ากินเจแท้ คือ **“ทเจ-โบยกวงเจก่าย”**

ส่วน **“ทสุ”** นั้น กินพืชผักทุกชนิด ทั้งหมดได้มีศีล 5 จีนเรียก **“โหวงก่าย”** ผู้หญิงและชายแต่งงานได้ ถือเพียงแคศีล 5 ชาวจีนพวกยายชัมอำมัมักจะพูดสองข้อนี้ปนเปสับสนกัน ยิ่งแยกไม่เป็นด้วยไม่พูดตามหลักฐานของศีลอีกด้วย ทำให้หนุ่มสาวกลัวการกิจเจ กรรม!

ข้อ (3.) เรื่องยามวิกาล ฝ่ายจีนตีความกำหนดเอาว่าอาทิตย์ตกดิน ดวงอาทิตย์มืดจึงเรียกว่ายามวิกาล พระจีนจึงฉันอาหารเจเข้าถึงเย็น ยกเว้นกลางคืน. (ถือดวงอาทิตย์เป็นหลัก.)

ขอความเมตตาจิตจากท่านสักวัน ได้บ้างไหม?

ทำบุญวันเกิด หรือจะทำบาปวันเกิดกัน?

ทำบุญวันตาย หรือจะทำบาปวันตายกัน?

กินไก่จิตเกิดไก่ กายเนื้อปรุงแต่งด้วยไก่แล้วนา!

จงช่วยกันคิดปล่อยชีวิตสัตว์ คือหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์
ในวันเกิด ทำบุญกุศลให้จิตเราได้หยุดเกิดเป็น “กึ่ง หอย ปู
ปลา เบ็ด ไก่ นก หมู วัว ควาย” สัตว์ต่างๆ หยุดกินมัน
วิญญูณเราก็จะได้ขาดตอนลงบ้าง จึงจะปลอดภัยได้ ความรู้
สักขาดตอน จิตว่างเว้นจากการเกิดเป็นสัตว์อย่างที่เรากินน
น้อยลงบ้าง จึงจะปลอดภัย สาธุ! เจริญวิปัสสนาหยุดวันพระ
บ้าง ทำให้จิตเราเกิดเป็นพระ จิตเราเกิดพระเมตตา จิตเราเกิด
พระกรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญูณ และนามรูปที่เกิดดับเป็นพระ
ในวันนั้น ในมือนั้น ในขณะนั้นเสร็จพร้อมในตัวบ้างแล้ว
สาธุ! เป็นนมหากุศลอนุสัยบารมีจะได้ประทับจิตติดวิญญูณตาม
เราไปเกิดใหม่ทุกชาติภพแล... สาธุ!

ทำบุญกุศลอย่างนี้เท่ากับเจริญบุญคุณโพธิสัตว์บารมี

ประวัติศาสตร์ยุคใหม่

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ค้นพบใหม่นั้น พระพุทธศาสนา นิกายหินยานดั้งเดิมโน้นบริสุทธิไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเสพนเอสัตว์เลย ทรงไว้ด้วยเมตตากรุณาธรรม พยานที่พระพุทธเจ้าตรัส “ลังกาวตารสูตร” ในเกาะลังกา หลักฐานทางลังกาวศ์พระพุทธเจ้าเสด็จถึงลังกา ๓ ครั้ง พระสายลังกาวศ์แท้ไม่เสพนเอสัตว์สืบมาจนถึงบัดนี้ (ไปจากสยามวงศ์ภายหลังจึงแก้หันไปเสพนเอสัตว์) ความจริงนักวิจัยประวัติศาสตร์ค้นพบแสดงให้เห็นว่ามาในยุคหลังๆ มาประมาณ พ.ศ. ๑๐๐ เศษๆ ได้เกิดพระพุทธโฆษาจารย์ ท่านคงจะชอบเสพนเอสัตว์มากปลงไม่ตก จึงเอาเรื่องเนอ 10 อย่างมาเขียนแทรกแก้ตัวไว้เป็นทางออก เพราะว่าในพระสูตรเถียงไม่ขึ้น ตรัสห้ามเสพนเอสัตว์ไว้ถึง ๘ แห่ง แล้วยังมีในพระวินัยและพระอภิธรรมอีกมากมาย ในพระวินัยเดิมและบาลีเดิมไม่มีกล่าวเรื่องเนอ 10 อย่างนี้ เหตุเกิดในพรรษาที่ 20 มีพระสาวกรูปหนึ่งเจ็บป่วยแล้วอยากจะเสพนเอสัตว์ โยมอุปัฏฐากก็หาซื้อเนอสัตว์ทั่วเมืองไม่ได้ เพราะไม่มีคนกินเนอสัตว์ จึงไม่มีคนฆ่าสัตว์ขายให้แก่ผู้กินเนอสัตว์ ด้วยความศรัทธาในพระสงฆ์ จึงแหะเนอทที่แขนออกมาชนหนงให้คนใช้เอาไปปรุงอาหารถวายพระสงฆ์องค์นั้น ทนเกิดเรื่อง

เรื่องเข้าใจเขว... ธีรทาส

ใหญ่โตตรงที่เลือดออกไม่หยุดรักษาแผลไม่หาย พวกศาสนา
อื่นๆ เขาใจมตอกด้วย รุ่งพระพุทธรเจ้าเข้า ก็ต้องประชุมสงฆ์
ห้ามเสพนเอนสัตว์ทุกอย่าง กฎหมายออกตามหลังผู้กระทำผิด
แล้วตอนที่พระเทวทัตต์ถูกลงโทษยังไม่มีการทำผิดเลย เพราะ
ว่าพระสาวกรู้อริยวินัยใน “อริยภูมิ” นั้นต้องไม่มีการฆ่าสัตว์
ตัดชีวิต เบียดเบียนเลือดเนื้อซึ่งกันแก่กันแล้ว “อริยวินัย”
บังคับตัวไว้แล้ว จะเถียงธรรมไม่ขึ้นเลย ยกเว้นจะเถียงเพื่อถน
เพื่อความติตรสบูชากิเลสตัณหาอุปาทานเท่านั้น เถียงเพื่อถน
ของตนไปข้าง ๆ กู ๆ ไม่เอาธรรมวินัยเป็นหลักเลยเท่านั้นเอง.
ผู้มีธรรมหรือมีคุณธรรมแห่งเมตตากรุณาจิต แล้วจะไม่ก้าน
ไม่เถียงธรรมะนั้นว่าผิด เพราะธรรมมาจักรใจนี้ สร้างไว้ช่วย
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายและวิญญาณสรรพสัตว์ได้หลุดพ้น
ทุกข์โดยตรง ช่วยผู้อ่านและบุตรหลานเหลนในอนาคตกาลมี
มหาเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้คุ้มครองชีวิตในชาติต่อ ๆ ไประยะ
ยาวแล... สาธุ!

ธีรทาส

ปัญญาการเห็นธรรมของมนุษย์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และอริยครุฑทั้งหลายบอกไว้ว่า เหมือนดอกบัว 4 เหล่าจะให้ดอกพร้อมกันหมดทุก ๆ ดอก น้อย่อมจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามีคนคอยเสี่ยสละปลูกให้น้ำเสมอ ๆ แล้วก็จะบานได้ที่ละดอก ๆ คือวัดต้นดอก วัดโน้นดอก บ้านนี้ปลูกกอหนึ่ง บ้านโน้นสรรหั่นอย่างนั้นละก็ทำกันได้ พอ นาน ๆ ไปมันก็จะออกดอกสีขาวเหลืองชมพูต่าง ๆ ใบเขียวชุ่ม พุ่มไสวสดขยับนานไปทั่วเมืองเอง ตามธรรมชาติแห่งบารมี ของสัตว์โลก ที่สร้างสมมีเหตุปัจจัยมาต่าง ๆ กัน ผู้ที่ได้อุทิศ เงินทองพิมพ์ “พระสูตร” นักกอดคณะผู้ให้กำเนิด ผู้ปลูกฝัง ผู้หว่านเชอบบุญกุศลบารมี หรือท่านจะทำบุญวันเกิดเท่าอายุ เพาะเชอเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะ ไว้ช่วยสัตว์ให้รอดตายนับไม่ถ้วน ชีวิต สืบไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติแล... สาธุ!

โอ, มหาบัณฑิต ! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า สำหรับอาหารอันสมควร ซึ่งได้กำหนดนิยามกันมาแล้ว โดยบรรดาท่านบริสุทธ์แห่งสมัยบรรพกาล ได้แก่ อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือย ข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามูญชะ อุรทะและมสุร นมสั้ม น้ามน น้ำตาลสด น้ำตาลกรวด ฯลฯ

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

พระพุทธเจ้า...กับ...มังสวิรัต

หลายที่หลายแห่งนานาประเทศทั่วโลก มีผู้คนส่วนหนึ่งพากันดำรงชีวิตอยู่ด้วยการอาศัยอาหารที่ได้มาจากพืชผัก และนมเนย โดยไม่ต้องอาศัยการฆ่าแกงทำร้ายสัตว์อื่น แล้วนำมากินเป็นอาหารเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ประเทศอินเดีย อันเป็นต้นกำเนิดของพุทธศาสนา ซึ่งนับแต่โบราณกาล มาจนตราบเท่าทุกวันนี้ ชาวอินเดียส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่กินเนื้อสัตว์กันเป็นอาหาร แต่จะกินพืช ผัก ผลไม้ นม เนย เป็นอาหาร หลักสำคัญของชีวิต

บทความนี้ จะเป็นการเสนอแง่มุมคิดเกี่ยวกับ "อาหารมังสวิรัต" ในแง่มุมทางพุทธศาสนาเท่านั้นไม่ใช่แง่มุม ทางสุขภาพอนามัย ไม่ใช่ทางโภชนาการ ไม่ใช่ทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ทางเศรษฐกิจ ฯลฯ เป็นความคิดเห็น ที่อาศัยคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกเป็นหลักฐานอ้างอิง ในพระไตรปิฎกมีอยู่มากมายหลายพระสูตร ที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ แล้วมีส่วนเกี่ยวพันกันไปถึง "มังสวิรัต" อันคือ งดเว้นการกินอาหารที่เป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆจากสัตว์ ซึ่งได้มาจากการฆ่าสัตว์เพื่อทำเป็นอาหาร ที่นี้จะขอยกมากล่าวถึงเพียงบางพระสูตรเท่านั้นได้แก่...

พระพุทธองค์ตรัส (๑) “ละการฆ่า เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ (โทษภัย) วางศาสตรา(ของมีคม)แล้ว มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์ แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ตลอดคืนหนึ่งกับวันหนึ่งในวันนี้แม้ด้วยการกระทำอย่างนี้ ก็ชื่อว่าได้ทำตามพระอรหันต์ทั้งหลาย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ อุโปสถสูตร" ข้อ๕๑๐) จากพระสูตรนี้ก็คือ ศีลข้อที่ ๑ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์นั่นเอง ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงห้าม การฆ่าสัตว์เอาไว้ แก่พุทธศาสนิกชนทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะ อาชีพใดๆ คือ เป็นข้าราชการ พ่อค้า ลูกจ้าง กรรมกร ทั้งหญิงชาย ทั้งเด็ก และผู้ใหญ่ เมื่อเป็นชาวพุทธ ก็ต้องพยายามถือศีลข้อที่ ๑ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ มีใจเอ็นดู แก่สัตว์ทั้งปวง ถ้าปฏิบัติกันจริงเมืองไทยย่อมจะหาเนื้อสัตว์กินกันได้ยาก ภายในเมืองพุทธ แห่งนี้ อาหาร การกินส่วนใหญ่ ก็คงต้องเป็น

"อาหารมังสวิรัต" นั้นแหละมากกว่า ดังนั้นการที่ชาวพุทธชักชวนกันเลิกกินเนื้อสัตว์ได้ ก็จะเป็นการเอื้อเพื่อต่อศีลข้อที่ ๑ ที่ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเอาไว้ จะได้ดีไม่ทำให้ศีลข้อนี้ต้องกลายเป็นหมันไป มิฉะนั้นแล้ว ยังมีคนกินเนื้อสัตว์กันมากเท่าใด ก็ย่อมต้องมีการฆ่าสัตว์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น อันเป็น การส่งเสริม ให้ชาวพุทธ กระทำผิดศีลข้อที่ ๑ เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

พระพุทธองค์ตรัส (๒) “การค้ำขาย ๕ ประการนี้ อันอุบาทว์ไม่พึงกระทำ คือ ๑.การค้ำขายศาสตรา ๒.การค้ำขายสัตว์(เป็น) ๓.การค้ำขายเนื้อสัตว์(ตาย) ๔. การค้ำขายน้ำเมา ๕.การค้ำขายยาพิษ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ "วณฺชชสูตร" ข้อ ๑๗๗) นอกจากทรงห้ามการฆ่าสัตว์แล้ว พระพุทธเจ้าก็ยังทรงห้ามไปถึง... การค้ำขายสัตว์ทั้งที่มีชีวิตอยู่ หรือ ทั้งที่ตาย กลายเป็นเนื้อสัตว์ด้วย ดังนั้นก็จะยังเห็นได้ชัดเจน ถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ในด้านอาหารการกินของชาวพุทธได้ว่า จะทำเป็น "อาหารมังสวิรัต" ค้ำขายกันเกลื่อนกล่นทั่วไปอย่างแน่นนอน ถ้าพุทธศาสนิกชน ปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธเจ้า อย่างถูกต้องแล้ว

พระพุทธองค์ตรัส (๓) “สัตว์ทั้งหลายที่ไม่ได้ประทุษร้ายใคร ถูกนำมาฆ่า คนผู้ทำการบูชาด้วยความตายของสัตว์ทั้งหลาย ย่อมเสื่อมจากธรรม วิญญูชนติเตียนแล้วอย่างนี้วิญญูชนเห็นความจริง อันเลวทรามเช่นนี้ ในที่ใด ย่อมติเตียนคนผู้ทำการบูชาด้วยความตายของสัตว์ในที่นั้น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ "พราหมณธรรมิกสูตร" ข้อ ๓๒๓) ไม่ใช่แค่เพียงห้ามชาวพุทธไม่ให้ฆ่าสัตว์ และห้ามค้ำขายเนื้อสัตว์เท่านั้น พระพุทธเจ้ายังทรงติเตียนห้ามปราม แม้กระทั่งการใช้ความตายของสัตว์อื่น มาเป็นเครื่องสักการะบูชาอีกด้วย ดังนั้นการที่จะนำเอาเลือด เนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ไข่มุม หรืออวัยวะอื่นใดของสัตว์ มาเป็นเครื่องบูชา ต่อสิ่งที่เราเคารพนับถือ หรือต่อบุคคลที่เราเคารพนับถือนั้น จึงเป็นการทำบาปมาหวังบุญ ช่างน่าตึเตียน ไม่สมควรทำอย่างยิ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ การกราบไหว้บูชาใดๆของชาวพุทธ หรือแม้การตักบาตรพระ ก็ควรเป็นอาหาร ที่ไม่ต้อง เกิดบาปกรรม จาก การฆ่าสัตว์ให้ถึงแก่ความตายเลย คือเป็น"อาหารมังสวิรัต" จะประเสริฐกว่า

พระพุทธองค์ตรัส (๔) "ชนใดกล่าวอย่างนี้ว่า ชนทั้งหลายย่อมฆ่าสัตว์ เจาจงพระสมณโคตม พระสมณโคตมทรงทราบชื่อนั้นอยู่ ก็ยังทรงฉัน เนื้อสัตว์ที่เขาทำเฉพาะตน อาศัยตนทำดังนี้ชนเหล่านั้นจะชื่อว่า กล่าวตรงกับที่เรากล่าวก็หามิได้ ชื่อว่ากล่าวตู่เราด้วยคำอันไม่จริงเรากล่าวเนื้อสัตว์ว่า เป็นของควรบริโภคด้วยเหตุ ๓ ประการคือ ๑. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้เห็น(ว่าเจาจงฆ่ามา) ๒. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้ยิน(ว่าเจาจงฆ่ามา) ๓. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้รังเกียจ(ว่าเจาจงฆ่ามา) และเรากล่าวเนื้อสัตว์ว่า ไม่ควรเป็นของบริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ ๑. เนื้อสัตว์ที่ตนเห็น(ว่าเจาจงฆ่ามา) ๒. เนื้อสัตว์ที่ตนได้ยิน(ว่าเจาจงฆ่ามา) ๓. เนื้อสัตว์ที่ตนรังเกียจ(ว่าเจาจงฆ่ามา)(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ "ชีวกสูตร" ข้อ ๕๗)

พระพุทธเจ้าทรงเป็นคนในลัทธิฮินดูมาก่อน ซึ่งไม่เคยเสวยเนื้อสัตว์เลย ตลอดชีวิตเพราะฉะนั้นใครกล่าวว่า พระพุทธเจ้าทรงฉันเนื้อสัตว์ คนนั้นย่อมกล่าวตู่พระพุทธเจ้า แต่แม้ว่าพระพุทธเจ้าทรงเป็นนักมังสวิรัตก็ตาม ถึงกระนั้นก็ยังทรงมีบทอนุโลมให้แก่พระอยู่บ้าง ในกรณีที่ญาติโยมนำอาหารเนื้อสัตว์มาถวายพระ... พระสามารถฉันเนื้อสัตว์นั้นได้ โดยไม่เป็นการผิดบาป ก็ต่อเมื่อพระนั้นจะต้อง "ไม่ได้เห็นว่าเขาเจาจงฆ่ามา หรือจะต้องไม่ได้ยินว่าเขาเจาจงฆ่ามา หรือจะต้องไม่ได้รังเกียจว่าเขาฆ่าสัตว์กระทำผิดศีลข้อที่ ๑ เพื่อเอาเนื้อ มาทำเป็นอาหาร แล้วนำเนื้อนั้นมาเจาจงถวายให้พระ แต่ถ้าพระเห็นว่าเขาเจาจงฆ่ามา หรือได้ยินว่าเขาเจาจงฆ่ามา หรือคิดรังเกียจว่าเขาฆ่าสัตว์ กระทำบาปกรรมขึ้น ก็เพื่อเอาเนื้อสัตว์ มาทำอาหาร แล้วนำอาหารเนื้อสัตว์นั้นมาเจาจงถวายให้พระ เมื่อพิจารณา ดังนี้แล้วรู้สึกรังเกียจ พระก็ไม่สมควรฉันเนื้อสัตว์นั้นเลย เพราะย่อมรู้อยู่แก่ใจดีว่า พระเองได้กลายเป็นต้นเหตุให้สัตว์ต้องตาย และเป็นต้นเหตุให้ญาติโยมต้องได้"บาป" ในการทำผิดศีลข้อ ๑ ซะแล้ว ซึ่งถือว่าเป็น "การทำบุญ" แต่"ได้บาป" ของชาวบ้านนั่นเอง ดังนั้น หากเป็น"อาหารมังสวิรัต"แล้ว ก็คงหมดห่วงในปัญหาเหล่านี้ไปได้ทั้งหมด เพราะพระท่านสามารถ จะพิจารณา อาหารได้ง่าย และ ฉันได้อย่างสบายใจ

พระพุทธองค์ตรัส (๕) "ผู้ใดฆ่าสัตว์เจาะจงตถาคต หรือสาวกตถาคต ผู้นั้นย่อมประสบบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๕ ประการคือ ๑. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา พุดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๒. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอกนำมา ได้รับทุกข์เสียใจ ทำดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๓. ผู้นั้นพุดังนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้ พุดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๔. สัตว์นั้นเมื่อกำลังถูกเขาฆ่า ย่อมได้รับทุกข์เสียใจ ดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๕. ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคตให้ยินดีด้วยเนื้อสัตว์อันเป็นอกับปิยะ (ของต้องห้าม ไม่สมควร แก่ภิกษุ จะบริโภค) ทำดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก" (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ "ชีวกสูตร" ข้อที่ ๖๐) บรรดาชาวบ้านที่ทำอาหารเนื้อสัตว์ไปถวายพระ หรือใส่บาตรพระ เพื่อหวังบุญกุศลนั้น จะรู้หรือไม่ว่า การที่สัตว์ ต้องถูกฆ่า เพื่อทำเป็นอาหารนั้น ก็เป็นบาปกรรมแล้ว แต่จะบาปหนักขึ้นมิใช่บุญเลย เมื่อเจาะจง นำเนื้อสัตว์นั้น ไปถวายพระดังนั้นผู้ปรารถนาบุญอย่างแท้จริง ไม่น่าเสี่ยงต่อการที่จะทำบุญแล้วได้บาปแทน สมควรทำเป็น "อาหารมังสวิรัตติ" ดีกว่า จะได้บุญสมใจ ทั้งยังเป็นการปฏิบัติถูกต้อง ไม่ประมาทต่อคำเตือน ของพระพุทธเจ้า อีกด้วย ในพระสูตรนี้มีข้อน่าสังเกต ที่ชาวบ้านอาจคาดไม่ถึงก็คือ การฆ่าสัตว์ทำเป็นอาหาร แล้วเจาะจงนำอาหารเนื้อสัตว์นั้นไปถวายพระ จะได้รับบาปกรรมแทนบุญนั้น เหตุหนึ่งก็เพราะ ทำให้พระเกิดความยินดีในการฉันเนื้อสัตว์อันเป็นของต้องห้าม ที่พระไม่ควรฉัน

พระพุทธองค์ตรัส (๖) "ดูก่อนภิกษุ ภิกษุฉันเนื้อเดน(ของเหลือทิ้ง)จากราชสีห์ เนื้อเดนจากเสือโคร่ง เนื้อเดนจากเสือเหลือง เนื้อเดน จากเสือดาว เนื้อเดนจากสุนัขป่า ภิกษุนั้นไม่เป็นอาบัติ (ไม่เป็นโทษผิด)(พระไตรปิฎก เล่ม ๑ "ทุติยปาราชิกกัมมัท วิเนตัตถุ" ข้อ ๑๓๗) โอกาสที่พระจะฉันเนื้อสัตว์ได้ ก็ยังมีอยู่อีกประการคือ เนื้อสัตว์ที่เป็นของเหลือทิ้งแล้ว จากการถูกฆ่าตาย ด้วยสัตว์ ดิรัจฉานอื่นๆ ดังนั้นหากชาวบ้านได้เนื้อเดนสัตว์ หรือเนื้อบั้งสุกุล(เนื้อทิ้งแล้ว)มา ย่อม

สามารถนำมาทำเป็นอาหาร ถวายพระ ได้โดยปลอดภัย ไว้โทษบาปแหวใดๆ มีหน้าซำยังเป็นบุญกุศลอีกด้วย

พระพุทธองค์ตรัส (๗)"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงฉันเนื้อมนุษย์ เนื้อ ช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อราชสีห์ เนื้อเสือโคร่ง เนื้อเสือเหลือง เนื้อหมี เนื้อ เสือดาวอนึ่ง ภิกษุยังไม่ได้พิจารณา ไม่พึงฉันเนื้อ หากภิกษุรูปใดฉันเนื้อนั้น ต้อง อาบัติ (ต้องโทษผิด) ทุกกฎ"(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ "เภสัชขันธ์กะ" ข้อ ๕๙-๖๐) พระพุทธเจ้าอนุโลมให้พระฉันเนื้อได้บ้างเท่านั้น ด้วยเหตุบางประการดังกล่าว มาแล้ว แต่แม้ในบพ อนุโลม นั้น ก็ไม่ทรงอนุญาตให้พระฉันเนื้อ ๑๐ ชนิดเหล่านี้ เลย หากพระรูปใดฉัน ก็ต้องมีความผิดนั้นก็คือ ชีวิตปกติจะต้องงดเว้นเนื้อ (มังสวิริติ) ๑๐ ชนิดเหล่านี้อย่างเด็ดขาด จุดที่นำให้ความสนใจ ในพระสูตรนี้ก็คือ ทุกครั้งที่พระจะฉันอาหารเนื้อสัตว์ ซึ่งญาติโยมนำมาถวาย จะต้อง พิจารณาเนื้อ นั้น ให้ชัดเจน ก่อนขบฉันทุกครั้งไปว่า เนื้อนั้นห้ามฉันหรือไม่ อันเป็นความยุ่งยาก แก่พระ ไม่น้อยทีเดียว ฉะนั้นจึง ควรทำอาหารประเภท ไม่มีเนื้อสัตว์ ใส่บาตร หรือถวายพระจะดีกว่า

โดยสรุปจากพระสูตรเท่าที่ยกตัวอย่างมานี้ ก็พอจะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้า ทรงเป็น "นักมังสวิริติเอกของโลก" อย่างแน่นอน เพราะทรงใช้ วิธีการต่างๆ นำมา ห้ามกันไม่ให้ชาวพุทธ ได้กินเนื้อสัตว์ ทั้งยังทรงดำหนิการฆ่าสัตว์ อันเป็นที่มาของ อาหารเนื้อสัตว์ว่าเป็นเรื่องบาปกรรมแก่ๆส่วนผู้ที่ยังมีความสงสัยว่า พระพุทธเจ้า ทรงฉันอาหารชื่อ"สุกรมัทวะ" แล้วก็ถึงแก่ปรินิพพานไปนั้น อย่าเข้าใจผิดว่า อาหารสุกรมัทวะนั้น คือ"เนื้อสุกรอ่อน" เพราะที่ถูกต้องเป็นจริงนั้นคือ "อาหารที่ ประุงด้วยเห็ด ชนิดที่หมูชอบกิน" ต่างหากเล่า ซึ่งสามารถค้นดูหลักฐานได้จาก พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ "มหาปรินิพพานสูตร" ข้อ ๑๑๗ แล้วท่าน ก็จะได้หมดสงสัย เสียที่สุดท้ายนี้ถามใจตัวเองดูสิว่าวันพระนี้ หรือ...วันคล้ายวันเกิด (จันทร์,อังคาร ,...ฯลฯ) ในสัปดาห์นี้ หรือ...เข้าพรรษานี้ลองหันมากิน "อาหารมังสวิริติ"และทำ "อาหารมังสวิริติ" ถวายพระให้เป็นบุญกุศลกัน ดีไหมเอ่ย...

○ จิตเกษม สิริเดช

ผู้ที่ได้มหาสติบ้างแล้วอย่ามไม่ประมาท !

การเกิดและการตายนั้นเป็นทะเลทุกซัอันยาวนาน
เป็นเรื่องใหญ่โตที่ทุกคนจะต้องเผชิญหน้า เมื่อเรายัง
ปฏิบัติธรรมไม่ได้สะดวกดีหมดแล้ว ก็จงคิดสร้างห้องสมุด
ทุกวัด ช่วยกันอุทิศเงินทองจัดพิมพ์ หนังสือธรรมแจกทานไปได้
ทุกมุมเมือง เวลานี้มีสองหมื่นกว่าวัด ป.ณ. ส่งไปได้ถึงหมดแล้ว
ช่วยบุกเบิกทางไปสู่อริยภูมิไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ไว้บ้าง คือสร้าง
ธรรมมาฉากรใจนี้แผ่เมตตาจิตไว้ล่วงหน้าก่อน เล่มนี้สืบบุญไปได้เป็นร้อย
เป็นพันปี กุศลผลบุญบารมีนี้จะส่งผลให้เราโชคดี สมความต้องการ
สาธุ ! ธรรมะเป็นพรอันประเสริฐ

อุทิศธรรมทาน ปล่อยชีวิตสัตว์ในวันเกิดหรือ
วันพระ เดือนละเล่ม ปีเดียวก็ได้ 12 เล่มแล้ว...

*“Wherever the Buddha’s teachings have flourished,
either in cities or countrysides,
people would gain inconceivable benefits.
The land and people would be enveloped in peace.
The sun and moon will shine clear and bright.
Wind and rain would appear accordingly,
and there will be no disasters.
Nations would be prosperous
and there would be no use for soldiers or weapons.
People would abide by morality and accord with laws.
They would be courteous and humble,
and everyone would be content without injustices.
There would be no thefts or violence.
The strong would not dominate the weak
and everyone would get their fair share.”*

~THE BUDDHA SPEAKS OF
THE INFINITE LIFE SUTRA OF
ADORNMENT, PURITY, EQUALITY
AND ENLIGHTENMENT OF
THE MAHAYANA SCHOOL~

Taking Refuge with a mind of Bodhichitta

**In the Buddha, the Dharma and the Sangha,
I shall always take refuge
Until the attainment of full awakening.**

**Through the merit of practicing generosity
and other perfections,
May I swiftly accomplish Buddhahood,
And benefit of all sentient beings.**

The Prayers of the Bodhisattvas

**With a wish to awaken all beings,
I shall always go for refuge
To the Buddha, Dharma, and Sangha,
Until I attain full enlightenment.**

**Possessing compassion and wisdom,
Today, in the Buddha's presence,
I sincerely generate
the supreme mind of Bodhichitta
For the benefit of all sentient beings.**

**"As long as space endures,
As long as sentient beings dwell,
Until then, may I too remain
To dispel the miseries of all sentient beings."**

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

* The Vows of Samantabhadra *

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

* The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra *

NAME OF SPONSOR

助印功德芳名

Document Serial No : 102053

委印文號 : 102053

Book Title: 泰文：佛陀是素食主義者

Book Serial No.,書號：TH028

N.T.Dollars :

33,000：迴向法界一切眾生。

12,000：王祖基、張秀蕙、王豐麗、王宗譽、施盛、許秀英、王宗茂、施芳宜、王令均、王右宣、王世杰、王彥凱、王茗儀、王善均、王凱文（消災免難，福慧增長）。王姓歷代祖先、累劫冤親債主（往生淨土，成就菩提）。

75,000：佛陀教育基金會。

Total:N.T.Dollars 120,000 ; 10,000 copies.

以上合計:新台幣 120,000 元；恭印 10,000 冊。

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.

May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.
Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

【泰文：佛陀是素食主義者】

財團法人佛陀教育基金會 印贈
臺北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

แจกฟรีเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย!

Printed in Taiwan

10,000 copies; March 2013

TH028-11118